007 JAMES BOND

IAN FLEMING

Dr. No

JAMES BOND: 7

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Doktor No

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: DOKTOR NO

Türkçesi:
Yakut GÜNERİ

Dizgi: Eldim/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Alner Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM
ÇOK İYİ DUYUYORUM

Güneş, saat tam altıda Mavi Dağlar'ın arkasından battı. Mor dalgalar Richmond Yolu'na dalga dalga yayıldı. Böcekler ve kurbağalar gece konserlerine başladılar.

Böceklerin sesi dışında, geniş ve boş cadde sessizdi. Gösterişli evlerin zengin sahipleri, çoktan evlerine dönmüşlerdi. Şimdi herhalde karılarıyla konuşuyorlar, duş alıyorlar, ya da üstlerini değiştiriyorlardı. Yarım saat sonra cadde yine hareketlenecekti. Bu cadde Kingston'da "Zengin Caddesi" olarak tanınırdı. Oysa şimdi, boş bir tiyatro sahnesinin yalnızlığını taşıyordu. Tabii yasemin kokularıyla birlikte...

Richmond Yolu, Jamaica'daki en güzel yoldur. Kocaman, eski tarz evlerde Jamaica'nın "en iyi" tipleri yaşar. Evlerin kocaman bahçeleri Hope'deki botanik bahçelerinden getirilmiş nadide ağaç ve çiçeklerle süslüdür. Dümdüz, uzun yol, burada oturanların çalıştıkları Kingston'un bunaltıcı sıcaklığından uzaktır. Yolun sonunda King House vardır. Burada Jamaica Valisi ve en yüksek rütbeli subayı aileleriyle birlikte otururlar.

Tepenin doğuya bakan köşesinde 1 numaralı ev vardır. İki katlı, her katı beyaz boyalı, geniş verandaları olan bir yapıdır burası. Çakıl taşlı bir patikayla, evin sütunlu girişine gidilir. Tenis kortunun iki yanındaki çimenler her gece sürekli sulanır. Bu malikâne, Kingston sosyetesinin cennetidir.Queen's Kulübü,elli yıldır zenginlerle dolup aşar.

Gecenin o saatinde, pek çok geceler kulübün dışın-

daki yolda hep aynı arabaları görebilirsiniz. Bunlar, saat beşte buluşup gece yarısına kadar oynayan briç meraklılarının arabalarıydı. İnsan, bu arabalara göre saatini ayarlayabilirdi. Kaldırım kenarına yanaşma sırasına göre, Karayip Savunma Kuvvetlerinin komutanı, Kingston' un en ünlü avukatı ve Kingston Üniversitesi'nin matematik profesörüne aittiler. Sıranın en sonunda ise, John Strangways'in siyah Sunbeam Alpine marka arabası duruyordu. Strangways, Karayipler Bölge Kontrol subayıydı. Ya da başka bir deyişle, İngiliz Gizli Servisi'nin bölge temsilcisi...

*

**

Saat altıyı çeyrek geçe, Richmond Yolu'ndaki sessizlik bozuldu. Köşeden üç kör dilenci çıkıp, arabaların olduğu yöne doğru yürüdüler. İri yapılı melezlerdi bunlar. Beyaz bastonlarını kaldırıma vura vura,ayaklarını sürüye sürüye yürüyorlardı.

Kingston sokakları bu tip dilencilerle doluydu. Ama üçünün de sakin, zenginlerin oturduğu caddeye yakışmayan halleri vardı. Sonra üç kör melezin bir araya gelmesi de çok garipti.

Kâğıt oynanan odada, güneşten bronzlaşmış bir el, yeşil masanın ortasına uzanıp dört tane iskambil kağıdı aldı. Strangways saatine bakıp ayağa kalktı.

— Yirmi dakika sonra dönerim. Sen dağıtıyorsun Bill. İçkileri söyle. Ben her zamanki içkiden alacağım. Ben yokken numara yapmaya kalkışmayın. Arkamdan yapılan numaraları nasıl olsa çakarım...

Albay Bill Templar gülerek masanın üzerindeki küçük çıngırağı çaldı.

— Çabuk dön. Ne zaman ortağın para kazanmaya başlasa, sen ortadan kayboluyorsun.

Strangways kapıdan çıkmıştı. Üç adam arkalarına yaslandılar. Zenci garsona içki ısmarladılar. Strangways için de viski soda söylediler.

Aslında o yirmi dakikalık zaman, Strangways için

günün en önemli anıydı. O zaman süresinde, telsizle Regent's Park'taki binanın tepesindeki kocaman telsizi arardı. Burası Gizli Servis'in merkeziydi. Her gün, çok acil bir işi olmadığı ya da ciddi bir hastalığı olmadığı zaman, yerel saatle on sekiz otuzda merkeze günlük raporunu verir, emir alırdı. Saat altı buçukta telsizin başına geçmeyecek olursa, saat yedide "mavi" mesaj verilir, yedi buçukta "kırmızı" mesaj tekrar edilirdi. Hâlâ telsizle bağlantı kuramazlarsa "acil" durum ilan edilir ve Londra'daki kontrol görevlisi III. Bölüm'ü uyararak, Strangways'e ne olduğunu araştırırdı.

Dakikası dakikasına şaşmaz bir işlemdi bu. Tıpkı Strangways'in kişiliği gibi. Ne yazık ki,bu tür işlem ve hareketler düşman tarafından anlaşılırsa, ölüme yol açabilirdi.

Strangways, ince, uzun boylu, sağ gözünde meşin bir gözbağı olan biriydi. Bir destroyerin köprüsüne yakışan tipi vardı. İnce hatlarıyla çok yakışıklıydı. Queen's Kulübü'nünduvarları maun lambri kaplı koridorundan hızla yürüyüp, dışarı çıktı.

Aklında, ustalıkla oyunda aldığı üç maça ve gecenin güzelliğinden başka bir şey yoktu. Tabii bir de üç hafta önce M. nin kendisine verdiği garip ve karmaşık görev. İşler iyi gidiyordu. Çin mahallesinde şans eseri yeni ipuçları bulmuştu. Eğer tahmin ettiği gibi yürürse, kendini çok garip bir işin ortasında bulacaktı.

Strangways omuz silkti. Tabii beklediği olmayacaktı. İşinde düşlere yer yoktu. Çinlilerin geniş hayal gücüyle süslenmiş, budalaca bir şey çıkacaktı işin sonunda.

Strangways'in kafası otomatikman kaldırımdaki üç köre takıldı. Bastonlarıyla yere vuruyorlardı. Yirmi metre uzaktaydılar. Arabasına varmadan, bir,iki saniye sonra yanından geçeceklerdi. Strangways kendi sağlıklı halinden hem utandığı, hem de şükrettiği için cebinde bozuk para aradı. Şimdi dilencilerle yanyana gelmişti. Üçüncünün de melez olması ne kadar garipti! Çok garip! Strangways'in eli uzanıp, teneke kutuya parayı at-

tı.

— Tanrı seni korusun, dedi içlerinden biri.

Öteki ikisi de aynı sözleri tekrarladılar.

Arabanın anahtarı Strangways'in elindeydi. Birden beyaz baston seslerinin kesildiğini farketti. Çok geçti.

Strangways yanlarından geçtikten sonra, üçü birden döndüler. Arkadaki ikisi geri çekildi. Susturucu takılmış üç tabancayı, paçavraların arasından çıkardılar.

Adamlar Strangways' in belkemiğinde ayrı ayrı noktalara nişan aldılar.

Üç el silah sesi aynı anda duyuldu. Strangways'in vücudu tekme atılmış gibi ileri fırlayarak kaldırıma yuvarlandı.

Saat altıyı on yedi geçiyordu. Siyah bir cenaze arabası tekerleklerini gıcırdatarak, Richmond Yolu'na girdi. Kaldırımdaki adamlara doğru savrularak ilerledi. Arabanın arka kapıları açıktı. İçindeki basit tabutun kapağı da. Üç adam Strangways'in cesedini tabuta koyup, kapıları kapattılar. Melezler, tabutun yanına oturup sakin bir tavırla beyaz bastonlarını tabuta dayadılar. Koltukların arasına geniş, siyah alpaka paltolar atılmıştı. Paltoları üzerlerine geçirdiler. Başlarına da silindir şapkaları giydiler.

Şoför de melezdi. Sinirli sinirli omuzunun üstünden baktı.

— Çabuk sür, çabuk, dedi katillerden en yapılısı.

Saatine baktı. Altıyıyirmi geçiyordu. Tam zamanında bitirmişlerdi. Üç dakikaları vardı.

Cenaze arabası bir U dönüşü yaptıktan sonra dörtyol ağzına doğru ağır ağır ilerledi. Oradan sağa dönüp, tepelere doğru yol almaya başladı.

— WXN, WWW'yi arıyor... WXN, WWW'yi arıyor... WXN... WXN... WXN...

Mary Trueblood'un sağ elinin orta parmağı tuşa bastı. Saatine baktı. Altı yirmi sekiz. Bir dakika geç kalmıştı. Bir saniye sonra mutlaka içeri girecek, gelip yanına oturacaktı. Kulaklıklara uzanırken, özür diler gibi gülüm-

seyecekti. Mary Trueblood öteki kulaklıkları çıkarıp ona bir saniye kazandırabilmek için sandalyenin üzerine koydu.

— WXN, WWW'yi arıyor... WWW'yi arıyor...

Saati altı yirmi dokuzu gösteriyordu. Bayan Trueblood endişelenmeye başlamıştı. Birkaç saniye sonra Londra ile bağlantı kurulacaktı. Ya Strangways zamanında gelmezse! Onun yerine geçip, mesajı anlaması hem gereksiz hem de tehlikeli olabilirdi. Karargâhın üst katında bütün telsiz görüşmeleri dinleniyordu. Karşıda başka birinin olduğu anlaşılırsa, bağlantı hemen kesilirdi. Gizli Servis telsizinin düşmana geçmesi halinde, temel savunmaydı bu. Eğer ajan bağlantı kurmaya zorlanırsa, ufacık bir paraloyla düşman eline düştüğünü Londra'ya bildirebilirdi.

İşte bağlantı kurulmuştu! Londra arıyordu. Mary Trueblood saatine baktı. Altı buçuk! En sonunda merdivenlerde ayak sesleri vardı. Tanrıya şükürler olsun. Bir saniye sonra içeri girecekti. Onu korumalıydı! Riski göze alıp, hattı açık tutmaya karar verdi.

— WWW, WXN'i arıyor... WWW, WXN'i arıyor. Beni duyuyor musunuz?

Londra bütün gücüyle, Jamaica bölgesini taramaya başlamıştı.

Ayak sesleri kapıya yaklaşmıştı.

Sakin bir tavırla ve cesaretle Bayan Trueblood tuşlara basmaya başladı.

— Çok iyi duyuyorum... çok iyi duyuyorum... çok iyi duyuyorum...

Arkasında bir yerde, bir patlama oldu. Ayağına bir şey çarpmıştı. Eğilip baktı. Kapının kilidi ayağının dibine fırlamıştı.

Mary Trueblood hızla koltuğunda döndü. Kapıda biri duruyordu. Strangways değildi bu. Çekik gözleriyle, bir melezdi. Elinde ucuna susturucu takılmış bir silah vardı.

Mary Trueblood bağırmak için ağzını açtı.

Adam gülümsedi. Yavaş yavaş tabancayı kaldırdı. Kadının sol göğsüne üç kez ateş etti.

Kız koltuğundan yere düştü. Başındaki kulaklıklar yere fırladı. Londra'dan gelen sinyal bir saniye sonra kesildi. Telsiz güvenlik masasındaki kontrol görevlisi, WXN'e bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Katil kapıdan çıkıp gitti. Üzerinde renkli etiketi olan bir kutuyla tekrar içeri girdi. Öteki elinde, üzerinde TATE ve LYLE yazan büyük bir şeker çuvalı vardı. Kutuyu yere bırakıp, cesedi çuvala koydu. Çuvalı hole çıkarıp, odaya döndü. Kendisine söylendiği gibi, masanın üzerindeki ve kasadaki bütün kâğıtları yere attı. Perdeleri yırtarak, onları da yere fırlattı. Sandalyeleri devirdi. Kutudan çıkardığı kibritlerle, yerdeki eşyaları ateşe verdi. Sonra hole çıkıp, birkaç yeri daha yaktı. Ağaç mobilyalar çabucak alev aldı. Alevler duvardaki kaplamaları yalamaya başladı. Katil gidip, ön kapıyı açtı. Ağaçların arasından cenaze arabasını gördü. Onun dışında yolda tek bir yaşam belirtisi yoktu. Katil duman dolu hole girip, çuvalı sırtladı. Rüzgâr yapsın diye kapıyı açık bıraktı. Yavaş yavaş yola doğru yürümeye başladı. Cenaze arabasının arka kapıları açıktı. Çuvalı uzattı. İki adam cesedi tabuta, Strangways'in cesedinin üzerine koydular. Katil sonra içeri girip, başına silindir şapkasını geçirdi.

Villanın üst pencerelerinden ilk alevler görünmeye başladığında, cenaze arabası Mona Mezarlığı'nın yolunu tutmuştu. Orada ağır tabut, kırk beş dakika içinde bir çukura konacaktı. Gizli Servis'in personeli, kayıtlarıyla birlikte tamamen yok edilmişti.

II. BÖLÜM
SİLAH SEÇİMİ

Üç hafta sonra, Londra'ya berbat bir mart ayı geldi.

Martın birinden itibaren, şiddetli bir tipi yağmaya başladı. Caddelerde insanlar zorlukla yürümeye çalışıyor, şiddetli soğuk yüzlerini morartıyordu.

Herkes, ne kadar berbat bir gün olduğunu söylüyordu. M. bile. Oysa M., ne olursa olsun havadan asla söz etmezdi. O sabah siyah Rolls Royce'sundan indiğinde rüzgâr yüzüne çarptı. Doğru binaya koşmak yerine, M. şoförünün yanına gitti.

— Bugün arabaya ihtiyacım olmayacak Smith. Doğru eve dön sen. Ben dönüşte metroya binerim. Bu havada araba kullanılmaz.

M. asansöre binip yukarı çıktı. Halı döşeli odasına yürüdü. Üzerindeki paltosunu, şapkasını çıkarıp astıktan sonra, mavi ipek mendiliyle yüzünü sildi. Masasının başına geçerek yazıhanelerarası haberleşme sisteminin düğmesine bastı.

— Ben geldim Bayan Moneypenny. Elinizdeki tüm evrakı getirin lütfen. Yarım saat sonra 007'yi görmek istiyorum. Bana Strangways'in dosyasını da getirin lütfen.

Arkasına yaslanıp düşünceli düşünceli piposunu doldurmaya başladı. Sekreteri elinde bir tomar kâğıtla içeri geldiğinde, başını kaldırıp bakmadı bile.

Masanın üzerindeki dahili telefonun sarı ışığı yanıp sönmeye başladı. M. hemen telefonu açtı.

— Siz misiniz Sir James? Beş dakikanız var mı?

— Sana altı dakika ayırabilirim.

Hattın öbür ucundaki ses kıkır kıkır güldü.

— Sizin baktığınız o adamımı soracaktım. İsmi şimdi lazım değil. Dün onu bıraktığınızı duydum. Göreve hazır mı?

— Fiziksel yönden turp gibi sayılır. Bacağı iyileşti. Ama bir şey var M. Gerilim içinde. Ona başlangıç olarak kolay bir iş verebilir misin? Anladığım kadarıyla son yıllarda çok çalışıyormuş.

— O yüzden ona para ödeniyor. Biz daha kötülerini de gördük. Bana kalırsa durumu çok iyi. Size gönderdiğim öteki hastalara benzemiyor.

— Elbette. Ama acı garip bir şeydir M. Acıyı ölçemeyiz. Tanrıya şükür, insan vücudu çektiklerini kolay unutur. Ama adamınız çok acı çekiyordu M. Bir yeri kırılmadı diye, sanmayın ki...

— Doğru, doğru.

Bond bir hata yapmış ve bunun acısını çekmişti. Hem M. kendisine nutuk çekilmesinden hiç hoşlanmazdı. Bu adam dünyanın en ünlü doktorlarından biri olsa bile...

— Steincrohn ismini duydunuz mu? Dr. Peter Steincrohn?

— Hayır. Kimmiş o?

— Amerikalı bir doktor. İnsan vücudunun ne kadar acıya katlanabileceğini anlatıyor. Normal bir insanın onlarsız da yaşayabileceği organların listesini çıkarmış. Size okuyayım. Safra kesesi, bademcikler, apandisit, böbreklerden biri, ciğerlerden biri, kanının bir kısmı, midesinin çoğu, bağırsaklarının bir metresi.

M. sustu. Hattın öbür ucundan homurtular duyuluyordu.

— Acaba listede bir kol, bacak ya da bütün organlar yok mu? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsunuz, bilmem?

— Hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmıyorum. Sadece ilginç bir liste bu. Benim adamım da hayli ucuz kurtuldu. Haydi bu konuyu unutalım. Zaten ona rahat bir görev vermeyi ben de düşünüyordum. Jamaica'da bir şeyler ol-

muş. Aynı zamanda onun için iyi bir tatil olacak. Adamlarımdan ikisi, bir kız ve erkek ortadan yok oldular. Dostunuz, güneşte yanarken aynı zamanda araştırma yapacak.

— Ben bile böyle bir günde seve seve oraya giderim. İşinize burnumu sokmak istemem M. Ama bir insanın cesaretinin de sınırları vardır. Yanımdaki adamınız oldukça güçlü. Daha uzun zaman emrinizde çalışır. Ama savaştan beri sürekli çalışıyor. Bitmiş tükenmiş diyemem. Henüz değil. Yine de insanın sınırı vardır.

M. bu konuşmalardan sıkılmıştı. Artık bugünlerde "yumuşaklık" modası çıkmıştı.

— Biliyorum. Ben de onu o yüzden Jamaica'da tatile gönderiyorum. Merak etmeyin Sör James. Ben ona iyi bakarım. Sahi, Rus kadınının ona ne yaptığını bulabildiniz mi?

— O maddeyi araştırmak üç ayımızı aldı. Tropikal Hastalıklar Okulu'ndaki zeki bir öğrenci maddeyi buldu. Fugu zehiriymiş. Japonlar bu zehiri intihar etmek için kullanırlar. Japon balıklarının cinsel organlarından alınır. Kimsenin adını bile duymadığı şeyleri kullanmakta Rusların üstüne yoktur. Zehirin bilimsel adı Tetrodotoksin. Merkezi sinir sistemini etkiliyor. Çok çabuk tesir ediyor. Sizin adama yapılan küçük bir dozdaki iğne, solunum kaslarını felce uğratıyor. Önce insan çift görmeye başlıyor, sonra gözlerini açık tutamıyor. Başı düşüyor, kaldıramıyor. Nefes alamadığı için ölüyor.

— Ucuz kurtulmuş desenize, dedi M.

— Bir mucize. Yanındaki o Fransız polisi, doktor gelene kadar ona suni teneffüs yaptırmış. Doktor da Güney Amerika'da çalıştığı için zehiri hemen teşhis etmiş. Rus kadınına ne oldu?

— Öldü, dedi M. kısaca. Çok teşekkürler Sör James. Hastanızı merak etmeyin. Onu fazla yormam.

M. telefonu kapadı. Yüzünde soğuk ve bomboş bir ifade vardı. Sinyal dosyasını inceledi. Sinyallerin bazılarının üstüne yorumlarını yazdı. Arada bir bazı bölümlere

telefon etti. İşi bitince dosyayı kapattı. Piposuna ve tütün kutusuna uzandı. Önündeki bütün dosyaları gözden geçirmişti. Üzerinde kırmızı yıldızla işaretlenmiş çok gizli dosyanın dışında hepsini. Dosyanın tam ortasına büyük harflerle, KARAYİP İSTASYONU yazılmıştı. Altında ise Strangways ve Trueblood sözcükleri okunuyordu.

Dahili telefonun ışığı yanıp sönmeye başladı. M. düğmeye bastı.

— Evet?

— 007 geldi efendim.

— İçeri gönderin.

M. arkasına yaslandı. Piposunu yaktı. Dumanların arasından sekreterinin büro kapısını seyretmeye başladı. Gözleri pırıl pırıl ve çok dikkatliydi.

James Bond kapıdan içeri girdi. M. nin karşısındaki koltuğa yürüdü, geçip oturdu.

— Günaydın 007.

— Günaydın efendim.

M. nin piposundan duman çekerken çıkardığı hırıltılar dışında, odada derin bir sessizlik vardı. Herhalde pipoyu bir sürü kibritle yakabilmişti.

Oda tıpkı Bond'un hatırladığı gibiydi. Bond aylarca hastane hastane gezmiş, bedenini tekrar sağlığına kavuşturmaya çalışmıştı. Onun için de, bu oda hayata geri dönmek anlamına geliyordu. Dumanların arasından kendisini seyreden kurnaz, gri gözlere baktı.

M. kibrit kutusunu kırmızı deri kaplı masaya fırlattı. Ellerini ensesinde kavuşturdu.

— Kendini nasıl hissediyorsun? Döndüğüne sevindin mi?

— Çok sevindim efendim. İyiyim.

— Son görevin hakkında ne düşünüyorsun? İyileşene kadar seni rahatsız etmek istemedim. Soruşturma açtırdığımı duymuşsundur. Raporunu gördüm. Ekleyecek bir şeyin var mı?

M. nin sesi buz gibiydi. Bond bundan hiç hoşlanma-

dı. Yeni görevi herhalde sıkıcı olacaktı.

— Hayır efendim, dedi Bond. Berbat bir görevdi. O kadının eline düştüğüm için kendimi sorumlu tutuyorum. Olmamalıydı.

— Evet. Hatırladığım kadarıyla silahın tutukluk yapmış. Ucuna susturucu takılmış bir Beratta "00" kodunu taşıyan birinin, böyle bir hata yapmaması gerekir. Bu işten vazgeçip, normal göreve dönmek ister misin?

Bond'un bütün kasları gerildi. Gözleri nefretle M.' ye baktılar. Gizli Servis'te öldürme yetkisine sahip olan ajanlara verilen, çift sıfırlı kod büyük bir onur sayılırdı. Zaten Bond da sadece tehlikeli görevlerden hoşlanıyordu.

— Hayır efendim, istemem.

— Öyleyse kullandığın silahı değiştirmen gerek. Soruşturma kurulu da aynı karara vardı. Ben de onlarla aynı fikirdeyim. Anlıyor musun?

— Ben o silaha alışkınım efendim, dedi Bond inatla. Onunla çalışmaktan memnunum. Bana olan, herkesin başına her çeşit silahla gelebilir.

— Ben seninle aynı fikirde değilim. Soruşturma kurulu da öyle. Geriye tek sorun kalıyor: Beretta yerine ne kullanacaksın? Belki senin haberin yok ama James, Binbaşı Boothroyd dünyanın en ünlü hafif ateşli silahlar uzmanıdır. Bakalım, bir de onun fikrini alalım.

Kapı açıldı, kısa boylu, ince ve kumral bir adam içeri girdi. Gelip Bond'un koltuğunun yanında durdu. Bond başını kaldırıp, binbaşının yüzüne baktı. Kocaman gri gözler kayıtsız ve duygudan yoksundu.

— Günaydın efendim, dedi Binbaşı.

— Günaydın. Sana bazı sorular sormak istiyorum. Her şeyden önce 25'lik Beretta hakkında ne düşünüyorsun?

— Kadın tabancasıdır efendim.

M. kaşlarını alaycı bir biçimde kaldırdı. Bond hafifçe gülümsedi.

— Sahi mi? Neden?

— Kullanmak için fazla güç gerektirmez, efendim. Görünümü de gösterişlidir. Daha çok kadınlar tarafından beğenilir.

— Susturucu takıldığında nasıldır?

— Ben susturuculardan hiç hoşlanmam. Acele ediyorsanız, elbisenize takılabilirler. Hiç kimseye susturucu takılmış bir Beretta'yı önermem. Hele ciddi bir iş peşindeyseniz.

— Sen ne dersin bu işe Bond? diye gülümseyerek sordu M.

— Aynı fikirde değilim. 25'lik Beretta'yı on beş yıldır kullanırım. Şimdiye kadar hiç zorluk çıkarmadı bana. Bir silah için on beş yıl hiç de fena sayılmaz. Ben silaha çok alışık olduğum için, dümdüz nişan alabiliyorum. Değişik silahlarla, örneğin Colt 45'lik ile de çalıştım. Ama yakın plan işler ve saklanabilmesi yönünden Beretta'yı severim. Susturucu konusunda haklısınız. Adamın başına iş açabilir. Ama bazen kullanmak gerekiyor.

— Kullandığın zaman ne olduğunu gördük, dedi M. Silahını değiştirme konusuna gelince, zamanla alışırsın. Özür dilerim 007, ama kararımı verdim. Biraz ayağa kalk, binbaşının yapını incelemesini istiyorum.

Bond ayağa kalkıp, binbaşıya doğru döndü. Bakışlarını karşılayan gözlerde zerre kadar yakınlık ifadesi yoktu. Bond'un gözlerinde öfke vardı. Binbaşı Bond'un çevresinde gezindi. Kollarını, omuzlarını yokladı. Sonra yanına gelip durdu.

— Silahınızı ve kılıfını görebilir miyim?

Bond elini yavaş yavaş ceketine götürdü. Binbaşıya Beretta'yı ve güderi kılıfı verdi. Binbaşı Boothroyd silahı elinde tartıp, kılıfı inceledikten sonra ikisini birden masanın üzerine fırlattı. M. ye baktı.

— Bundan daha iyisini yapabiliriz efendim.

Bond'un ilk pahalı terzisi de aynı sözleri söylemişti.

Bond oturdu. Terbiyesizlik edip tavana bakmamak için kendini zor tuttu. Anlamsız bir suratla M. ye baktı.

— Ne tavsiye edersin binbaşı?

— Küçük otomatiklerin çoğunu inceledim efendim. Ben olsam aralarından 7.65 mm.'lik silahı seçerim. Tetiği oldukça hafiftir. 007 rahatlıkla kullanabilir. Dünyanın her yerinde ona uygun mermi bulunabilir. Bu yüzden Rus ve Japon silahlarına kıyasla avantajlıdır.

— M. yorum var mı? diye Bond'a dönüp sordu.

— İyi bir silah efendim. Beretta'dan daha büyük. Binbaşı nasıl taşımamı öneriyor?

— Bens Martin üçlü kılıfta, dedi binbaşı. Sol bacakta, pantolonun içinde taşımak en iyisidir. Ama omuzda da taşınır. Sert deri kılıf kullanmak gereksiz. Böylece, altı metre uzaklıktaki birini vurmak için saniyenin beşte üçü yeterlidir.

— Tamam, dedi Bond. Peki ya daha büyük bir silaha ne dersin?

— O konuda tek bir silah var efendim. 38 kalibrelik Smith Wesson. Oldukça hafiftir. On altı santim uzunluğundadır. Ağırlık yapmaması için, yalnızca beş mermi alır. 38'lik özel Smith Wesson mermileri kullanmak gerekir...

— Pekâlâ, pekâlâ. Sen en iyi diyorsan, inanıyorum. Peki, Walther ve Smith Wesson olsun. İkisini de 007'ye gönder. Atışlar için de yer ayırt. Bugünden başlayarak, bir hafta içinde ustalaşması gerek. Tamam mı? Peki binbaşı, seni daha fazla tutmayacağım. Çok teşekkürler.

— Teşekkür ederim efendim, dedi Binbaşı Boothroyd. Odadan hızlı adımlarla yürüyüp çıktı.

Kısa bir sessizlik oldu. M. pencereden dışarı bakmaya başladı. Bond fırsattan yararlanarak saatine baktı. Saat ondu. Gözleri masanın üzerindeki silaha ve kılıfa kaydı. Çirkin metal parçasıyla on beş yıllık evliliğini düşündü. Tek sözüyle hayatını kurtardığı anları hatırladı. Dünyanın bir köşesindeki otel odalarında onu temizleyişini düşündü. Kuru bir paçavrayla son bir kez sildikten sonra, silahını küçük kılıfına koyar, aynada kendine bakar ve sonu belli olmayan bir yolculuğa çıkardı. Kaç kez hayatını kurtarmıştı?

Kaç kez ölüm fermanını imzalamıştı? Bond kendini kederli hissediyordu. İnsan nasıl böyle cansız ve çirkin bir cisimle, binbaşının dediği gibi üstelik diğerlerinden daha değersiz bir şeyle böyle duygusal bağ kurabilirdi? Ama kurmuştu işte. Üstelik bu bağları da M. kesecekti.

— Özür dilerim James, dedi M. O demir parçasını ne kadar sevdiğini biliyorum. Korkarım gitmesi gerek. Nasıl insana ikinci kez fırsat vermezsen, asla silaha da verme. Çift sıfırlı ajanlarım üzerine kumar oynayamam. Hepsinin en iyi gereçleri kullanmaları gerek. Anlıyorsun değil mi? Senin işinde, bir silah bir kol ya da bacaktan daha önemlidir.

Bond hafifçe gülümsedi.

— Biliyorum efendim. Tartışmayacağım. Sadece üzüldüm, o kadar.

— Pekâlâ, bu konuyu kapatalım. Sana verilecek başka haberlerim var. Yeni bir iş çıktı. Jamaica'da. Personel sorunu. Ya da öyle görünüyor. Alışılmış rapor ve araştırmalar gerekli. Açık hava ve güneş de sana iyi gelir. Bu arada bol bol yeni silahınla alıştırma yaparsın. Biraz da tatil tabii. Nasıl? İşi ister misin?

Bond: "Geçen görevden bana kızgın. Güvenini sarstım, bana zor bir görev vermek istemiyor. Beni deneyecek. Ne yapalım, öyle olsun" diye düşündü.

— Çok rahat bir yaşantıya benziyor efendim. Son yıllarda hep rahat yaşadım. Ama yapılması gerekiyorsa... siz öyle diyorsanız efendim...

— Evet, dedi M. Ben öyle diyorum.

III. BÖLÜM

TATİLDE GÖREV

Hava kararıyordu. Dışarda hava ağırlaşmıştı. M. uzanıp yeşil abajurun düğmesine bastı. Odanın ortasında sıcak, sarı bir ışık gölü belirdi. Masanın üstü kan kırmızısıydı.

M. kalın dosyayı kendisine çekti. Bond bu dosyayı ilk kez görüyordu. Yazıları tersten okumayı denedi. Strangways neler yapmıştı acaba? Trueblood kimdi? M. masasının üzerindeki düğmeye bastı.

— Bu işe karargâh yöneticisini çağıracağım. Ben konuyu biliyorum. Ama ayrıntıları o anlatsa daha iyi olur. Garip bir öykü...

Kurmay subay geldi. Bond'un yaşlarında, albay rütbesini taşıyordu. Ama geceli gündüzlü çalışmaktan saçları çok erken ağarmıştı. Sağlam bünyeli olması ve şakacılığı yüzünden, kendini psikolojik baskıdan uzak tutulabiliyordu. Karargâhta Bond'un en iyi arkadaşı oydu. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

— Bir sandalye çek, dedi M. Strangways olayını 007'ye verdim. Oraya yeni bir atama yapmadan bu meseleyi halletmeliyiz. Bu arada 007, bölge şefi olarak çalışır. Bir hafta sonra oraya gitmesini istiyorum. (M. Bond'a döndü.) Sen, Strangways'i tanıyordun. Beş yıl önce onunla o hazine işinde beraber çalışmıştınız. Hakkında ne düşünüyorsun?

— İyi insandır efendim. Şimdiye kadar emekliye ayrıldığını sanıyordum. Beş yıl, tropik ülkelerde kalmak için çok uzun zaman.

— Peki ya bu Mary Trueblood? Onu tanıyor mu-

sun?

— Hayır efendim.

— Dosyası ve sicili çok iyi. Aleyhine hiçbir şey yok. Fotoğraflarına bakılırsa güzel bir kız. Herhalde ipucu da burada. Strangways kadınlarla çok mu samimiydi?

— Olabilir, dedi Bond. (Strangways'in aleyhine bir şey söylemek istemiyordu, ama adamın ne kadar yakışıklı olduğunu da iyi hatırlıyordu.) Ne oldu efendim onlara? diye sordu.

— Biz de onu öğrenmek istiyoruz, dedi M. Üç hafta önce ikisi de aynı gece sırra kadem bastılar. Strangways'in villası içindeki her şeyle birlikte kül oldu.Kız üzerindeki giysilerle gitmiş olmalı. Belki Strangways yeni pasaport uydurmuştur. Adada pasaport kontrol subayıydı. Elinde bir sürü boş pasaport vardı. Polis hâlâ havayollarının yolcu listelerini araştırıyor. Belki saçlarını filan boyamışlardır. Henüz bir şey bulamadık. O ülkede hava güvenliği pek iyi çalışmıyor.

— Evet, diye kurmay subay söze girdi. Hâlâ o son telsiz haberleşmesine anlam veremiyorum.(Bond'a döndü.) Jamaica saatiyle altı buçukta bizimle kontak kurdular. Birisi -ki bu sanıyorum kız olacak- WWW sinyalini aldığını bildirdi. Sonra telsiz kesildi. Bütün çabalarımıza karşın cevap alamadık. Ertesi günü, Bölüm III Washington'dan 258'i oraya gönderdi. Polis çoktan kolları sıvamıştı. Vali de meseleyi örtbas etmek niyetinde. Strangways'in sık sık kızlarla başı derde girerdi. İnsan orada başka nasıl vakit geçirir? Tabii vali ve polis işin içinde bir kız meselesi olduğuna karar vermişler. 258 bir hafta çalışmasına karşın, bunun aksini kanıtlayacak delil bulamadı. Raporunu verdikten sonra onu Washington'a gönderdik. Polis hâlâ uğraşıyor, ama bir şey bulamadı. Sizin de valiyle aynı fikirde olduğunuzu biliyorum efendim.Ama o telsiz bağlantısı aklımdan çıkmıyor. Strangways'in arkadaşları onun normal bir erkek olduğunu söylediler. Briç oyunun ortasında masadan kalkmış. Yirmi dakika sonra döneceğini söylemiş. Tam altıyı çeyrek geçe, her

zamanki gibi kulüpten ayrılmış. Sonra ortadan yok oldu. Arabasını bile kulübün önünde bırakmış. Kızla kaçmak istese, neden briç arkadaşlarını bekletsin? Neden gece geç vakit yola çıkmasın? Telsiz bağlantısını kurar, arkada kuşku ve iz bırakmazdı. Bence bu işin içinde başka bir iş var.

M. homurdanarak:

— Aşk insana budalaca işler yaptırır, dedi. Başka ne nedeni olabilir ki? Orası çok sessiz bir istasyon. Arada bir Küba'dan kaçanlar oluyor. İngiltere'den kaçan haydutlar da, o ada Londra'dan çok uzak diye oraya sığınabileceklerini sanıyorlar. Yıllardır olağanüstü bir şey olmadı. Olayı duydun, sen ne düşünüyorsun 007?

— Strangways'in öyle apar topar kaçacağını hiç sanmam efendim. Kızla aralarında ilişki vardı. Ama Servis onun bütün hayatıydı. Bütün gün çalışırlar, boş vakitlerinde beraber olurlardı. Strangways asla telsiz bağlantısı sırasında kaçıp gitmez. Kız hakkında söylediklerinize bakılırsa, onun da böyle bir iş yapacağını sanmıyorum. Onlar gibi yüksek rütbeli subaylar kolay kolay delirmezler.

— Teşekkürler 007. Bunlar benim de aklıma gelmedi değil. Bütün olasılıkları tartmadan kimse bir karara varmadı tabii. Belki sen başka bir çözüm önerirsin.

M. arkasına yaslanıp bekledi. Piposuna uzanıp, yaktı. Bu mesele canını sıkıyordu. Kişisel sorunlardan hiç hoşlanmazdı. Daha önemli işler vardı. Sadece Bond'u Jamaica'ya dinlensin diye göndermeye karar vermişti. Şimdi bu göreve önemli ve ciddi bir hava vermeye çalışıyordu.

— Eee?

— Strangways en son hangi iş üzerinde çalışıyormuş? Rapor vermiş mi? III. Bölüm'ün özellikle araştırmasını istediği konu var mıymış?

— Hiçbir şey yok, dedi kurmay subay. Sadece o kuşlar hakkındaki lanet olasıca mesele. Amerika'da Audubon Cemiyeti isminde bir yer, altı hafta önce başvurmuştu. Ender bulunan kuşları koruyorlarmış. Federal büro

konuyu bize iletti. Pek ender bulunurmuş bu kuşlar. Kuşların yuvasına zararı dokunduğu için batı kıyısında değişiklik bile yapmışlar.

— Biraz anlatır mısınız efendim? diye Bond ısrar etti. Audubon Cemiyeti bizden ne istedi?

M. piposunu havada sabırsızlıkla salladı. Strangways dosyasını kurmay subayın önüne attı.

— Sen anlat ona. Hepsi dosyada yazılı işte.

*

**

Kurmay subay, dosyayı açtı, aradığı yeri buldu. Sayfalara bir göz attıktan sonra dosyayı kapadı. Bond, M.'nin huzursuzluğuna aldırmadan sesizce oturuyordu.

— Hikâye şu; dedi kurmay subay. Konuyu 20 Ocak tarihinde Strangways'e ilettik. Dosyayı aldığını belirtti, ama ardından kendisinden başka haber alamadık. Söz konusu olan kuş, bir tür kaşıkçı balıkçıl. Kaşık gibi gagasıyla çamurlardan kendisine yiyecek çıkartıyor. Savaştan sonra Florida ve çevresinde bu kuştan sadece birkaç yüz tane kalmış. Sonra birisi, aynı kuşların Jamaica ile Küba arasındaki Crab Key Adası'nda yaşadıklarını bildirmiş. Bu ada İngiltere'ye ait. Audubon Cemiyeti'nden gidenler, adanın bir köşesinde bu kuşlara yer hazırladılar. Havayollarını uçakların geçip kuşları rahatsız etmemelerine ikna ettirdiler. Son sayımda adada tam beş bin kuş vardı. Sonra savaş geldi. 1943 yılında biri Jamaica Hükümeti ile anlaştı. Kuşları rahatsız etmemek şartıyla adayı on bin sterline satın aldı. Adada guano, yani bir çeşit güvercin gübresi yapıp satıyordu. Ama geçenlerde zarar etmeye başladığını duyduk.

— Kim bu adam?

— Yarı Alman, yarı Çinli. Garip bir ismi var Doktor No. Doktor Julius No.

— Hakkında ne biliyorsunuz?

— Yalnız yaşadığının dışında hiçbir şey. Jamaica Hükümeti ile anlaştığından beri onu gören olmadı. Adada trafik yok. Ada kendisine ait. Kimseyi yaklaştırmıyor.

Guanoyu veren kuşları insanların rahatsız etmesini istemiyormuş. Geçen Noel'de Audubon bekçilerinden biri kano ile Jamaica'ya geldi. Çok hastaydı, feci bir biçimde yanmıştı. Birkaç gün sonra da öldü. Ölmeden önce kamplarının, ağzından ateş çıkan bir canavar tarafından yakıldığı zırvasını anlattı. Bu canavar kendisini yaralayıp, arkadaşını öldürdükten sonra bütün kuşları korkutup kaçırmış. Adam çok kötü yanmış, ama kaçmayı başarmış. Audubon Cemiyeti gönderilen raporla yetinmeyip, Miami'den iki kişiyi olayı araştırmaya gönderdi. Adada küçük bir havaalanı var. Miami'den gelen iki adamın uçağı düştü, ikisi de öldüler. Tabii kuşçular öfkeden çılgına döndü. Washington'da çok güçlüymüşler. Deniz Kuvvetleri'nden özel bir botla, Dr. No'yu ziyarete gitmişler. Botun yüzbaşısı çok iyi karşılanmış. Ama Dr. No, ziyaretçileri gübre tarlalarından uzak tutmuş. Yüzbaşı havaalanına gidip, uçağın kalıntılarını incelemiş. Pilot ve iki müfettişin cesetleri itinalı bir biçimde tabuta konularak, gösterişli bir törenle iade edilmiş...

Kurmay subay omuzlarını silktikten sonra, sözlerine devam etti.

— İşte böylece bu kalın dosya Strangways'e gönderildi.

Bond sırıttı. Elinde değildi. M. nin arada bir öfkelenmesini seyretmek çok hoşuna gidiyordu. M. yi en çok kızdıran şey de Gizli Servis'in zamanını, enerjisini ve zaten pek az olan parasını boşuna harcatmaktı. Bond ayağa kalktı.

— Dosyayı alabilir miyim efendim? Tam dört kişi bu kuşlar yüzünden ölmüş. Belki Strangways ve Trueblood da aynı nedenden ölmüşlerdir. Çok gülünç olduğunu biliyorum, ama elimizde başka ipucu yok.

— Al, al, dedi M. sabırsızlıkla. Tatili bir an önce bitirmeye bak. Belki sen farkında değilsin, ama dünya kaynıyor.

Bond uzanıp dosyayı aldı. Beretta ve kılıfına da uzandı.

— Hayır, dedi M. sert bir sesle. Onlara dokunma. Sakın unutma, yeni silahına alışmak için tam bir haftan var...

IV. BÖLÜM

KARŞILAMA KOMİTESİ

Altmış sekiz tonluk uçak, Küba'nın yeşil beyaz dama tahtası gibi görüntüsünün üzerinden geçip, Jamaica'ya yüz mil kala inişe geçti.

Bond pencereden adanın kaplumbağa gibi yeşil siluetini, kıyılarda süt beyazına dönüşen koyu mavi denizi seyretti. Milyoner otelleriyle tıklım tıklım dolu kuzey kıyısının üzerinden geçtiler. Dağların eteklerinde ve ormanların seyrek alanlarında tek tük yapılar görünüyordu. Batan güneşle birlikte, incecik nehirler altın gibi parlıyordu. Aravak Kızılderilileri, buraya Xaymaca derlermiş. Yani tepe ve nehirlerin ülkesi. Dünyanın en güzel adalarından biri karşısında, Bond'un kalbi hopladı.

Dağların öteki etekleri, gölgede mosmordular. Kingston'da ışıklar yanmaya başlamıştı. Uçak körfeze doğru inişe geçmişti şimdi. Az sonra iniş takımları açıldı. Yavaş yavaş uçak yere yaklaştı. Bir an için batan güneşin altın huzmeleri uçağın içini doldurdu. Sonra uçak mavi dağların seviyesinden aşağı indi. Bond'un gözüne telefon telleri ve yollar çarptı. Sonra uçağın altından siyah lekeli beton yol akıp gitmeye başladı. Kusursuz bir inişin ardından alçak, beyaz havaalanı binasına doğru ilerlediler.

Bond uçaktan inip Göçmen Bürosu'na doğru yürürken, yapış yapış tropikal iklim parmaklarını yüzünü yaladı. Gümrükten geçene kadar ter içinde kalacağını biliyordu. Londra'nın korkunç soğuğundan sonra, bu nemli sıcak bile insana hoş geliyordu.

Bond'un pasaportunda, İthalat ve İhracat tüccarı yazılıydı.

— Hangi şirketten efendim?

— Evrensel İhracat.

— Buraya iş mi,yoksa tatil için mi geldiniz?

— Tatil.

— Güzel bir tatil geçireceğinizi umarım.

Zenci görevli Bond'un pasaportunu uzattı.

Bond gümrük binasından çıktı. Derhal uzun boylu, kahverengi tenli adamı gördü. Üzerinde yine o eski soluk mavi gömleği ve haki pantolonu vardı. Tıpkı Bond'un beş yıl önce kendisini tanıdığı gibi.

— Quarrel!

Adam, kızılderili usulü bir selam çakarak neşeyle seslendi.

— Nasılsın kaptan?

— İyiyim, dedi Bond. Bekle hele valizimi getireyim. Araban var mı?

— Tabii kaptan.

Bond bavulunu Quarrel'e uzattı, el sıkıştılar. Bond, o kuru ve nasırlı eli sıkıp, koyu gri gözlere baktı.

— Hiç değişmemişsin Quarrel. Kaplumbağa avı nasıl gidiyor?

— Fena değil kaptan. Her zamanki gibi işte. Hasta mıydın yoksa?

Bond şaşırmıştı.

— Evet, ama iyileşeli birkaç hafta oluyor. Nereden anladın?

— Özür dilerim, dedi. Quarrel. (Bond'u üzdüğünü sanıp mahçup olmuştu.) Son gördüğümden beri yüzünde bazı kırışıklıklar olmuş; kederli çizgiler...

— Boş ver. Ama senin eğitimine ihtiyacım var. Parmaklarım paslanmaya başladı.

— Atış talimi mi kaptan?

Çıkışa doğru yürürlerken, birden bir fotoğraf makinesinin flaşı patladı. Çok güzel Çinli bir kız, yapmacık bir gülümsemeyle yanlarına geldi.

— Teşekkür ederim, beyler. Ben Daily Gleaner Gazetesi'ndenim. (Elindeki listeye baktı.) İsminiz Bay Bondde-

ğil mi? Bizimle ne kadar kalacaksınız Bay Bond?

Bond boş bulunduğu bir anda yakalanmıştı. Kötü bir başlangıçtı bu.

— Kalmayacağım, geçiyordum,dedi. Uçakta benden çok daha ilginç kişiler vardı.

— Hiç sanmam Bay Bond. Siz çok önemli görünüyorsunuz. Hangi otelde kalacaksınız?

Lanet olsun, diye düşündü Bond. Yürümeye devam etti.

— Myrtle Bank'ta kalacağım.

— Çok teşekkürler Bay Bond. Umarım iyi vakit ge...

Dışarı çıkmışlardı. Otoparka doğru yürürlerken, Bond sordu:

— O kızı havaalanında hiç görmüş müydün?

— Hatırlamıyorum, dedi Quarrel. Ama Gleaner Gazetesi'nde ona benzer pek çok fotoğrafçı kız vardır.

Bond endişelenmişti. Resminin gazetelere geçmesi için ortada hiçbir neden yoktu. Son Jamaica macerasının üstünden beş yıl geçmişti. O zaman da basından uzak tutulmuştu.

Arabaya vardılar. Siyah, Sunbeam Alpine tipi spor bir arabaydı bu. Bond dikkatle önce arabaya, sonra plakasına baktı.

— Bu arabayı hangi cehennemde buldun Quarrel?

— Yardımcı subay verdi kaptan. Ellerindeki tek boş araba buymuş. Beğenmedin mi?

— Zararı yok. Haydi, gidelim.

Bond öne geçip oturdu. Bu iş tamamen kendi kabahatiydi. Kendisine bu arabayı vereceklerini tahmin etmeliydi. Bu arabayı kullanması bütün kuşkuyu üzerine çekecek, kendisiyle ilgilenen olursa kim olduğunu ve Jamaica'ya neden geldiğini hemen anlayacaktı.

İki tarafı kaktüslü uzun yoldan Kingston'a doğru ilerlemeye başladılar. Bond, mis gibi kokan havanın, ağustosböceklerinin seslerinin, yıldızlı gökyüzünün tadını çıkartamadı. Kendi dikkatsizliğine küfrediyordu.

Önce koloni bürosu yoluyla Valiye haber yollamış, Cayman Adaları'ndanQuarreli haftada on sterlin maaşla getirtmelerini söylemişti. Quarrel hem denizci olarak çok değerliydi, hem de Bond'a yerlilerin hayatının kapılarını açacak tek anahtardı. Quarrel'i herkes severdi, çok iyi bir dosttu. Strangways olayında Bond'un mutlaka ona ihtiyacı olacaktı. Sonra Blue Hills Oteli'nde duşlu bir oda, ödünç bir araba istemiş, Quarrel'in kendisini havaalanında beklemesini söylemişti. Büyük hata etmişti. Otele taksiyle gidip, Quarrel'i sonra bulmalıydı. O zaman arabayı değiştirebilme fırsatını da elde edecekti.

Ziyaretini ve nedenini Gleaner Gazetesi'nde ilan etse çok daha iyi olurdu herhalde. Görevin başında hata yapmak, düşmanın eline koz vermekti. Ama düşman var mıydı? Bond hafifçe koltuğunda dönüp arkaya baktı. Yüz metre arkalarında farları çok soluk bir araba vardı. Oysa Jamaicalılar daima uzun farlarını yakarlardı.

— Quarrel. Palisadoes'in sonunda yol ikiye ayrılır ya, senin oradan Morant'a dönmeni istiyorum. Hemen arabayı kenara çekip ışıkları söndüreceksin. Haydi, bas gaza.

— Tamam.

Quarrel ayağını gaz pedalına dokundurdu, küçük araba beyaz yoldan koparcasına ilerlemeye başladı.

Körfezin ucunun karayla birleştiği yerde araba kaydı. Beş yüz metre sonra dörtyol ağzına varacaklardı. Bond arkasına baktı. Öteki araba görünürlerde yoktu. Quarrel son anda şerit değiştirip, Morant yoluna girdi. Arabayı yana çekip, ışıkları söndürdü. Bond dönüp bekledi. Derhal kocaman bir arabanın hızla yaklaşan sesini duydu. Farlar yanmış, onları arıyordu. Sonra araba yanlarından geçip gitti. Bond arabanın Amerikan türü bir taksi olduğunu gördü. İçinde şöförden başka kimse yoktu.

On dakika hiç konuşmadan oturdular. Sonra Bond, Quarrel'e dönüp Kingston yolunu almasını söyledi.

— Bence o taksi bizim peşimizdeydi Quarrel. Hiçbir

taksi müşteri almadan havaalanından buraya kadar gelmez. Gözünü dört aç, hâlâ bizi bekliyor olabilir.

— Tabii, dedi Quarrel neşeyle.(Bond'un mesajını alınca böyle hareketli günler geçirmeyi ummuştu.)

Kingston trafiğine girdiler. Çevreleri otobüsler, arabalar, eşeğe binmiş köylüler ve at arabalarıyla doluydu. O kalabalıkta takip edilip edilmediklerini anlamaya olanak yoktu. Sağa dönüp, tepelere doğru yol almaya başladılar. Peşlerinde bir sürü araba vardı. Belki Amerikan taksi de onları izliyordu. On beş dakika sonra, adayı boydan boya geçen anayola çıktılar. Çok geçmeden karşılarına neon ışıklarla yazılmış "Blue Hills Oteli" çıktı. İki tarafı çiçekli yoldan otele doğru gittiler.

Yolun yüz metre ötesinde, siyah taksi sola döndü. Trafiğin kesildiği anda, U dönüşü yapıp tepeden aşağı, Kingston'a doğru gitmeye başladı.

Blue Hills, yer yer modernleştirilmiş eski moda, rahat bir oteldi. Bond'un yeri King's House tarafından ayırtıldığı için hararetle karşılandı. Kendisine Kingston Körfezi'ne bakan balkonlu bir oda verildi. Bond ter içinde kalmış giysilerini çıkarıp, beş dakika buz gibi duşun altında büyük kent yaşamının izlerini vücudundan sildi. Sonra üzerine şort ve ince bir gömlek geçirip, garsonu çağırdı.

Limonlu duble bir cin tonik söyledi. İçki geldiğinde limonu ikiye bölerek hepsini bardağa sıktı. Uzun bardağı ağzına kadar buzla doldurdu. Elinde içkisi balkona çıkıp, harika manzarayı seyretti. Londra'dan, merkezden, hastanelerden uzakta, yeniden zorlu bir görevde olmak ne kadar güzeldi.

Bir içki daha söyleyip, keyfine baktı. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Quarrel yedi buçukta gelip kendisini alacaktı. Birlikte yemek yiyeceklerdi. Quarrel rıhtımdaki Joy Boat isimli bir yeri tavsiye etmişti.

— Pek aman aman bir yer değildir, demişti Quarrel. Ama yemek ve içkiler nefistir. Sahibi yakın arkadaşım.

Bond üzerine lacivert ince takım elbisesini, kolsuz

beyaz gömleğini ve triko kravatını giydikten sonra, aynanın önüne geçti. Kolunun altındaki Walther elbisenin dışından belli olmuyordu. Aşağı, kendisini bekleyen arabaya indi.

Alacakaranlıkta rıhtıma doğru yol aldılar. Gece kulüpleri ve lüks lokantalardan dışarı kalipso müziği taşıyordu. Tek katlı villaların yanında külüstür dükkânlar ve yıkık dökük evler uzanıyordu. Yolun sahilden uzaklaştığı noktada "Joy Boat" yazısını gördüler. Otoparka arabayı bıraktıktan sonra, palmiye ağaçlı bahçeden geçtiler. Kıyıda plaj vardı. Palmiye ağaçlarının altına masalar konmuştu. Ortadaki çimento dans pistinin üstünde üç kişiden oluşan bir topluluk, "Onu rom ülkesine, Jamaica'ya götür" parçasını çalıyorlardı.

Masalarda çoğunlukla yerli halk, tek tük İngiliz ve Amerikalı denizci oturuyordu. Birkaç yüz kiloluk bir zenci yanlarına geldi.

— Merhaba Bay Q. Görüşmeyeli çok oldu. İki kişilik masa mı istiyorsunuz?

— Evet, Pusfeller. Mutfağa yakın olsun.

İriyarı adam gülerek, onları sakin bir köşeye, palmiye ağacının altındaki masaya götürdü. Bond cin tonik söyledi, Quarrel ise bira ısmarladı. Menüyü inceledikten sonra ızgara ıstakoz ve sebzede karar kıldılar.

İçkiler geldi. Bardaklar buz gibi, buhar yapmıştı. Az öteden denizin sesi geliyordu. Orkestra hafif müzik çalmaya başladı. Kahkaha sesleri duyuldu.

Bond bir gün önce ayrıldığı Londra'yı düşündü.

— Burası hoşuma gitti Quarrel.

Quarrel memnun olmuştu.

— Pusfeller benim iyi dostumdur. Kingston'da olup bitenleri bilir. Soracak sorun varsa, ona sor. O da benim gibi Cayman Adaları'ndan. Bir zamanlar ikimiz ortaklaşa bir tekne almıştık. Bir gün denizde bir ahtapotla boğuştu. Savaştan önce tabii. Sonra o zengin oldu, ben hâlâ balıkçılık yapıyorum.

— Crab Key, dedi Bond. Nasıl bir yerdir orası?

— Şimdi orada hiç iş yok kaptan. Çinli biri adaya kimseyi yaklaştırtmıyor. Yaklaşanlar da geri dönemiyor. Bir yığın adamı var. Kuş pisliği alıp satıyormuş. Makineli tüfekleri var. Radarı ve uçağı da... Bir arkadaşım gitmişti oraya onu bir daha gören olmadı. O Çinli adaya kimseyi sokmuyor. Gerçeği söylemek gerekirse kaptan, şu Crab Key'den benim ödüm patlıyor.

Bond düşünceli düşünceli başını iki yana salladı.

Yemekler geldi. Birer içki daha ısmarladılar. Bond, yemekleri yerken Quarrel'e Strangways olayını anlattı. Kuşlardan söz etti. Quarrel arada bir sorular sorarak ilgiyle dinledi. Yemeğini bitirdikten sonra, elinin tersiyle ağzını sildi. Bir sigara çıkartıp yaktı.

— Eğer senin bu adam burnunu Crab Key'in işlerine sokmuşsa, o Çinli ikisini birden böcek gibi ezmiştir.

— Nasıl bu kadar emin olabilirsin?

Quarrel ellerini iki yana açtı. Ona göre cevap son derece basitti.

— Adam yalnız kalmak istiyor da ondan. Benim arkadaşlarımı da öldürttü. Çok güçlü biri. İşine burnunu sokan herkesi öldürüyor.

— Neden?

— Bilmiyorum. İnsanlar bu hayattan değişik değişik şeyler istiyorlar.

Bond'un gözüne pırıl pırıl bir ışık çarptı. Hemen döndü. Havaalanındaki Çinli kız, gölgelerin arasında duruyordu. Şimdi üzerinde daracık, bir kenarı kalçasına kadar yırtmaçlı, siyah saten bir giysi vardı. Elinde flaş takılı bir fotoğraf makinesi vardı. Makineye yeni bir flaş taktı.

— Yakala o kızı, dedi Bond.

Quarrel iki adımda kızın yanına gitti. Elini ileri uzattı.

— İyi geceler küçük hanım, dedi Quarrel.

Kız gülümsedi. Fotoğraf makinesini boynuna taktı. Quarrel'in elini tuttu. Quarrel kızı savurdu, elini sırtına dayayıp itelemeye başladı. Kız öfkeyle Quarrel'in yüzüne

baktı.

— Canımı acıtıyorsun.

— Kaptan bizimle bir içki içmeni istiyor, dedi Quarrel gülümseyerek. Kızı iteleyerek masaya getirdi, ayağıyla bir iskemleyi çekti. Kızın bileğini bırakmadan saldalyeye oturttu. Kavga eden aşıklara benziyorlardı. Bond öfkeli güzel yüze baktı.

— İyi akşamlar. Burada ne arıyorsun? Benim bir resmimi daha mı çekmek istiyorsun yoksa?

— Gece kulüplerini geziyorum. Çektiğim ilk resmin yandı. Bu adama söyle beni rahat bıraksın.

— Demek Gleaner Gazetesi'nde çalışıyorsun. İsmin ne?

— Söylemeyeceğim.

Bond, başıyla Quarrel'e işaret etti. Quarrel gözlerini kıstı, kızın bileğini çevirmeye başladı. Kız olduğu yerde kıvranarak, küçük bir çığlık attı. Öfkeyle Bond'a baktı.

— Annabel Chung.

— Pusfeller'i çağır, dedi Bond, Quarrel'e.

Quarrel eline bir çatal alıp bardağa vurmaya başladı. İriyarı zenci koşarak yanlarına geldi.

— Bu kızı tanıyor musun? diye sordu Bond.

— Evet. Arada bir buraya gelir. Canınızı mı sıktı? Hemen kapı dışarı ederim.

— Hayır, ondan hoşlandık, dedi Bond. Ama benim resmimi çekmek istiyor. Vereceğim paraya değmeli. Gleaner'i ara, Annabel Chung isminde bir fotoğrafçıları olup olmadığını öğren. Gerçekten orada çalışıyorsa, iyi bir fotoğrafçı olmalı.

— Tabii patron.

— Neden adama seni kurtarmasını söylemedin? diye sordu Bond. Sana baskı yaptığım için özür dilerim. Ama Londra'daki patronum, Kingston'da karanlık tipler olduğunu söyledi. Eminim sen onlardan biri değilsin. Yine de neden resmimi çekmek istediğini anlayamıyorum. Söyle bakalım.

— Söyledim, dedi kız. Benim işim bu.

Bond başka sorular da sordu, ama cevap alamadı. Pusfeller yanına geldi.

— Tamam patron. Kız Gleaner'de serbest fotoğrafçıymış. Hem de en iyilerinden...

— Teşekkürler, dedi Bond. Sonra kıza döndü. Serbest fotoğrafçısın demek. Yine de resmimi kime vereceğini açıklamaz bu. Öt bakalım.

— Hayır, dedi kız.

— Pekâlâ! Quarrel.

Bond arkasına yaslandı. Önsezileri bu kızdan alacağı cevabın çok önemli olduğunu söylüyordu. Cevap alabilirse, haftalarca araştırma yapmaktan kurtulacaktı.

Quarrel kızın kolunu çevirmeye devam etti. Annabel onun yüzüne tükürdü. Quarrel gülümsedi, ama kızın kolunu bırakmadı. Annabel masanın altından tekmeler savuruyordu. Çince küfürler ediyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

— Anlat, dedi Bond. Anlat da, yeniden dost olup içki içelim. Endişelenmeye başlamıştı. (Kızın kolu kırıldı kırılacaktı...)

Birden kızın sol kolu havaya kalktı, Quarrel'in yüzüne indi. Bond ona engel olamamıştı. Masanın üzerine bir şeyler düştü. Küçük bir patlama oldu. Bond kızın kolunu tutup geri çekti. Quarrel'in yanağından kanlar akıyordu. Annabel flaşı onun yanağına indirmişti. Gözüne isabet etmiş olsaydı bu darbe insanı kör edebilirdi.

Quarrel elini yanağına götürdü, kanı gördü. Yüzünde öfke yoktu. Tam tersine hoşuna gitmiş görünüyordu.

— Bu kız çok çetin ceviz kaptan. Ondan bir şey öğrenemeyeceğiz. Ne dersin, kolunu kırayım mı?

— Ulu Tanrım, hayır. Bırak gitsin.

Bond, kızın canını yaktığı halde bir şey öğrenemediği için kendi kendine kızmıştı. Kızın arkasında kim varsa, adamlarını çelik zincirlerle kendine bağlamıştı.

Quarrel kızın bileğini bırakmadı. Annabel'in gözlerine baktı. Quarrel'in gözleri çok acımasızdı.

— Beni sakın aklından çıkarma küçük hanım. Ben

de seni unutmayacağım.

Kızın öbür elini tuttu, Annabel'in başparmağının altındaki etli bölümü parmakları arasına alarak, bütün gücüyle sıkmaya başladı. Kız bir çığlık attı. Quarrel sırıtarak, daha çok sıktı. Birden kızın elini bıraktı. Annabel ayağa fırladı, geri geri gitti. Morarmış elini ağzına götürdü. Sonra haykırdı:

— Size gösterir gününüzü, hiç merak etmeyin piç herifler!

Annabel fotoğraf makinesi boynunda sallanarak, ağaçların arasında kayboldu. Quarrel gülerek yanağını peçeteyle sildi. Bond'a döndü.

— Benim yüzüm çabuk iyileşir, ama onun eli uzun zaman ağrıyacak. Biliyor musun kaptan? Bir kadının basparmağının altı etli olursa, yatakta çok iyi olacak demektir.

— Bunu hiç duymamıştım, dedi Bond.

— Tabii ya. İnsan eline bakıp anlar. Sen merak etme. Ama günün birinde onun peşinden gidip teorim doğru mu anlamak isterim.

— Boş ver Quarrel, dedi Bond. Sen o kıza ilişme, yoksa kalbinin ortasına bıçağı yersin. Haydi gel, hesabı ödeyip gidelim. Şimdi Londra'da saat sabaha karşı üç. İyi bir uyku çekmem lazım benim. Yarın eğitime başlıyoruz. Yanağına da plaster yapıştırsan iyi olacak. Kız adıyla adresini yazdı oraya.

— Ne kadındı yahu, diye homurdandı Quarrel.

V.BÖLÜM
GERÇEKLER VE SAYILAR

— Size gününüzü gösterir... size gösterir ...hiç merak etmeyin piçler!..

Bu sözler hâlâ Bond'un kulağındaydı. Ertesi sabah balkonda oturmuş, Kingston'un tropik bahçelerini seyrederken nefis bir kahvaltı ediyordu.

Şimdi Strangways ve kızın öldürüldüklerinden emindi. Birisi işine karışılmasından hoşlanmadığı için onları öldürmüş, bütün kayıtları ortadan kaldırmıştı. Aynı kişi Gizli Servis'in Bond'a görev verdiğini biliyordu. Bond'un resimlerini çektirmiş, kim olduğunu ve nerede kaldığını öğrenmişti. Eğer Bond Strangways olayını araştırmayı sürdürürse, ortadan kaldırılacaktı. Tabii masum bir biçimde ölecekti. Belki Strangways ölmeden önce Londra'ya bir ön rapor göndermişti. Düşmanın azıcık aklı varsa, hemen Bond ve Quarrel'in çaresine bakardı.

Bond günün ilk sigarasını yaktı. Dumanı dudaklarının arasından havaya savurdu. Acaba düşman kimdi?

Ortada bir tek düşman adayı vardı: Doktor Julius No. Crab Key'in sahibi, kuş pisliklerini gübreye dönüştürüp, bu sayede para kazanan adam... Kayıtlarda bumelez hakkında hiçbir kayıt yoktu. M. bir yığın ihtiyar kadının pembe leylekler yüzünden olay çıkardığını söylemişti. Yine de bu pembe leylekler yüzünden dört kişi ölmüştü. İşin asıl ilginç yanı, Quarrel'in Doktor No'dan korkmasıydı. Caymanlılar hiç kimseden kolay kolay korkmazlardı. Neden Doktor No adaya hiç kimseyi sokmuyordu? Guano denilen kuş pisliklerinin değeri ne olabilirdi? Bunları kim satın alıyordu? Saat onda va-

liyle görüşecekti. Ondan sonra koloni sekreterini arayıp, şu lanet olası kuş pislikleri hakkındaki gerçeği öğrenecekti. Tabii Crab Key ve Doktor No hakkında da bilgi toplamayı unutmayacaktı.

Az sonra kapı vurularak, içeri Quarrel girdi. Birlikte balkona çıkıp oturdular. Birer sigara yaktılar.

— Bugün bütün gün King's House'da ve Jamaica Enstitüsü'nde olacağım. Yarına kadar sana ihtiyacım yok. Ama bu arada sen de kent merkezine gideceksin. Elimizdeki arabadan kurtulmamız gerek. Gidip bulduğun en yeni ve en hızlı arabayı bir aylığına kirala. Sonra rıhtıma inip bize çok benzeyen iki adam bul. Onlara bizimkilere benzer giysiler al. Yarın sabah Montego'ya bir araba göndereceğimizi söyle. Ocho Kios yolundaki İspanyol kasabasına. Arabayı Levy'nin garajına bırakacaklar. Levy'ye telefon et, arabayı beklemesini ve bizim için tutmasını iste. Tamam mı?

— Birine tuzak mı hazırladın? diye sordu Quarrel, sırıtarak.

— Tastamam öyle. Adamlara onar sterlin vereceğim. Yarın sabah altıda burada olmaları gerek. Onlara benim zengin bir Amerikalı olduğumu söyleyebilirsin. Sunbeam'in üstünü açıp, öyle yola çıkacaklar.

— Tamam kaptan.

— MorganKörfezi,ndeki evlerden birini de bir aylığına kiralamanı istiyorum. Bay James adında zengin bir Amerikalı için dersin. Evin anahtarını al ve kirayı hemen öde.

Bond arka cebine uzanıp bir tomar banknot çıkardı.

— Burada iki yüz sterlin var. Senin işini görür. Daha fazla paraya ihtiyacın olursa beni ara. Nerede olacağımı biliyorsun.

Quarrel paraları görünce şaşkına dönmüştü. Tomarı göğsünün üstüne yerleştirdi, gömleğini boğazına kadar ilikledi.

— Başka bir şey var mı?

— Hayır. Ama dikkat et, seni izleyebilirler. Kentin

merkezine inince arabadan inmeyi, işlerini yürüyerek halletmeyi unutma. Yanına yaklaşan Çinlilere de çok dikkat et. Yarın sabah altıyı çeyrek geçe görüşürüz. Birlikte kuzey kıyısına gideceğiz. Bir süre oradaki evi üs olarak kullanacağız.

Quarrel başını salladı, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. Kapıdan çıkıp gitti.

Yarım saat sonra Bond otelden çıkıp bir taksiye bindi. Valinin ziyaret defterini imzalamadan King's House'a girdi. Önemsiz birisi olduğunu ima etmek için, onu on beş dakika beklettiler. Sonra bir subay Bond'u valinin yanına götürdü.

Büyük ve serin oda puro kokuyordu. Vali, üzerinde bej rengi elbisesi, puanlı kravatıyla geniş bir maun masanın başına geçmiş oturuyordu. Masanın üzerinde bir vazo, iki,üç tane de gazeteden başka hiçbir şey yoktu. Vali, altmış yaşlarında, kırmızı suratlı ve kederli mavi gözlüydü. Ne gülümsedi, ne de ayağa kalkmak zahmetine katlandı.

— Günaydın Bay Bond. Lütfen oturun.

— Günaydın efendim.

Bond valinin karşısına geçip oturdu, beklemeye başladı. Onun emeklilik yaşına geldiğini, öğrenmişti. Adam bu göreve geçici olarak atanmıştı. Kendisi de bunu biliyordu. Tek amacı kentte yöneticilik yapmaktı. Görevi sırasında Jamaica'da olay çıkmasından çok korkuyordu. Strangways olayını örtbas etmek istiyordu.

Vali öksürdü. Bond'un farklı olduğunu anlamıştı.

— Beni görmek istemişsiniz.

— Buraya Strangways olayı için geldim efendim. Sanırım Devlet Bakanı size haber vermişti.

— Evet, hatırlıyorum. Ama sizin için ne yapabilirim? Bize göre o olay çoktan kapandı.

— Nasıl "kapandı" efendim?

— Şu kızla mutlaka başı derde girmiştir. Zaten önceden de bu tip olaylara karıştığı görülmüştü. Doğrusunu isterseniz, bu bölgeye bu tip hareketler zarar veriyor, Bay

Bond. Umarım onun yerine daha mantıklı birini gönderirler. Tabii burada gerçekten bölge kontrolüne gerek varsa. Kişisel olarak ben polise çok güveniyorum.

— Görüşlerinizi rapor edeceğim, dedi Bond. Herhalde şefim bu konuyu ilgili bakanla görüşmek isteyecektir. Tabii bu ilave görevleri siz üstlenmek isterseniz, Servis de zaman ve insan gücünden tasarruf edecektir.

Vali Bond'a kuşkuyla baktı. Belki bu adama daha dikkatli davranmalıydı.

— Bu resmi bir görüş değil, Bay Bond. Ben görüşlerimi pekâlâ da Devlet Bakanına kendim bildirebilirim. Bu arada adamlarımdan biriyle mi görüşmek istemiştiniz?

— Evet, koloni sekreteriyle konuşmak istiyorum?

— Sahi mi? Neden onunla görüşmek istiyorsunuz?

— Crab Key'deki kuşlar konusunda sorunlar çıkmış. Koloni Bürosu meseleyi bize aktardı. Şefim buraya gelmişken o konuyu da incelememi istiyor.

Vali rahatlamış görünüyordu. Masanın üzerindeki zile bastı, içeri emir subayı girdi.

— Elbette Bay Bond. Bu bey sizi Bay Pleydell Smith'e götürecek. Bu arada Strangways olayını şimdilik bir tarafa bırakalım. Mutlaka o olay kendiliğinden hallolacaktır. Güle güle Bay Bond. Yüzyüze görüşmemiz iyi oldu. Crab Key ha? Oraya hiç gitmedim, ama bir gün mutlaka gideceğim.

Bond kendisine uzatılan eli sıktı.

— İyi günler efendim.

— Güle güle.

Koloni sekreteri, çocuksu bakışları olan, darmadağınık saçlı, genç bir adamdı. Hani her zaman rastlanılan,sık sık ceketinin ceplerine pat pat vurup kibritini kontrol eden, sinirli sinirli pipo içen tiplerden biriydi. Bond ile birlikte olduğu on dakika içinde aynı işlemri iki kez tekrarlamıştı.

Büyük bir hararetle Bond'un elini sıkıp, oturmasını işaret ettikten sonra, piposunun ucuyla şakağını kaşıya-

rak odada bir aşağı bir yukarı yürüdü.

— Bond. Bond. Bond! Hiç yabancı gelmiyor. Tamam buldum! Sen dört, beş yıl önce burada o hazine işine karışan arkadaştın değil mi? O dosyayı geçen gün buldum. Amma iş ha! Hazır buraya gelmişken, ortalığı yine altüst etsen diyorum. Burada bugünlerde hep saçma sapan işlerle uğraşıyorlar. Yok ırk sorunuymuş, yok otobüslermiş. Ama boş ver, seni bu zırvalarla sıkmak istemem. Haydi sen benim canımı sık. Sorunun nedir? Yardım etmekten memnuniyet duyarım.

Bond gülümsedi. Kendine bir yandaş bulmuştu. Hem de çok zeki biriydi bu...

— Buraya Strangways olayı için geldim. Ama daha önce sana bir soru sormak istiyorum. Benim dosyamı nereden buldun? Nasıl oluyor da o dosya ortalıklarda geziyor?

— Galiba sekreterimin masasının üstündeydi. Kız buraya yeni geldi. Dosyaları düzenleyeceğini söyledi. Masasının üzerinde bir sürü dosya vardı. Sadece seninkisi benim gözüme takıldı.

— Anlıyorum, dedi Bond. Nedense birçok kişi benim buraya gelişimle yakından ilgilendi. Aslında sana Crab Key'den söz etmek istiyorum. Bana o ada ve şu Çinli Doktor No hakkında ne biliyorsan anlatsana. Ve tabii, şu guano işini de unutma. Seni yorabilirim ama, en küçük ayrıntının bile yardımı dokunabilir.

Pleydell Smith güldü. Pipoyu ağzından çıkardı. Konuşurken bir yandan da piposundaki tütünleri temizliyordu.

— Bu konuda bir hayli bilgim var. O işi Peru'da öğrendim. Ama galiba en iyisi, dosyayı getirtmek...

Pleydell Smith masanın üzerindeki zile bastı. Bir dakika sonra Bond'un arkasındaki kapı açıldı.

— Bayan Taro, lütfen Crab Key dosyasını getirin. Adanın satışı ve Noel'den önce ölen bekçi hakkındaki dosyaları da istiyorum.

— Peki efendim, dedi yumuşak bir ses.

— Şimdi guano sorununa gelelim, dedi Pleydell Smith. 1850 yılında birisi bu kuş pisliklerinin çok iyi bir gübre olduğunu keşfetmiş. Nitrat ve fosfat bakımından çok zenginmiş. O zamanlar gemilerle adaya gelip guanoyu alırlarmış. Gübreyi alıp satanlar servet kazandıkları için, millet birbirine girmeye başlamış. Zamanla sahte guano kaynaklarının haritaları bile satılmaya başlanmış.

— Crab Key'in bununla ne ilgisi var?

— Şimdiye dek en iyi guano orada çıkıyordu. Ama oradan çıkan gübrenin de nitrat oranı düşüktür. Hele hele, Almanlar yapay gübreyi de bulunca, guano işi büyük darbe yedi. Peru gübre sanayini devletleştirdi. Kuşları ve gübre bölgelerini korumaya başladı. Zamanla Almanların bulduğu yapay gübrenin toprağı zayıflattığı anlaşıldı. Guano yeniden kıymete bindi. Sanayi yeniden büyüdü. Peru şimdi bütün guanoyu kendi topraklarında kullanıyor. Crab Key de bundan sonra önem kazandı işte. Savaşın başında şu bizim zeki melez, eski Crab Key Adası'ndan büyük kârlar elde edeceğini düşündü. Adayı satın aldı, işçiler buldu ve çalışmaya başladı. Herhalde çoktan bir servet edinmiştir. Gübreleri doğru Avrupa'ya yolluyor.Adayı bir kale, adeta bir tutsak kampı gibi işletiyor. Hiç kimse adadan kurtulamıyor. Garip dedikodular duydum ama şikayet eden yok. Tabii ada adamın, orada ne isterse onu yapar.

— Neden bu ada Doktor No için bu kadar değerli? Sence değeri nedir?

— En değerli guano gübresinin elde edildiği Guanay kuşu, dünyanın en değerli kuşudur. Sahibine hiç masraf çıkarmadan yılda iki dolar değerinde guano verir. Her dişi kuş üç yumurta yumurtlar. Bunlardan ancak ikisi yaşayabilir. İki kuşun değeri on beş dolar, ve Crab Key'de aşağı yukarı yüz bin kadar kuş varsa, hesap ortaya çıkıyor. Kuşların değeri bir buçuk milyon dolar eder. Bir de makineler bir milyon olsa, o iğrenç adada küçük bir servet yatıyor, demektir. Şu dosyalara ne oldu yahu!

Pleydell Smith zile bastı. Bond'un arkasındaki kapı açıldı.

— Bayan Taro, ne oldu o dosyalara Tanrı aşkına?

— Çok özür dilerim efendim, ama dosyalar hiçbir yerde yok.

— Bu da ne demek oluyor? Dosyaları en son kim okumuş?

— Komutan Strangways efendim.

— Okuduktan sonra getirdiğini çok iyi hatırlıyorum. Dosyalara ne oldu?

— Bilmiyorum efendim. Kapakları orada, ama içleri boş.

Bond arkasını dönüp kıza baktı. İçinden gülümsedi. Dosyalara ne olduğunu biliyordu. Aynı zamanda kendisi hakkındaki eski dosyanın, neden Pleydell Smith'in masasına konduğunu da biliyordu. Asıl kimliğini yalnız King's House biliyordu. Bond bu bilginin nasıl dışarı sızdığını da tahmin edebiliyordu.

Tıpkı Doktor No ve Bayan Annabel Chung gibi, gözlüklü ufak tefek sekreter de Çinliydi...

VI. BÖLÜM
TETİKTEKİ PARMAK

Koloni sekreteri, Bond'u öğle yemeğine Quenn's Kulübü'ne götürdü.

Lambri kaplı yemek salonunun bir köşesinde oturup Jamaica'dan söz ettiler.

— Çinliler Jamaica'nın en güçlü azınlığıdır, Bay Bond. Zenci kızlarla gezerler. Bu ilişkilerin sonuçlarını bütün Kingston'da görebilirsin. Ama, bu melezleri kimse kabullenmek istemiyor. Bir gün topluinun başına dert açacaklar çok iyi biliyorum. Zaten polisle sık sık başları derde giriyor.

— Senin sekreterin de mi onlardan biri? diye sordu Bond.

— Evet. Evet. Çok zeki ve becerikli bir kız. Altı aydır yanımda çalışıyor.

— Evet, zeki görünüyor. Bu Çinli zenginlerin üye oldukları bir kuruluş filan var mı?

— Henüz yok, ama pek yakında olacağından eminim.

Pleydell Smith saatine baktı.

— Gitmem gerek. Ayaklanmalarla ilgili dosyaları inceleyeceğim. Özür dilerim. Sana Crab Key ve Doktor No hakkında fazla bilgi veremedim. İşini iyi bilen, kibar biriymiş. Audubon Cemiyeti ile arasında olanları biliyorsun. Adaya gelince, savaş öncesi bilgilerden başka bir şey yok elimizde. Lanet olası ve çok ıssız bir yere benziyor. Seni Enstitüdeki haritalardan sorumlu kişiyle tanıştırayım.

Bir saat sonra Bond harita odasında oturmuş, Crab

Key'in 1910 yılında yapılmış bir haritasını inceliyordu.

Adanın yüzölçümü yetmiş beş kilometrekare kadardı. Doğusunun dörtte üçü bataklık ve göldü. Gölden küçük bir nehir çıkıp, denize kavuşuyordu. Bond nehrin kaynağında Audubon bekçilerinin kampının olabileceğini tahmin etti. Batıda birden bir dağ yükseliyor, yine dimdik denize iniyordu. Bu tepenin kenarında noktalarla işaretlenmiş bir kare çizilmişti. Bu karenin içinde, guano kaynakları, en son kullanılma tarihi 1880 yazıyordu.

Adada ne yol, ne de bir ev izi vardı. Crab Key, Küba'nın altmış mil güneyinde, Jamaica'nın ise otuz mil kuzeyinde kalıyordu. Haritadan başka bir şey çıkartmaya olanak yoktu. Sığ sularla çevriliydi, Küba çukuru az ötedeydi. Bond haritadan tuttuğu notları cebine koydu. Haritayı katlayıp kütüphaneciye verdi.

Birden kendini çok yorgun hissetti. Kingston güneşten kavruluyordu, üzerindeki gömlek terden sırılsıklam olmuştu. Bond enstitüden çıktı, bir taksiye atlayıp otelin serinliğine sığındı. Artık yapacak fazla bir işi kalmamıştı. Otelde sessiz bir gece geçirdikten sonra, ertesi sabah erkenden kalkacak ve buradan ayrılacaktı.

Bond, Quarrel'den mesaj olup olmadığını anlayabilmek için resepsiyona yöneldi.

— Size bir not yok efendim, dedi kız. Sadece az önce King's House'dan bir sepet meyve göndermişlerdi. Görevli sepeti odanıza götürdü.

— Hangi görevli?

— Yardımcı subay göndermiş. Zenciydi.

— Teşekkür ederim.

Bond elinde anahtarı odasına çıktı. Bir eli de kolunun altındaki silahtaydı. Yavaş yavaş kapıya yaklaştı, anahtarıyla açtıktan sonra kapıya bir tekme vurdu. Oda bomboştu. Bond kapıyı kapatıp kilitledi. Dolabın üstünde içine ananas, muz, greyfurt ve elma konmuş süslü bir sepet duruyordu. Sepetin sapına kurdeleyle beyaz bir zarf bağlanmıştı. Bond zarfı açtı. Pahalı bir kâğıdın üstüne daktiloyla şu sözler yazılmıştı: "Valinin en derin

saygılarıyla."

Bond homurdandı. Durup meyvelere baktı. Eğilip meyveleri dinledi. Sonra sepeti halıya boşalttı. İçinde meyveden başka bir şey yoktu. Kendi haline gülümsedi. Bir olasılık daha kalmıştı. Elmalardan birini alıp, banyoya girdi. Elmayı lavaboya koydu. Dolaptan bavulunu çıkartarak odanın ortasında durdu. Eğilip, bavulun kenarına sürdüğü talk pudralarını inceledi. Bavulun metal kısımlarında çizikler vardı ve pudra kenara yayılmıştı. Bu adamlar pek akıllı görünmüyorlardı. Bavulun kapağını açtı. Kilidin iç bölümünden bir vidayı çıkardı. Vidayı bir metre uzunluğundaki çelik bir tel olana kadar çekip uzattı. Bond bavulu inceledi. Her şey yerli yerinde gözüküyordu. Alet çantasından bir büyüteç çıkartarak, banyoya döndü. Aynanın üzerindeki ışığı yaktı.

Büyüteçle elmayı elinde çevirerek inceledi. Kahverengi, toplu iğne başı kadar bir nokta görünce durdu. Bu nokta ancak büyüteç altında görülecek kadar minikti. Bond dikkatle elmayı lavaboya bıraktı. Bir süre durup, düşünceli-düşünceli aynaya baktı.

Demek savaş ilan edilmişti! Ne kadar ilginç? Demek önsezilerinde haklıydı. Strangways ve kız ipucu buldukları için öldürülmüşlerdi. Stranways'in yerine Bond'un gönderildiğini biliyorlardı. Kendisini Blue Hills Oteli'ne kadar izlemişler ve ilk atışı yapmışlardı. Bunu diğerleri izleyecekti. Peki tetikte kimin parmağı vardı? Kim onu hedef alıyordu? Hiçbir kanıtı yoktu, ama Bond kimın kendisinin peşinde olduğunu biliyordu. Uzun menzilli bir tüfekten yapılmış bir atışı andırıyordu. Kurşun ise Crab Key Adası'ndan atılmıştı. Silahın ardındaki adam Doktor No idi.

Bond yatak odasına girdi. Meyveleri tek tek banyoya götürüp büyüteç altında inceledi. Hepsinde aynı deliği gördü. Aşağı koşup, karton kutu, kâğıt ve iplik istedi. Meyveleri özenle kutuya koyduktan sonra, King's House'a telefon ederek koloni sekreterini istedi.

— Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Pleydell.

Başıma bir dert açıldı. Burada kimyasal analiz yapabilen bir hükümet görevlisi var mı? Hımın; sana bir kutu göndersem ona iletebilir misin? İsmimin bu işe karışmasını istemiyorum. Daha sonra açıklarım. Raporu alınca bana sonucu telgrafla bildirir misin? Gelecek hafta Morgan Körfezi'nde, Beau Çölü'nde olacağım.Kusura bakma,sana fazla bir açıklama yapamıyorum. Görüştüğümüzde anlatırım. Seni tanıdığım için çok şanslı sayılırım. Görevliye söyle örneklere çok dikkat etsin, içinden çıkacakları merak ediyorum. Güle güle.

*

**

Bond paketin üzerine adresi yazdı, bir taksiye verip King's House'a göndermelerini istedi. Saat altıydı. Odasına dönüp, duş yaptıktan sonra üstünü değiştirdi, günün ilk içkisini söyledi. Tam balkona çıkacakken, telefon çaldı. Arayan Quarrel'di.

— Her şey tamam kaptan.

— Her şey mi? Harika. Evi tuttun mu?

— Evet kaptan. Kararlaştırdığımız gibi buluşabiliriz.

Bond telefonu kapatıp balkona çıktı. Körfez ve kasaba mora bürünmüştü, güneş batıyordu. "Az sonra ışıklar yanacak," diye düşündü.

Kendi kendine gülümsemeye başladı. Ayağa kalkıp bir içki daha söyledi. Daha somut bir şey bulana kadrar bekleyecekti. Tabii işler kötü gider de mesaj gönderemezse, başı derde girebilirdi.

Bond ikinci içkisini içerken, planının ayrıntılarını düşündü. Sonra aşağı inip, yarı boş yemek salonunda akşam yemeğini yedi. Dokuza doğru uykusu gelmişti. Odasına dönüp bavullarını hazırladı, saat beş buçukta uyandırılmasını resepsiyondan istedi. Sonra bütün kapıları ve jaluzileri kapadı. İçersi cehennem gibi sıcak olacaktı, ama başka çaresi yoktu. Bond çırılçıplak soyunup yatağa girdi. PPK'yı yastığının altında yerleştirdi. Beş dakika

içinde uyumuştu.

Uyandığında saat sabahın üçüydü. Komodinin üzerindeki saat yüzüne çok yakındı. Kımıldamadan yattı. Odada derin bir sessizlik vardı. Nefesini tutup dinledi. Dışarda da kimseler yoktu. Jaluzilere vuran ay ışığı, odaya çizgi çizgi gölgelerin vurmasına neden oluyordu. Bond adeta bir kafesin içinde yatar gibiydi. Neden uyanmıştı? Bond sessizce yataktan kalkmaya çalıştı.

Sağ ayak bileğinde bir şeyler kımıldanıyordu. Bond bacağındaki tüylerin aralandığını hissetti. Bir çeşit, kocaman bir böcekti bu. Eli kadar büyük olmalıydı. Teninde on kadar bacağın kımıldadığını hissediyordu. Ne olabilirdi?

*

**

Bond hayatında ilk kez başındaki saçların dikildiğini duydu. Ne kadar garip bir duyguydu. Saçların arasındaki tene değen serin havayı hissedebiliyordu.

Bacağındaki şey hareket edince, dehşete düştü. Önsezileri, bacağında bir çıyan olduğunu söylüyordu kendisine.

Bond donakalmıştı. Bir keresinde bir müzede tropikal çıyan görmüştü. Açık kahverengi, on beş santim uzunluğundaydı. Küt kafasının iki yanında zehirli pençeler vardı. Altındaki tabelada, zehirin damara değmesi halinde ölümcül olacağı yazılıydı.

Çıyan dizine varmıştı. Bacağının üst kısmına, baldırlarına doğru hareket ediyordu. Asla hareket etmemeliydi. Bond'un bütün benliği bacağına toplanmıştı adeta. Şimdi bacaklarının arasına doğru ilerliyordu. Aman Tanrım! Ya orayı ısırmaya karar verirse? Bu düşünce, bütün tüylerinin diken diken olmasına yetmişti. Şimdi korkunç yaratık karnına doğru ilerliyordu. Düşmemek için bacaklarıyla tutunmaya çalışıyordu. Şimdi tam kalbinin üzerindeydi. Şimdi ısırırsa, mutlaka Bond'u öldürürdü. Boynuna gelince birden durdu. Bond küt kafanın sağa

sola döndüğünü hissetti. Hayvan şahdamarının üzerindeydi. Ne arıyordu acaba? Herhalde boynunda atan damardan etkilenmişti. Tanrım, kanını bir durdurabilse. Bond bu canavarla iletişim kurmaya çalıştı. ''Şahdamarımın seninle hiçbir ilgisi yok. Sana zarar vermez. Açık havaya çık!''

Canavar onu duymuş gibi, boyundan çeneye çıktı. Şimdi ağzının kenarına gelmiş, Bond'u gıdıklıyordu. Çıyan yoluna devam ederek, burnuna doğru çıktı. Bond onun bütün ağırlığını hissediyordu. Ayaklar yavaş yavaş hareket ederek sağ göz kapağına değdiler. Gözünden geçtikten sonra, belki yaratığı yüzünden çekip atmaya çalışmalıydı. Çıyan son derece kararlı bir hareketle Bond'un alnına geldi. Tam alnın saçlarla birleştiği noktada durdu. Bond teninde bir kımıldanma hissetti! Çıyan alnındaki terleri içiyordu! Dakikalarca orada kaldı. Bond gerilimden bütün vücudunun gücünü yitirdiğini hissediyordu. Vücudundan terler boşanıyor, çarşafı ıslatıyordu. Birkaç saniye sonra titremeye başlayacaktı. Titremesini kontrol edebilecek miydi acaba? Bond açık ağzından nefes alarak hiç kımıldamadan yatıyordu.

Çıyan yavaş yavaş Bond'un başından yastığa yürüdü.

Bond bir saniye bekledi. Şimdi pamuklu kumaşın üzerinde hareket eden ayakların sesini duyabiliyordu. Kumaşı tırmalayan tırnakların sesine benziyordu bu.

Odayı sarsan bir sesle, Bond'un vücudu yataktan fırladı, kendini yere attı.

Hemen ayağa fırlayıp odadan çıktı. Işıkları açtı. Tir tir titriyordu. Sallanarak yatağa doğru yürüdü. Çıyan yastığın üzerindeydi. Bond'un ilk özsezisi yastığı alıp yere atmak oldu. Sonra sinirlerinin sakinleşmesini beklemeye karar verdi. Yavaş yavaş yastığı bir ucundan tutup yere koydu. Çıyan yere düştü, halının üzerinde yürümeye başladı. Bond onu öldürmek için çevresine bakındı. Eline bir ayakkabı geçirdi. Tehlike geçmişti. Şimdi çıyanın yatağına nasıl girdiğini düşünüyordu. Ayakkabı-

yı kaldırıp, çıyana vurdu. Sert kabuğunun ezildiğini duydu.

*

**

Bond elinden ayakkabıyı fırlatarak banyoya koştu. Az sonra kusmaya başladı.

VII. BÖLÜM
GECE YOLCULUĞU

— Çıyanlar hakkında ne biliyorsun Quarrel?

— Çıyanlar mı? (Quarrel yan gözle Bond'un yüzüne baktı.) Jamaica'daki çıyanlar çok tehlikelidir. İnsanı öldürür. Çoğunlukla Kingston'un eski evlerinde yaşarlar. Küflü, pis yerlere bayılırlar. Çoğunlukla geceleri harekete geçerler. Niye sordun, yoksa çıyan mı gördün?

Bond bu soruyu geçiştirdi. Ona meyvelerden de söz etmedi. Quarrel güçlü bir adamdı, ama boşu boşuna onu korkutmanın anlamı yoktu.

— Modern bir evde, örneğin ayakkabının, yatağın içine filan girerler mi?

— Asla. Tabii kasten oraya konmuşlarsa, o başka. Pisliği severler. Temiz yerleri hiç sevmezler. Işıklı yerlere gelmezler.

— Anladım. (Bond konuyu değiştirdi.) O iki adam Sunbeam'e vardılar mı?

— Vardılar. Bu iş çok da hoşlarına gitti. Bize nasıl da benziyorlar bir bilsen. Korkarım onlar hiç iyi adamlar değiller kaptan. Onları "Betsy'nin Yeri"nde buldum.

— Betsy kim?

— Kasabadaki en berbat oteli işleten kadın. Benim bulduğum adamlar muhasebeci orada.

— Araba kullanmasını biliyorlar ya, gerisini boş ver. Umarım Montego'ya varmışlardır.

Bond bir kahkaha attı.

— Merak etme. Gitmeyecek olurlarsa polise onların arabayı çaldığını söylerim.

Quarrel, Bond'un endişesini yanlış anlamıştı. Ara-

bayla kuzey kıyısına doğru gidiyorlardı. Bond küçük Austin arabayı ikincivitese aldı.Güneş Mavi dağların üzerinden yükseliyordu, tepeler altına boyanmıştı.Yollarda pek az insan vardı. Arada bir pazara sepet sepet meyve götüren, ayakkabıları başında taşıyan köylü kadınları görüyorlardı. İki yüz yıldır bu manzara,yolun dışında hiç değişmemişti. Bond 1790 yılında Port Royal'den gelip Morgan Körfezi'ne giden trenin sesini duyar gibiydi. Quarrel'in sözleriyle düşüncelerinden ayrıldı.

— Özür dilerim kaptan,ama ne düşündüğünü açıklar mısın? Düşünüyorum düşünüyorum da bir türlü oyununu anlayamıyorum.

— Ben de anlayamadım, Quarrel. Sana söyledim. Buraya Strangways ve ortadan kaybolan kız için geldim. Herkes onların birlikte kaçtıklarını düşünüyor. Bana kalırsa öldürüldüler.

— Öyle mi? diye kayıtsız bir tavırla sordu Quarrel. Sence kim yapmış olabilir?

— Bence Doktor No, Crab Key'deki o melez yapmış olmalı. Strangways burnunu o adamın işlerine sokmuştu. Kuşları korudukları parkla ilgili olacak. Doktor No nedense yalnız kalma hastalığına tutulmuş. Adaya yaklaşan herkesi durdurmak için elinden geleni yapıyor. Bunlar sadece tahmin de değil. Son yirmi dört saat içinde garip şeyler oldu. O yüzden Sunbeam arabayı Montego'ya gönderdim. O yüzden biz de birkaç gün için Beau Çölü'nde saklanacağız.

— Peki sonra ne olacak?

— İlk önce geçen seferki gibi beni iyice eğitmeni istiyorum. Hatırladın mı?

— Tabii kaptan. Hiç unutur muyum?

— Sonra da beraber gidip Crab Key'e bir bakarız diye düşünmüştüm.

Quarrel bir ıslık çaldı.

— Merak etme, Doktor No'ya fazla yaklaşacak değiliz. Sadece kuşların korunduğu yere bir göz atmak istiyorum. Eğer bir şey bulursak, döner askerlerle buraya

geliriz. Resmi bir soruşturma açılır. Ama kanıt olmadan bunu yapamayız, öyle değil mi?

Quarrel cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Burnundan havaya dumanı savurdu ve pencereden dışarı süzülüşünü seyretti.

— Kaptan o adaya izinsiz girersen sen manyaksın derim.

Quarrel bir süre duraksadı. Dönüp Bond'un sessiz yüzüne baktı:

— Bir şey daha var kaptan.Caymanlar'da ailem var. Beni Crab Key'e götürmeden önce hayat sigortası yaptırır mısın?

Bond sevgiyle esmer tenli yüze baktı. Gözlerinde endişe okunuyordu.

— Tabii Quarrel, yarın Port Maria'da bu işi halledeariz. Beş bin dolarlık olsun derim ben. Şimdi nasıl gideceğimizi konuşalım. Kanoyla mı gitsek?

— Evet. Sakin bir denize ve hafif rüzgâra ihtiyacımız var. Gece karanlık olmalı. Bu haftanın sonunda ay yine büyümeye başlayacak. Adanın neresine çıkmayı düşünüyorsun?

— Güney kıyısına, nehir ağzına. Nehirden göle çıkacağız. Bekçilerin kampının orada olduğundan eminim. Böylece hem sudan hem de denize balık tutmaya gitmek için gölden yararlanıyorlardı.

— Ne kadar kalacağız kaptan? diye istekle sordu Quarrel. Yanımıza ekmek, peynir ve domuz eti almamız gerek. Sigara ve çakmak alamayız. Çok berbat bir arazidir orası.

— Üç günlük plan yapalım, dedi Bond. Hava bozulursa, birkaç gün orada kalabiliriz. İki tane iyi cinsten avcı bıçağı al. Ben de silah alacağım. Bu işler hiç belli olmaz.

— Doğru, dedi Quarrel.

Port Maria'ya varana dek bir daha konuşmadı.

Küçük kasabadan geçip, Morgan Körfezi'ne gittiler. Her şey Bond'un hatırladığı gibiydi. Kıyıya kanolar çe-

kilmişti. Kayalara çarpan dalgaların seslerini duydu. Orası beş yıl önce neredeyse mezarı olacaktı. Kafasında eski anılar, arabayı küçük yoldan şeker kamışı tarlalarının arasından geçirdi. Karşılarına bir galyon gibi Beau Çölü tarlalarının büyük yapısı çıktı.

Villaya giden kapıya vardılar. Quarrel arabadan inip kapıyı açtı. Bond bahçeye girip, tek katlı beyaz evin yanına arabayı park etti. Çevre çok sessizdi. Bond evin çevresinden yürüdü, gidip kapıya baktı. Evet, önünde o ölümcül mavilik uzanıyordu. O denizden kanlar içinde çıkarıp sahile taşıdığı kadını düşündü. Ne olmuştu ona? Şimdi neredeydi? Bond arkasında korkunç anıları bırakarak, dönüp eve girdi.

Saat sekiz buçuktu. Bond eşyalarını açtı, üzerine şort, ayaklarına sandaletlerini giydi. Çok geçmeden evin içini nefis kahve ve kızarmış ekmek kokuları doldurdu. Bond'un eğitim programını yaparlarken bir yandan da kahvaltı ettiler. Yedide kalkılacak, çeyrek mil yüzülecek, bir saat güneşlendikten sonra kahvaltı, bir mil koşulacak, tekrar yüzülecek, öğle yemeği, uyku, güneşlenme, bir mil yüzme, sıcak banyo ve masaj, akşam yemeği ve saat dokuzda yatılacak.

Kahvaltıdan sonra program başladı.

Pleydell Smith'den gelen bir telgraf ve Daily Gleaner'deki bir haber dışında bu haftalık programı hiçbir şey altüst edemedi. Gleaner'de H.2437 plakalı bir Sunbeam Talbot'un Kingston-Montego yolunda ölümcül bir kaza yaptığı yazılıydı. Sunbeam bir dönemeci dönerken, şöförü bir kamyonla çarpışmıştı. Her iki araba da yoldan çıkıp, aşağı yuvarlanmıştı. Sunbeam marka arabadaki iki kişi de ölmüştü. Arabayı kiralayan Bay Bond isimindeki bir İngiliz turistin en yakın polis istasyonuna gitmesi isteniyordu.

Bond gazeteyi yaktı. Quarrel'i üzmek istemiyordu.

Ertesi gün Pleydell Smith'den telgraf geldi!

HER BİR CİSİMDE BİR ATI ÖLDÜRECEK KADAR SİYANÜR BULUNDU STOP MANAVINI DE-

ĞİŞTİRMENİ ÖNERİRİM STOP İYİ ŞANSLAR
SMİTH

Bond telgrafı yaktı.

Quarrel bir kano kiraladı. Üç gün kanoyla gezdiler. Yekpare bir pamuk ağacından oyulmuş garip bir kabuğa benziyordu bu araç. İki kocaman küreği, küçük, pis bir yelkeni vardı. Quarrel kanoyu nedense pek beğenmişti.

— Yedi sekiz saat sonra yelkeni indirir kürek çekeriz kaptan. Böylece radar için hedef oluşturmamış oluruz.

Kingston radyosundan gelen hava raporları iyiydi. Geceler adamın günahı kadar karanlıktı.

*

**

Son gece geldi. Eğitim kampından sadece iki kez ayrılmıştı. Yeniden maceraya atılmak hoşuna gidiyor, onu heyecanlandırıyordu. Yanında iyi bir dost vardı. Haklı bir amaç için savaşacaklardı. Aynı zamanda M. yi de mahçup etmek istiyordu.

Güneş battıktan sonra, Bond yatak odasına girip iki silahını aldı. İkisi de Beretta'nın yerini tutmayacaktı. Ama Bond bunların daha iyi silahlar olduğunu biliyordu. Hangisini alsaydı acaba? İkisini de elinde tarttı. Daha ağır olan Smith Wesson'u seçti. Crab Key'de vuruşma olacağını sanmıyordu. Olsa bile uzun menzilli bir silaha ihtiyacı vardı. Bond silahı ve kılıfını pantolonunun beline yerleştirdi. Yirmi mermiyi cebine koydu.

— Zaman geldi, dedi Quarrel.

Bond içkisini bitirip, Quarrel'in peşinden kanoya gitti. İkisi de hafif hafif sallanan kanoya bindiler. Yelkenler kısa direğe sarılmıştı. Bond küreğini alıp, kanoyu itti, döndüler ve kayalıkların arasında yavaş yavaş ilerlediler. Ahenk içinde kürek çektiler. Küçük dalgaların kanoya çarpış sesleri dışında çevrede çıt yoktu. Gece zifiri karanlıktı. Hiç kimse yola çıktıklarını görmemişti. Karayı bırakıp, denize doğru yol alıyorlardı.

*

**

Bond'un görevi sürekli kürek çekmekti. Kanonun yönetimi Quarrel'deydi. İlerledikleri bölgede ters akıntılar ve mercan kayaları vardı. Bond'un küreği sürekli kayalara çarpıyordu. Bir kez bir mercan kayasına oturur gibi oldular, son anda Quarrel ustalıkla kanoyu kurtardı.

— Tamam kaptan, diye fısıldadı Quarrel.

Bond küreği bırakıp oturdu. Quarrel'in yelkenleri açışını duydu. Yelkenler hemen rüzgâra kapıldılar. Kano hareket etmeye başladı. Hafifçe yana yattı. Bond'un yüzüne su damlaları çarptı. Hava soğumaya başlamıştı. Gece yarısıdümene Bond geçecekti. Bond içini çekerek, başını dizlerine dayadı ve gözlerini kapadı.

Uyumuş olmalıydı. Tekneye çarpan kürek sesiyle birden uyandı. Saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Ayaklarını ileri uzatıp, ayağa kalktı.

— Özür dilerim Quarrel, beni daha önce uyandırmalıydın.

— İnsan uyuyunca zamanın nasıl geçtiğini anlayamaz ki. Zararı yok.

Yer değiştirdiler. Bond başa geçip, eline küreği aldı. Yelken bir çiviye tutturulmuştu. Bond Büyük Ayıyı gökyüzünde buldu. Bir süre için eğlenceli olacaktı bu iş.

Quarrel gerinip, hafifçe Bond'a seslendi.

— Burnuma kara kokusu geliyor,kaptan.

Çok geçmeden önlerine kocaman bir karaltı çıktı. Karanlık, yavaş yavaş yüzen bir fare şekline dönüştü. Arkalarında soluk bir ay yükseliyordu. Şimdi, birkaç mil ötedeki adayı iyice görebiliyorlardı.

Yer değiştirdiler. Quarrel yelkenleri indirdi. İkisi birden küreklere sarıldılar. En azından bir mil daha, dalgaların arasında onları kimse göremezdi. Radar bile onları dalgalardan ayırdedemezdi. Şafak az sonra sökecekti. Ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Şimdi Bond da karanın kokusunu duyuyordu. Belli bir koku değildi bu. Saatlerdir temiz deniz havasından

sonra, yeni bir kokuydu. Dalgalar kabarmaya başlamıştı.

— Şimdi kaptan, diye seslendi Quarrel.

Bond'un alnı ter içinde kalmıştı. Küreğini daha derinden çekmeye başladı. Çok zor bir işti bu. Adeta kürekler hareket bile etmiyordu. Bond'un omuzları ateş gibi acıdan yanmaya başlamıştı. Kürekler kurşun gibi ağırlaşmıştı.

İnanılacak gibi değildi, ama karaya çok yaklaşmışlardı. Kanonun altında yer yer kum parçaları görünüyordu. Açık bir giriş bulmak için kıyıyı gezdiler. Kumların yüz metre kadar içinde, karaya doğru bir su pırıltısı gördüler. Nehirdi bu!

Quarrel kanonun burnunu nehre doğru çevirdi. Sularla birlikte kano ceviz kabuğu gibi çalkalanıyordu. Sonra birden huzura kavuştu ve dümdüz ve sakin sularda ilerlemeye başladılar.

*

**

Quarrel kanoyu plajın bittiği kayalık bölgeye doğru yöneltti. Bond, plajın neden ay ışığında parlamadığını merak etti. Karaya çıktıklarında, Bond bunun nedenini anladı. Plaj simsiyahtı. Kumlar yumuşacıktı. Yüzyıllardır volkanik kayaların parçalanmasından oluşmuş olmalıydı. Bond'un çıplak ayakları beyaz yengeçlere benziyordu.

Çok hızlı hareket ettiler. Quarrel kanodan üç kısa bambu sopası alıp, plaja bıraktı. Kanoyu bunların üzerine çıkarıp koydular. Her bir metre ilerledikten sonra, Bond arkada kalan sopayı alıp, öne götürüyordu. Kano böylece yavaş yavaş kayaların ve otların arasına geldi. Yirmi metre kadar daha ittiler. Sonra Quarrel palmiye yapraklarıyla kumları süpürerek arkada bıraktıkları izleri sildi.

Etraf hâlâ karanlıktı, ama çok geçmeden doğudaki grilik, inci gibi renge dönüşecekti. Saat beşti. Yorgunluktan her tarafları titriyordu. Bond kumu eliyle düzelt-

tikten sonra, boylu boyunca yere uzandı. Başını koluna dayadı.

Hemen derin bir uykuya daldı.

VIII. BÖLÜM
ŞIK VENÜS

Bond uyandı. Kumları hissedince, nerede olduğunu hatırladı. Saatine baktı. Saat ondu. Tepelerinde kavurucu bir güneş vardı. Kumlarda kocaman bir gölge hareket ediyordu. Quarrel mi acaba? Bond kendisini plajdan ayıran ağaç ve bitkilerin arasından baktı. Kalbi hızla atmaya başladı. Gözlerini kısıp baktı.

Arkası kendisine dönük, çıplak bir kızdı bu. Tamamen çıplak değildi. Belinde kalın bir deri kemer vardı, sağ kalçasının üzerinde bir avcı bıçağı sarkıyordu. Kemer genç kızın çıplaklığını olağanüstü erotik bir duruma dönüştürüyordu. Beş metre ötede, eğilmiş elindeki bir şeye bakıyordu. Başını bir yana eğmiş, bedeninin bütün ağırlığını sağ bacağına ve sol dizine vermişti.

Şahane bir sırtı vardı. Teni, sütlü kahverengi ipek gibiydi. Sırtında, belkemiğinin olduğu yerde derin bir kıvrım vardı. Çok güçlü bir bedeni olmalıydı. Kalçaları ise sert ve bir erkek çocuğununki gibi dardı. Bacakları uzun ve çok güzeldi. Ayak topuğunun altı pembe değildi. Bu kızın zenci olmasına olanak yoktu.

Saçları saman sarısıydı. Islak teller, omuzlarına düşüyordu. Alnında bir dalgıç maskesi vardı.

Bütün manzara, boş plaj, yeşil ve mavi deniz, sarı saçlı çıplak kız Bond'a bir şeyi hatırlattı. Düşündü. Evet, bu kız adeta Botiçelli'nin Venüs tablosuydu. Buraya nasıl gelmişti acaba? Ne yapıyordu? Plaja baktı. Şimdi karanlık değil, ama koyu kahverengiydi. Sağ tarafta, beş yüz metre ötede nehir ağzını görüyordu. Birtakım pembe cisimler dışında, plaj bomboş ve hareketsizdi. Koyu kah-

verengi arka planda bu pembe cisimler çok hoş duruyordu. Bir,iki metre ötede kanoyu gördü. Kano çok hafif olmalıydı. Ama denizden kayalara doğru bir çift ayak izi vardı. Burada mı yaşıyordu, yoksa dün gece Jamaica'dan mı gelmişti? Bir kız için küçümsenecek iş değildi bu. Her neyse Tanrı aşkına burada ne arıyordu?

Bond'a cevap verir gibi kız elindeki deniz kabuklarını kaldırıp attı. Bond'un plajda gördüğü kabuklardı bunlar. Kız sol eline bakıp, kendi kendine ıslık çalmaya başladı. Jamaica'da ün kazanıp, bütün dünyanın dilinde olan ''Marion'' isimli bir parçaydı bu.

Kız susup, ellerini havaya kaldırarak gerindi, esnedi. Bond kendi kendine gülümsedi. Dudaklarını ıslatıp, kızın bıraktığı yerden şarkıya devam etti.

Kız ellerini indirip, göğsüne koydu. Başı hâlâ yana eğik, yüzü saçlarının arkasında gizli dinlemeye başladı.

Duraksayarak yeniden başladı. Titrek bir ıslıktı bu, kız az sonra sustu, hemen döndü. Eliyle göğsünü kapayacağına, ağzına götürdü. Gözleri korkuyla açıldı.

— Kim o? diye dehşetle fısıldadı.

Bond ayağa kalkıp, otların üzerinde durdu. Ellerinin boş olduğunu göstermek için iki yana açtı. Neşeyle kıza gülümsedi.

— Korkmana gerek yok. Ben de bu adaya izinsiz gelenlerden biriyim.

Kız elini yüzünden çekti. Eli belindeki bıçağa gitti. Bond kızın parmaklarının bıçağın sapı çevresinde kıvrılışını seyretti. Kızın yüzüne baktı. Şimdi neden elin bıçağa gittiğini anlıyordu. Açık mavi kocaman gözleriyle çok güzel bir yüzdü bu. Dudakları dolgundu. Ciddi bir yüzdü bu, -çene kararlıydı- kendini korumasını bilen bir kızın yüzü. Herhalde bir kere kendisini koruyamamıştı. Çünkü burnu fena halde kırılmış, bir boksör burnu gibi yayıktı. Bu harika kızın başına gelenleri düşününce, Bond öfkeyle gerildi. Kendisine dönük, dimdik göğüsleri yerine yüzünü saklamaya çalışmasına şaşmamalıydı. Gözler öfkeyle Bond'u inceliyordu.

— Kimsin sen? Burada ne arıyorsun?

Kızda hafif bir Jamaica şivesi vardı. Sesi sert ve emir vermeye alışıktı.

— Ben bir İngilizim. Kuşlarla ilgileniyorum.

— Öyle mi? (Kızın sesi kuşkuluydu, eli hâlâ bıçağın kabzasındaydı.) Buraya nasıl geldin? Beni ne zamandan beri seyrediyorsun?

— On dakikadır. Ama bana kim olduğunu söyleyene kadar sana cevap vermeyeceğim.

— Önemli biri değilim ben. Jamaica'dan geldim. Deniz kabukları toplarım.

— Ben kanoyla buraya geldim. Ya sen?

— Ben de? Senin kanon nerede?

— Yanımda bir arkadaşım var. Kanoyu ağaçların arasına sakladık.

— Buraya bir kano geldiğine dair hiçbir iz yok.

— Biz senin gibi dikkatsiz değiliz. İzleri ortadan kaldırdık. Buraya yelkenle mi geldin?

— Tabii. Neden olmasın? Ben hep yelken açarak gelirim.

— Öyleyse buraya geldiğini anlayacaklar. Radarları var.

— Henüz beni yakalayamadılar İsmin ne senin?

Kızın sesindeki sert ton kaybolmuştu. Başındaki gözlüğü çıkardı, gözleriyle Bond'u incelemeye başladı.

— Bond. James Bond. Senin adın ne?

— Honeychile Rider.

— Çok güzel bir isim.

— Herkes bana "Honey" der.

— Tanıştığımıza memnun oldum.

Bu kibar sözler, genç kıza çıplak olduğunu hatırlattı. Yüzü kızardı.

— Giyinmem gerek, dedi duraksayarak.

Ayaklarının dibindeki deniz kabuklarına baktı. Onları yerden almak istediği belliydi.

— Ben burada yokken sakın kabuklara dokunayım deme.

Bond bu çocukça sözlere gülümsedi.

— Merak etme, onlara gözüm gibi bakarım.

Kız kuşkuyla Bond'un yüzüne baktıktan sonra, arkasını dönüp yürüdü, kayaların arasında kayboldu.

Bond birkaç adım yürüdü, eğilip kabuklardan birini aldı. Yaratık hâlâ canlıydı. Morumsu pembe bir kabuğu vardı. Bond'a göre olağanüstü bir yanı yoktu. Özenle kabuğu ötekilerin yanına koydu.

Kabuklara bakıp merak etmeye başladı. Gerçekten kız bunları mı topluyordu? Ama tek başına kanoyla buraya gelip, sırf bu kabuklar için hayatını tehlikeye atmaya değer miydi? Buranın tehlikeli bir yer olduğunu biliyordu. "Henüz beni yakalayamadılar," demişti. Ne kada olağanüstü bir kızdı. Bond kızı düşününce, kalbine bir sıcaklık yayıldı. O harika vücut, gözler ve dudaklar karşısında Bond onun burnunu unutmuştu. Kayıtsız tavırları ve hemen bıçağına saldırması Bond'un hoşuna gitmişti. Eli bıçağına uzanırken yavrularını korumaya çalışan bir dişi kurda benziyordu. Nerede yaşıyordu acaba? Ailesi neredeydi? Onda yapayalnız insanların hali vardı. Kimdi acaba bu kız?

*

**

Bond kızın ayak seslerini duydu, döndü. Üzerine paçavralara benzeyen yırtık pırtık giysiler giymişti. Koyu kahverengi gömleği güneşten solmuştu. Omuzunda bir çanta asılıydı.

Bond'un yanına gelir gelmez dizlerinin üzerine çöküp yerdeki kabukları toplamaya başladı.

— Ender bulunan kabuklar mı bunlar? diye sordu Bond.

Kız olduğu yerde oturup, Bond'un yüzüne baktı. Ona güvendiği gözlerinden belli oluyordu.

— Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?

— Söz veriyorum, dedi Bond.

— Evet, çok ender kabuklar bunlar. Çok. Kusursuz bir örnek için beş dolar veriyorlar. Miami'de satıyorum.

Bunlara Şık Venüs diyorlar. Bu sabah onların yaşadığı yeri buldum. Ama sen bulamazsın. Çok derinde saklı yuvaları. O kadar derine dalacağını hiç sanmıyorum. Hem zaten bugün bütün yatağı temizleyeceğim. Buraya tekrar gelecek olursan, kusurlu olanlarını bulabilirsin.

Bond güldü.

— Bir tekini çalmayacağıma söz veriyorum. Deniz kabuklarından hiç anlamam.

— Peki ya şu kuşlar? Ne çeşit kuşlar bunlar? Değerli hayvanlar mı? Ben de kimseye anlatmam. Ben sadece kabuk topluyorum.

— Bir çeşit kaşıkçıl. Pembe gagalı leyleklere benziyorlar. Hiç gördün mü?

— Ha, şu kuşlar, dedi kız. Onlardan burada binlerce vardı. Ama şimdi pek az kaldı. Hepsini korkutup kaçırdılar.

Kız kumların üzerine oturdu, bağdaş kurdu. Artık bu adamdan korkmaya gerek olmadığını düşünüyordu herhalde.

Bond ondan bir metre uzağa oturdu. Yüzükoyun yatıp çenesini eline yasladı. Bu piknik havasını bozmadan, kız hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu.

— Sahi mi? Ne oldu, kim kaçırdı kuşları?

— Buradakiler. Bir melez adam var. Kuşlardan hoşlanmıyor galiba. Bir canavarı var. Canavarı kuşların peşine saldı, onları kaçırttı. Canavar onların yuvalarını yaktı. Kuşlara bakan iki adamı vardı. Onlar da korkup kaçtılar, ya da öldüler.

Bütün bunlar kıza çok doğal görünüyordu. Denize bakarken, kayıtsız bir tavırla olanları anlatıyordu.

— Ne biçim bir canavar bu? diye sordu Bond. Hiç gördün mü?

— Evet gördüm. (Kız acı bir ilaç içiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Bond'a da inandırmak için, dürüstlükle baktı.)Bir yıldır buraya deniz kabuklarını aramaya gelirim. (Elindekileri gösterdi.) Bunları son gelişimde, bir ay önce buldum. Noel'den önce nehri keşfedeyim, dedim. Nehrin

ağzına bekçilerin kampının olduğu yere gittim. Kamp yerle bir olmuştu. Vakit geç olduğu için, geceyi orada geçirmeye karar verdim. Gecenin yarısında birden uyandım. Canavar bana doğru geliyordu. Uzun bir burnu ve kocaman iki gözü vardı. Kısa kanatları ve ucu sivri bir kuyrukluydu. Dolunay olduğu için, her şeyi ayrıntılarıyla gördüm. Yanımdan geçti. Homurtular çıkarıyordu. Bataklıklardan ağaçları ezerek geçti gitti. Önüne bir sürü beyaz kuş çıktı, canavar onları da, üzerinde durdukları ağaçları da yaktı. Korkunç bir manzaraydı. Hayatımda hiç bu kadar dehşet verici bir şey görmemiştim.

Kız yana eğilip Bond'un yüzüne baktı. Tekrar doğrulup, inatla denizi seyretmeye başladı.

— Bana inanmıyorsun. Sen de o kentlilerden birisin. Hiçbir şeye inanmıyorsun.

— Honey, dünyada canavar diye bir şey yoktur. Sen canavara çok benzeyen bir şey görmüşsün. Ben o şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

— Canavarların olmadığını nereden biliyorsun? Adanın bu tarafında hiç kimse yaşamıyor ki. Hem sen hayvanlar hakkında ne biliyorsun ki? Ben yalnız başıma, çocukluğumdan beri yılanlarla yaşadım. Sen hiç hayatında bir ahtapotun dans ettiğini gördün mü? Seviştikten sonra erkeğini öldüren dişi yılanı? Muhabbet kuşunun dilinin uzunluğu ne kadardır bilir misin? Hayatında hiç boynuna çan takılı, sabahları çanı çalarak seni uyandıran bir yılanın oldu mu? Akreplerin başına güneş geçtiği zaman kendi kendilerini öldürdüklerini bilir miydin? Geceleyin denizin altındaki halı gibi çiçekleri gördün mü? Sen de bütün kentliler gibisin.

— Dinle Honey, dedi Bond. Ben kentlerde yaşadığım için bunları bilmeyebilirim. Ama senin bildiklerini de öğrenmek isterim. Sadece senin hayatını yaşamadım ben. Ama bu kez o melezin seni durduracağını biliyorum. Tabii beni de. Adam adasına yabancıların gelmesinden hiç hoşlanmıyor.

— Neden ama? Gündüz saklanır, gece kaçarım. Pe-

şimden köpeklerini, bir keresinde de uçağını gönderdi. Henüz beni yakalayamadı. Yoksa peşinde olduğu adam sen misin?

— Evet, korkarım öyle. İki mil ötede, radara yakalanmamak için yelkenleri indirdik. Galiba melez buraya geleceğimi biliyordu. Senin yelkenini radar yakalamıştır. Senin kanonu benimki sanacaklar. Gidip arkadaşımı uyarsam iyi olur. Bu konuyu konuşmalıyız. Ondan hoşlanacaksın. Cayman Adaları'ndan geliyor. İsmi Quarrel.

— Özür dilerim, dedi kız. Ama nereden bilebilirdim ki?

— Elbette bilemezdin. Sadece şanssızlık işte. Herhalde adam tek başına deniz kabukları toplayan bir kızı pek önemsemiyordur. Eminim senin ayak izlerini inceleyip, deniz kabukları topladığını anlamışlardır. Ama korkarım benim için farklı şeyler düşünecek. Elindeki bütün olanaklarla peşime düşecektir. Artık sen de bu işin içindesin. Her neyse, bakalım Quarrel bu işe ne diyecek. Sen burada bekle.

Bond ayağa kalkıp, Quarrel'i aramaya başladı. Quarrel iyi saklanmıştı. Onu bulmak Bond'un beş dakikasını aldı. Kocaman iki kayanın arasında yatıyordu. Hâlâ uyuyordu.

Bond hafifçe ıslık çaldı. Quarrel'in gözleri kocaman açılınca, gülümsedi.

Quarrel, Bond'u görünce suçlu bir tavırla ayağa fırladı. Kocaman ellerini yıkar gibi yüzüne sürdü.

— Günaydın kaptan, dedi Quarrel. Bayağı derin bir uykuya dalmışım galiba. O melez kızı düşlüyordum.

— Ben daha önemli bir şey anlatacağım. (Oturdular.) Bond ona Honeychile Rider'ı, deniz kabuklarını ve içinde bulundukları durumu anlattı. Saat şimdi on bir, diye ekledi Bond. Yeni bir plan yapmamız gerek.

Quarrel başını kaşıdı, yan gözle Bond'a baktı.

— Bu kızı kendi haline bırakamayız değil mi? Bizimle bir ilgisi yok ki.

Quarrel birden sustu. Başını çevirdi, burnunu bir

köpek gibi ileri uzattı. Bond'un susması için elini havaya kaldırdı, çevreyi dinliyordu.

Bond nefesini tuttu. Uzaklarda, doğuya doğru garip bir homurtu duyuluyordu.

Quarrel ayağa fırladı. Sabırsızdı.

— Çabuk kaptan, geliyorlar!

IX. BÖLÜM
ATEŞ ALTINDA

On dakika sonra körfez bomboştu. Dalgalar, dökülmüş ayak tırnakları gibi parlayan pembe deniz kabuklarının olduğu sahile vuruyordu. Dalgalarla birlikte ayak izleri de silinmişti. Kızın kanosu kayaların arasına çekilmiş, üstü özenle dal ve bitkilerle kaplanmıştı.

Quarrel karaya doğru koşarak gitmişti. Bond ve kız, saatler önce Bond'un uyuduğu yerde sessizce yatıyorlardı. Bond teknenin geleceği burna doğru gözünü ayırmadan bakıyordu.

Tekne belki çeyrek mil uzaklıktaydı. Dizel motorların sesinden Bond onların milim milim bütün kıyıyı taradıklarını anladı. Güçlü bir tekneye benziyordu. Belki büyük bir yat. Acaba gemiyi kim yönetiyordu? Doktor No mu? Küçük bir olasılıktı bu. Doktor No bu çeşit koruma işleriyle ilgilenmezdi.

Batıdan bir grup kuş havalandı. Bond ilgiyle onları seyretti. Adanın öbür ucunda gördüğü guanay kolonisinin ilk kanıtıydı bunlar. Pleydell Smith'e göre bunlar balık aramaya çıkan ilk öncülerdi. Bond seyrederken, gerçekten kuşlar birden suya atılmaya başladılar. Batıdan başka bir sürü belirdi. Bir an için gökyüzü karardı. Sonra suyun yüzüne geldiler, metrekarelerce denizin yüzeyini kaplayıp çığlıklar atarak, boğulmuş bir atla kendilerine ziyafet çeken piranhalar gibi balıkları tutmaya başladılar. Bond kızın kendisini dürttüğünü hissetti. Kız başıyla kuşları işaret etti.

— Melezin tavukları yemleniyorlar.

Bond, mutlu ve güzel yüzü inceledi. Kız arayan

adamları umursamıyordu bile. Ona göre bu, çocukken oynadığı saklambaç oyunundan farksızdı.

Dizel motorun sesi yükselmişti. Tekne burnun hemen ardında olmalıydı. Bond son bir kez huzur içindeki körfeze baktı, sonra başını otların arasına gömerek, teknenin ortaya çıkacağı noktaya gözlerini dikti.

Birden ortaya on metrelik cilalı bir güverte, cam silecekleri, küçük kamara, telsiz direği ile kocaman bir tekne çıktı. Bond'un bildiği kadarıyla bu tekneler İngiliz Hükümeti tarafından kullanılırdı.

Bond, teknenin başında duran iki adama baktı. İkisi de zenciydiler. Sarı hasır siperli şapkalar, haki rengi giysiler giymişlerdi. Yanyana durmuşlardı. Birinin elinde bir megafon vardı. Ötekisi ise makineli tüfeğini yere tutturmakla uğraşıyordu.

Adam megafonu boynuna asmıştı. Bir dürbün alarak, plaja bakmaya başladı. Dizel motorunun sesi arasında, adamların mırıltıları Bond'un kulağına geldi.

Bond dürbünün kumsalı tarayışını izledi. İki göz kayalıkların arasında durdu, sonra hareket etti. Tekrar kayalıkların arasında döndü. Aralarında hararetli hararetli konuştular. Adam dürbünü tüfekli olana uzattı. Tüfekli çabucak baktıktan sonra dürbünü geri verdi. İkisi birden dümendekine seslendiler. Tekne durdu, geri geri gitti. Şimdi tam Bond ile kızın karşısında duruyordu. Adam dürbünü tekrar, kızın kanosunun durduğu kayalıklara çevirdi. Yine heyecanlı konuşmalar duyuldu. Tekrar dürbünü tüfekliye verdi. Adam bu kez kararlı bir biçimde başını salladı.

"Bu kez işimiz bitik. Adamlar işlerini iyi biliyorlar," dedi Bond.

Bond makineli tüfeğin kurulduğunu duydu. Dizel sesleri arasından, iki kere "klik" sesi geldi.

Ötekisi megafonu ağzına götürdü. Aygıttan bir homurtu ve cızıltı çıktı. Adamın sesi az önce huzur dolu olan körfezi inletti.

— Tamam, ortaya çıkın, hiçbirinize bir şey olmaya-

cak.

Öğrenim görmüş birinin sesiydi bu. Amerikan şivesiyle konuşuyordu.

— Haydi, çabuk olun. Sahile çıktığınızı gördük. Kanoyu sahilde sakladığınız yeri de biliyoruz. Budala değiliz biz. Boşa harcanacak vaktimiz de yok. Elinizi kaldırıp çıkın, bir şey olmayacak.

Sahile derin bir sessizlik çöktü. Kıyıya vuran dalgaların sesleri ve tek tük kuşların bağırışları duyuluyordu. Bond uzanıp kızı kendine çekti. Kızın sıcaklığını hissediyordu.

— Yaklaş bana, diye fısıldadı. Böylece daha küçük bir hedef oluştururuz. Kendini kuma gömmeye çalış. Her bir santimin yardımı olur.

— Pekâlâ, boşuna laf etmediğimizi şimdi anlayacaksınız.

Elini havaya kaldırdı. Tüfekli adam, makineliyi doğrulttu. Bond savaştan beri duymadığı sesi duydu. Mermiler, aynı korkmuş güvercinlerin ıslıklarına benzer bir ses çıkarıyorlardı. Sonra yine sessizlik çöktü.

Bond uzakta, havada daireler çizen kuşları gördü. Gözlerini tekneye çevirdi. Tüfekli adam, ısınıp ısınmadığını anlamak için namluyu elliyordu. İki adam bir şeyler konuştular. Tekrar megafondan ses duyuldu.

— Pekâlâ, sizi uyardık. Fazla sabrımız kalmadı artık.

Bond silahın indirildiğini gördü. Adamlar kanoyla kıyıya çıkacaklardı. Bond kıza fısıldadı.

— Tamam Honey. Sıkı dur. Bu iş fazla sürmez.

Kızın kolunu sıktığını hissetti. (Zavallı, diye düşündü, benim yüzümden başı derde girdi.) Kızın başını kapatmak için sağa eğildi. Yüzünü kuma gömdü.

Bu kez mermi sesleri gerçekten tüyler ürperticiydi. Plajda kaya parçaları uçuştu. Kısa bir sessizlik oldu. Şarjör sürüyorlardı. "Şimdi sıra bize geldi," diye düşündü Bond. Kızın kendisine sarıldığını hissediyordu. Vücudu tir tir titriyordu. Bond uzanıp, kızı iyice kendine çekti.

Tüfeğin homurtusu yine başladı. Mermiler kendilerine doğru geliyordu. Tepelerindeki ağaçların dalları paramparça olmuştu. Sanki çelik bir kırbaç, ağaca inip kalkıyordu. Bond temiz havayı koklayınca, şimdi açıklıkta olduklarını anladı. Acaba çöp ve yapraklar onları saklamış mıydı? Birkaç dakika sonra makineli tüfek sesi sustu. Kız sızlandı. Bond onu susturup, sımsıkı sarıldı.

— Pekâlâ, hâlâ duyabiliyorsanız, az sonra parçalarınızı toplamak için köpeklerle birlikte geleceğiz. Şimdilik hoşça kalın.

Motorun sesi hızlandı. Bond düşen yaprakların arasından teknenin batıya yöneldiğini gördü. Çok geçmeden ses de duyulmaz oldu.

Bond dikkatle başını kaldırdı. Körfez sessiz, plaj hareketsizdi. Dağılmış kayaların yosun kokusu dışında her şey eskisi gibiydi. Bond kızı ayağa kaldırdı. Kızın yüzü gözyaşları ile ıslanmıştı. Hayretle Bond'un yüzüne baktı.

— Neden yaptılar bunu? Korkunç bir şeydi bu. Ölebilirdik.

Bu kız hep kendini korumak zorunda kalmış, diye düşündü Bond. Ama doğaya karşı. Böceklerin, hayvanların dünyasını tanıyor. Ama bu, ay, güneş ve mevsimlerle kısıtlı küçük bir dünyaydı. Sigara dumanı dolu odaların, altın tüccarlarının salonlarını, hükümet dairelerinin bekleme odalarını ve koridorlarını, park banklarında dikkatle bekleyişleri, büyük paralar ve güç için mücadeleyi tanımıyor.

— Onlar bizden korkan kötü adamlar Honey. Onlarla başa çıkabiliriz. Sen de çok cesur davrandın. Haydi, gidip Quarrel'i arayalım. Hem zaten bir şeyler yeme zamanı da geldi. Bu geziler sırasında sen ne yersin?

— Çevrede yenecek bir sürü şey var, dedi Honey. Özellikle deniz kestaneleri, yaban muzları filan işte. Buraya gelmeden önce iki gün yemek yer ve uyurum. O zaman hiçbir şeye ihtiyacım kalmaz.

Quarrel kayaların arasındaydı. Onun yanına gittiler. Honey'in kanosu kurşunlarla delik deşik olmuştu. Kız

bir çığlık attı.

— Teknem! Şimdi nasıl geri döneceğim ben?

— Endişelenmeyin küçük hanım. Size daha iyisini buluruz, dedi. Quarrel. (Kanonun kızın bütün serveti olduğunu tahmin etmişti.) Bizimle geri dönebilirsiniz, çok iyi bir teknemiz var.

Quarrel, Bond'a döndü. Yüzü endişeliydi.

— Şimdi ne demek istediğimi anladın mı? Sözünü ettikleri köpekler, polis köpekleri. Yirmi kadar kocaman canavarlar. Hemen iyi bir plan yapmamız gerek.

— Tamam Quarrel. Ama önce bir şeyler yiyelim. Katiyen adaya bir göz atmadan buradan ayrılmam. Honey'i de yanımıza alırız. Sence nasıl bu fikir Honey? Bizim yanımızda daha güvenlikte olursun. Sonra birlikte geri döneriz.

— Başka seçeneğim yok ki. Size ayak bağı olmazsam, tabii gelmek isterim. Canım hiçbir şey yemek istemiyor. Ama lütfen bir an önce dönelim. Bir daha o adamlarla karşılaşmak istemiyorum. Kuşlara çok uzun zaman mı bakacaksınız?

— Uzun sürmez. Sen burada kal, vakit geçirmeye bak. Saat şimdi on iki. Ayak izi bırakmamak için çevrede fazla yürüme. Haydi Quarrel, şu kanoyu saklamamız gerek.

İşleri bittiğinde saat bir olmuştu. Kano sulara gömülene kadar içine taş ve kum doldurdular. Kurşunlar yüzünden her şey paramparça olduğu için, kumlarda ayak izleri bırakmadan, kırık dallar üzerinde yürüyerek işlerini bitirdiler. Yemeklerini yedikten sonra, kıyıdan üç yüz metre ötedeki nehir çıkışına yürüdüler.

Nehir, dev gibi tropik bitkiler arasında uzanıp gidiyordu. Yer çamurdu, her adımda ayakları vıcık vıcık batıp çıkıyordu. Bacaklarına küçük balıklar değiyordu. En azından Bond için güneşten uzak ve ağaçların gölgesinde olmak bile büyük bir şeydi.

Denizden uzaklaştıkça, pis bir koku çevreyi sardı ve çok geçmeden bulut gibi sivrisineklerle karşılaştılar.

Quarrel, Bond'a boynuna kadar suya girmesini söyledi. Bond'un burnu az sonra pis kokuya da alıştı. Nehir genişlerken, ağaçlar da seyrekleşmeye başladı. Su sığlaştı, yer sertleşti. Birden çevrelerindeki ağaçlar yok oldu, açıktaydılar.

— Dikkatli olalım, dedi Honey. Artık bizi kolaylıkla görebilirler. Bir mil böyle yürüyeceğiz. Sonra göle doğru, nehir daralıyor. Daha ilerde bekçilerin kampı vardı.

Durup, çevrelerine bakındılar. Nehrin iki yakası alçak bambu ağaçlarıyla kaplıydı. Batı kıyısı yükseliyordu. İki mil kadar ötede guano tarlaları vardı. İlerde kuşların birikintilerinden oluşan bir dağ vardı. Demek Doktor No'nun krallığı oradaydı. Bond hayatında hiç bu kadar ıssız ve terkedilmiş arazi görmemişti.

— Geliyorlar, diye seslendi Quarrel.

Bond, Quarrel'in baktığı yöne döndü. Kocaman bir kamyon, tekerleklerinden tozları havalandırarak geliyordu. Bond kamyon nehrin ağzındaki ağaçlar arasında kaybolana dek seyretti. Dinledi. Rüzgâr köpeklerin havlamalarını da beraberinde getiriyordu.

— Nehirden gelecekler, dedi Quarrel. Ölmedikse, bizim ancak nehirden yaklaşacağımızı tahmin ediyorlardır. Nehirden plaja inip, kalıntılara bakacaklar.

— Beni aradıkları zaman da öyle yapmışlardı, dedi Honey. Hiç önemi yok. Bir parça bambu kırıp alırsın. Yaklaştıklarında bambuyu ağzına alıp, suya girer, gidene kadar beklersin.

— Ben ağaçların sık bir noktasını bulana kadar, sen de bambu ara Quarrel, dedi Bond.

Quarrel başını sallayarak ilerledi. Bond kıza bakmamaya çalışıyordu.

— Benimle ilgilenmene gerek yok, dedi Honey. Böyle zamanlarda bu tip şeylerin önemli olmadığını sen söylemiştin.

Bond dönüp kıza baktı. Gömlek üzerine yapışmıştı. Belinden aşağısında tek bir giysi vardı, etekliğini çıkartmıştı. Bu vahşi beldede, kızın çarpık burnu da olağan gö-

rünüyordu. Bond dönüp yürümeye başladı, Honey de peşinden geldi.

Bond aradığını bulmuştu. Ağaçların arasında bir tünel oluşmuştu. Ayaklarının altında arazi çamura dönüştü. Su bir hayli derinleşiyordu. Sular bu noktada geniş ve derin bir göl oluşturuyordu. Bond silahını düşündü. Nehirde banyo yaptıktan sonra, çalışabilecek miydi? Yakalanırlarsa, silahıyla kaç adam ve köpeği vurabilirdi? Bu kıza rastlamak kötü olmuştu. Savaşta bir kız, fazladan bir kalp demekti. Düşmanın böylece iki hedefi oluyordu.

Bond çok susamıştı. Eğilip sudan içmeye başladı. Su toprak kokuyordu, ama Bond bunu düşünecek halde değildi. Biraz daha içti. Kız elini uzatıp onu durdurdu.

— Fazla içme. Ağzını ıslatıp tükür. Hastalanabilirsin.

Bond söyleneni yaptı.

Quarrel elinde bir deste bambu ile yanlarına geldi. Bedenlerini paralamasın diye ağaç köklerini kenara ittiler. Quarrel bambuları kırmaya başladı. Bond silahına ve yedek mermilere baktı. Suyun içinde hareketsiz duruyorlardı.

Güneş yaprakların arasından süzülüyordu. Bu bayıltıcı sıcakta, gerilim gitgide artmaya başlamıştı...

X. BÖLÜM
CANAVARIN İZİNDE

Adamlar hızla nehirde ilerliyorlardı. Mayolu, iki irikıyım zenci köpeklere yetişebilmek için koşuyorlardı. Terli omuzlarında çantalar asılıydı. Birbirlerine küfrederek bağırıyorlardı. Önlerindeki dobermanlar adeta zıplayarak ilerliyorlardı. Baklava biçimindeki kulakları dimdik, yılanınkine benzer başları ilerdeydi. Koku almış olacaklardı.

Açık nehirden ağaçlıklı tünele girdiler. En öndeki adamda bir düdük vardı. Geniş yüzünde bir puro gibi duruyordu. Düdüğü çalınca, köpekler durdular. Öteki iki adam ellerinde silahları, ağaç kökleri arasından yürüdüler.

En öndeki adam, Bond'un bulduğu dar yere geldi. Köpeği tasmasından tutup ileri sürdü. Köpek ileri doğru yüzmeye başladı. Adam gözlerini kısıp, her iki yandaki ağaç köklerini inceledi.

Köpek ve adam küçük gölün başına gelip durdular. Adam tiksintiyle çevresine bakındı. Köpeği tasmasından tutup geri çekti. Köpek gölden ayrılmak istemiyordu. Adam elindeki kırbacıyla sulara vurdu.

İkinci adam az ötede bekliyordu. İlk adam dışarı çıktı, köpekleri önlerine katıp, nehirde ilerlediler.

Yavaş yavaş sesler uzaklaştı ve kayboldu.

Beş dakika suda hiçbir hareket olmadı. Sonra köklerin bir köşesinde ince bir bambu kamışı, bir periskop gibi suyun yüzüne çıktı. Bond'un yüzü göründü. Alnından sular süzülüyordu. Suyun içindeki sağ elinde silah hazır

bekliyordu. Çevreyi dinledi, tek bir kımıltı bile yoktu. Bond uzanıp yavaşça suyun altındaki öteki iki vücuda dokundu. İki yüz suyun üstüne çıkınca, parmağını dudaklarına götürdü. Ama çok geçti. Quarrel öksürdü ve tükürdü. Bond kaşlarını çatarak, başıyla nehrin ilersini işaret etti. Hafif bir su sesi duydu. Üçü birden durup dinlediler. Ses yeniden duyuldu. Hepsi aynı anda suya daldılar. Gelen her kimse, kendilerine doğru yüzüyordu.

Bond suyun altına dalınca, burnunu eliyle kapadı. Başını çamura gömdü. Suların hareketini hissedebiliyordu. Bu kez onları bulabilecekler miydi? Onları arayan yanında ne çeşit silah taşıyordu? Bond şansı göze almamaya karar verdi. Herhangi bir şey sezer sezmez ayağa kalkacak ve ateş edecekti.

Bond olduğu yerde bir süre yattı. Bedenine değen karidesler onu çıldırma raddelerine getirmişti. Vücutlarında yara olmadığı için şanslı sayılırlardı. Çünkü lanet olası hayvanlar mutlaka etlerini yemeye başlayacaklardı.

Bond birden gerildi. Lastik bir ayakkabı bacağına basıp geçmişti. Bacağını dal sanıp, yoluna devam edecek miydi? Bond bunu göze alamazdı. Birden ağzındaki bambu kamışı atıp, ayağa fırladı.

Hemen üstünde duran iri bedeni ve bir tüfeğin kabzasını gördü. Başını korumak için sol kolunu kaldırdı. Aynı anda sağ koluna inen darbeyi hissetti. Sağ elini de ileri uzatmıştı. Silahın namlusu sol göğsüne değer değmez tetiği çekti.

Patlamanın sonucuyla adamın bedeni hayli zıpladığı için, Bond'un bileği neredeyse kırılıyordu. Adam, balta vurulmuş bir ağaç gibi suya yuvarlandı. Sessizce haykıran açık ağzına sular dolarak, melez surat sulara gömüldü. Sonra yavaş yavaş suya bir kırmızılık yayılmaya başladı.

Bond döndü. Kız ve Quarrel arkada ayakta duruyorlardı. Quarrel'in ağzı kulaklarındaydı. Ama kız yum-

ruk yaptığı elini ağzına götürmüş, dehşet dolu gözlerle suya yayılan kırmızılığa bakıyordu.

— Özür dilerim Honey, dedi Bond. Ama bunu yapmam gerekti. Adam tam üzerimizdeydi. Haydi gidelim buradan.

Kızı kolundan tuttuğu gibi, nehrin ağzına gelene kadar kolunu bırakmadan suda sürükledi.

Çevre bomboştu. Bond saatine baktı; durmuştu. Güneşe bakılırsa, dört suları olmalıydı. Daha ne kadar yürüyeceklerdi? Bond kendini çok yorgun hissediyordu. Quarrel'in tahminine göreötekiler nehrin ağzında buluşacaklardı.Silah sesi duyulmamış bile olsa, adamın yokluğunu farkedeceklerdi. Acaba onu aramaya gelirler miydi? Az bir olasılıktı bu. Hava çoktan kararmış olacaktı. Herhalde ertesi sabah onu aramaya başlarlardı. Kız kolunu çekiştirip, öfkeyle konuşmaya başladı.

— Artık bana gerçeği söylemenin zamanı geldi? Neden herkes birbirini vuruyor? Siz kimsiniz? Kuşlar hakkındaki bu hikâyelere inanmıyorum. İnsan kuşların peşinden giderken yanına silah almaz.

— Özür dilerim Honey. Senin de başını derde soktum. Kampa gidince her şeyi anlatırım. Bu adamlar nedense beni öldürmek istiyorlar. Şimdi bütün amacım kimseye zarar vermeden bu adadan ayrılmak. Gelecek sefere ön kapıdan girebilmek için yeterince kanıt topladım, dedi Bond.

— Ne demek istiyorsun? Bir çeşit polis misin sen yoksa? Şu melezi hapse atmaya mı çalışıyorsun?

— Öyle denebilir. Sen şimdilik meleklerin safındasın. Söyle bana, daha ne kadar yolumuz kaldı?

— Bir saat kadar.

— Kampta saklanabilir miyiz? Bizi kolaylıkla bulabilirler mi?

— Bizi bulabilmeleri için gölden ya da nehirden gelmeleri gerekir. Belki canavarı peşimize gönderirler. Ca-

navar suda yüzebiliyor.

— Canavarın umarım romatizması tutmuştur da suya giremez, dedi Bond.

— Pekâlâ ukala, diye homurdandı kız. Bekle de kendin gör.

Quarrel ölen adamın silahını sudan çıkartıp almıştı. Bond'a döndü.

— Fazla silahtan insana zarar gelmez. Galiba ihtiyacımız olacak buna.

Bond alıp silaha baktı. Amerikan Ordusu'nda kullanılan Remington Carbine 300'dü bu. Bu adamlar işlerini iyi biliyorlardı doğrusu. Quarrel önde, Bond ile kız arka da yeniden yola düştüler.

Şimdi çevrede ağaç da olmadığı için kavurucu rüzgârla karşı karşıya kalmışlardı. Yanıkları serinletmek için yüzlerine ve kollarına su çarptılar. Bond'un gözleri kan çanağına dönmüştü. Yemekte ekmek ve peynir yiyeceklerini düşündükçe midesi bulanıyordu. Herhalde pek uyuyamayacaklardı. Birkaç gün hep aynı şeyleri yemek zorunda kalabilirlerdi. Peki ya kız? O hiçbir şey yememişti. Quarrel ve Bond sürekli tetikte durmak zorundaydılar. Yarın adanın doğusundaki kanoya gidip, ertesi gece denize açılabilirlerdi. Ağaç kökleri arasında geri dönecekleri beş millik yolu ve M.nin "Güneşli Tatil" sözlerini düşündü. Kendi kendine homurdandı.

Nehir gitgide daraldı. Sonra dümdüz bir bataklığa dönüşerek genişledi. İlerde gri-mavi bir göl ayna gibi parlıyordu. Gölün ötesinde küçük bir uçak pisti ve hangar görünüyordu. Kız doğuya gitmelerini söyledi. Yavaş yavaş çalılıkları iterek ilerlediler.

Birden Quarrel durdu. Birbirine parelel iki iz vardı. Bu iki izin ortasında daha kısa bir üçüncü iz görünüyordu. Tepeden inip, bataklıktan göle gitmiş bir şeyin iziydi bunlar.

— Canavarın geçtiği yerler bunlar, dedi Honey ka-

yıtsızca.

Quarrel dönüp, kocaman açılmış gözleriyle ona baktı.

Bond yavaş yavaş izlerin yanında yürüdü. Dıştakiler yumuşak birer kavis çiziyordu. Elli santim genişliğinde vardılar. Ortadaki iz ise aynı biçimde ama daha dardı. İzler dümdüz uzayıp gidiyordu. Üzerinden geçtiği çalı ve bitkiler yamyassı olmuştu.

Bond ne çeşit bir aracın bu izleri bırakmış olabileceğini düşündü. Kız Bond'u dürtüp fısıldadı.

— Sana söylemiştim.

— Honey, eğer bu canavar değilse, eminim hayatımda hiç görmediğim türden bir motorlu taşıt.

— Bak, onları nefesiyle yakmış, diye izlerin yanındaki çalıları işaret etti Honey.

Bond simsiyah, yapraksız bitkilerin yanına gidip inceledi. Neden özellikle o çalılar yanmıştı? Çok garipti bu.

İzler göle doğru gidiyor ve suda kayboluyordu. Bond izlerin peşinden gitmek istedi, ama ortalığa çıkmak söz konusu olamazdı. Kendi düşünceleriyle başbaşa kalarak yollarına devam ettiler.

*

**

Yavaş yavaş hava kararmaya başladı. En sonunda Honey ileriyi işaret etti. Bond çalıların arasından nehre doğru uzanan kum birikintisini gördü. Çevresinde tropik ağaçlar vardı. Kıyıdan yüz metre geride yanmış bir kulübenin kalıntıları görünüyordu. Geceyi geçirmek için uygun bir yerdi. Çevresi sular tarafından korunuyordu. Rüzgâr durmuştu, su ılık ve insanı davet eder gibiydi. Üzerlerindeki leş gibi giysileri çıkarıp, gölde yıkamak ne kadar harika olacaktı.

Güneş dağların arkasında battı. Kurbağalar olanca sesleriyle bağırmaya başladılar. Tamtamlarla bir gorilin çığlıklarına benzer tüyler ürpertici sesler çıkarıyorlardı.

Alacakaranlık, onları yolda yakaladı.

Kumluk bölgeye varınca, yanmış kulübeyi buldular. Kocaman, esrarengiz izler suya kadar iki tarafta da devam ediyordu. Bu garip araç neyse, her şeyi yerle bir etmişti. Çalıların çoğu yanmış, kapkara olmuşlardı. Kalıntıları incelediler. Quarrel açılmamış iki kutu konserve fasulye buldu. Kız buruş buruş bir uyku tulumu, Bond ise içi beş dolarlık banknotlarla dolu bir cüzdan buldu. İki bekçi buradan alelacele ayrılmış olmalıydılar.

Kulübenin yanından ayrılıp, kumluk arazide küçük bir meydana çıktılar. Dağda yanan ışıklar göle yansıyordu. Doğuda, kararan gökyüzü altında simsiyah sulardan başka bir şey gözükmüyordu.

— Ateş yakmazsak, güven içinde oluruz, dedi Bond. İlk önce elbiseleri filan yıkayalım, bir güzel temizlenelim. Honey, sen burada kal, biz karaya yakın bölüme gideriz. Yarım saat sonra görüşürüz.

— Giyinecek misiniz? diye güldü kız.

— Elbette, pantolonlarımızı giyeceğiz.

— Hazır çevre aydınlıkken ben şu konserveleri açayım, dedi Quarrel. Ekmek ıslandı, ama zararı yok. Bu konserveler çok ağır, onları şimdi yesek daha iyi olur. Peyniri yarına bırakalım. Yarın önümüzde uzun bir yol olacak, fazla ağırlık taşıyamayız.

— Pekâlâ Quarrel, yemeği sen hazırla, dedi Bond.

Bond ıslak pantolonunu ve silahı alıp, geldikleri yöne doğru yürüdü. Gömleğini çıkarıp, suya girdi. Su ılıktı. Avuç avuç kumları sabun gibi kullanarak, vücudunu ovdu. Sonra yalnızlığın ve sessizliğin tadını çıkararak bir süre uzandı.

*

**

Yıldızlar parlamaya başlamıştı. Dünkü yolculuk, sanki bir yıl önce yapılmıştı. Bond ölesiye yorgundu. Yine de bunca zahmete değmişti doğrusu. Şimdi elinde ye-

terince kanıt ve tanık vardı. Jamaica'ya dönünce doğru valiye gidecek, resmi bir araştırma isteyecekti. Adaya izinsiz bile girmiş olsalar, Doktor No'nun adamları üzerlerine ateş açmışlardı. Üstelik Doktor No, Audubon Cemiyetine ait bir bölgeye neden izinsiz girmiş, araziyi yerle bir etmiş, büyük bir olasılıkla bekçilerden birini öldürmüştü? Bunun da araştırılması gerekiyordu. Doktor No ne saklamaya çalışıyordu? Neden korkuyordu? Adaya gelenleri öldürmesi için önemli bir neden olmalıydı? Kimdi bu adam?

Bond sağ tarafında bir hışırtı duydu, kızı düşündü. Honeychile Rider de kimdi? Bond karaya çıkarken, bu sorunun cevabını gece sona ermeden bulmaya karar verdi.

Bond buruş buruş pantolonu üzerine geçirdi, kumların üzerine oturup, silahını temizlemeye başladı. Parçaları tek tek gömleğine sildi. Sonra tekrar silahın parçalarını biraraya koyup, tetiği çekti. Ses gayet iyiydi. Silah paslanmamıştı. Şarjörü sürdü, tabancayı pantolonunun beline yerleştirdi. Ayağa kalkıp, geri döndü. Honey onu görür görmez kolundan çekti.

— Haydi, açlıktan ölüyoruz. Tencerelerden birini buldum, temizledim. (İçine fasulyeleri koydu.) Herkes için iki avuç kadar fasulye var. Sizin yemeğinizi yediğim için kendimi suçlu hissetmiyorum. Çünkü buraya yalnız başıma gelseydim bu kadar çok çalışmazdım. Uzat elini.

Bond kızın sesindeki otoriter tona gülümsedi. Karanlıkta onun yalnız siluetini görebiliyordu. Saçlarını kurutup tarayınca neye benzeyeceğini düşündü. Acaba neden burnunu düzelttirmemişti? Basit bir ameliyatla, Jamaica'nın en güzel kızı olabilirdi.

Honey'nin omuzu Bond'unkine değdi. Bond elini açıp, ileri uzattı.

Birden kızın sıcaklığı ve kokusu burnuna geldi. Öylesine heyecan verici, baştan çıkartan bir sıcaklıktı ki bu,

Bond'un vücudu kızınkine değdi, bir an için gözleri kapandı.

Honey, utangaç, mutlu ve yumuşak bir kahkahayla güldü. Sonra Bond'un elini geri itti.

XI. BÖLÜM
ŞEKER KAMIŞLARI ARASINDA

"Saat sekiz suları olmalı,"diye düşündü Bond. Kurbağaların sesleri dışında çevrede derin bir sessizlik vardı. Az ötede Quarrel'in karaltısını görebiliyordu. Quarrel Remington tabancasını temizliyordu.

Çalıların arasında, gübre tarlalarından gelen ışıklar gölde oynaşıyordu. O berbat rüzgâr durmuş, iğrenç manzara karanlığa gömülmüştü. Hava serindi. Bond'un giysileri kurumuştu. Midesi dolu, huzur içinde ve hafif uykuluydu. Yarına daha çok zaman vardı. Fiziksel yorgunluğun dışında önemli bir şey olacağını sanmıyordu.

Kız Bond'un yanında, uyku tulumunda yatıyordu. Ellerini ensesinde kenetlemiş, yıldızları seyrediyordu.

— James, bana neler olduğunu anlatacağına söz vermiştin. Haydi, anlatmazsan, gözüme uyku girmeyecek.

— Sen anlatırsan, ben de anlatırım, Kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Benim saklanacak bir şeyim yok ki. Ama önce sen anlat.

— Pekâlâ. Ben bir çeşit polisim. Beni Londra'dan gönderdiler. Kısa süre önce Kingston'da Strangways isminde biri ortadan kayboldu. Aynı zamanda benim de arkadaşımdı. O olağanüstü güzellikteki sekreteri de. Herkes onların birlikte kaçtıklarını düşündü. Tabii ben de buna inanamadım. Ben...

Bond sanki bir macera romanı anlatır gibi onları anlatıyordu. Kız güldü.

— Çok heyecanlı bir hayatın olmalı. Karın evden sık

sık ayrılmandan hiç hoşlanmıyordur. Sana bir şey olacak diye üzülmüyor mu?

— Evli değilim. Beni tek merak eden insanlar, sigorta şirketimin görevlileri.

— Mutlaka hayatında bir kadın vardı.

— Uzun süreli ilişkilere giremem.

— Öyle mi?

Kısa bir sessizlik oldu, Quarrel yanlarına geldi.

— İstersen ilknöbeti ben tutayım. Sen gelipgece yarısı nöbeti devralırsın. Sabah beşe kadar tutarsın. Ortalık aydınlanmadan buradan gitmemiz gerekiyor.

— Oldu, dedi Bond. Bir şey görürsen beni uyandır. Silah nasıl?

— Gayet iyi, dedi Quarrel. İyi uyuyun küçük hanım.

Quarrel, arkasını dönüp karanlıklara karıştı.

*

**

— Quarrel'den hoşlandım, dedi Honey. Gerçekten beni tanımak istiyor musun? Senin kadar ilginç bir yaşantım yok benim.

— Elbette, senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.

— Fazla bir şey yok ki. Bütün hayatımı bir tebrik kartının arkasına sığdırabilirim. Hayatım boyunca Jamaica'nın dışına çıkmadım. Bütün ömrümce Morgan Körfezi yakınında, kuzey kıyısında, Beau Çölü denen yerde yaşadım.

— Çok garip. Şimdilik ben de orada oturuyorum, ama seni hiç görmedim.

— Herhalde kıyıda bir villa tuttun. Ben oralara hiç gitmem. Ben "Büyük Ev"de oturuyorum.

— Ama o evden geriye hiçbir şey kalmamış ki. Şeker kamışlarının arasında bir yıkıntı orası.

— Evin bodrumunda oturuyorum. Beş yaşından beri oradayım. Ben beş yaşındayken orası yanmış, bütün

ailem yanarak ölmüş. Onlar hakkında hiçbir şey hatırlamadığım için, sanırım üzgün olduğunu söylemene gerek yok. Önceleri zenci dadımla yaşadım. O öldüğündeyse on beş yaşımdaydım. Son beş yıldır o evde tek başıma oturuyorum.

— Ulu Tanrım. Ama sana bakacak başka biri yok muydu? Ailen hiç para bırakmadı mı?

— Tek bir kuruş bile bırakmadı. Rider'lar Jamaica' nın en eski ailelerindendiler. Kral Charles'ın ölüm emrini imzaladı diye, atalarımıza Beau Çölü bölgesini Cromwell vermiş. Evi de o yaptırmış. Ev babama kaldığında şeker işi para getirmez olmuş. Babama da evle birlikte bir sürü borç ve ipotekli arazi kalmış. Onlar ölünce ev satıldı. Ben çok küçüktüm, oralı bile olmadım. Dadım beni bırakmadı, evden geri kalanları bir araya topladı, birlikte yaşamaya başladık. Köye gidip çamaşır yıkar, yemek pişirirdi. Çevremizde bol bol yiyecek vardı, Jamaicalılar gibi yaşamaya başladık. Nasılsa bana okumayı öğretti. Evde bir ansiklopedi vardı. A harfinden okumaya başladım. Bahse girerim, senden daha çok şey biliyorum...

— Eminim biliyorsundur.

Bond sefalet içinde, yıkıntılar arasında dolaşan küçük sarışın kızı düşündü. Peşinde zenci dadısı onu okumaya çağırıyordu. Düştükleri kötü durumda dadı da çok acı çekmiş olmalıydı.

— Dadın harika bir insandı herhalde, dedi Bond.

— Öyleydi. O öldüğü zaman ben de öleceğimi sandım. Birden büyüyüp, her şeyi kendim yapmak zorunda kaldım. Erkekler peşime düştüler. Benimle sevişmek istiyorlardı. O zamanlar çok güzeldim.

— Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın, dedi Bond.

— Bu burunla mı? Saçmalama.

— Anlamıyorsun. Herkes burnunun kırık olduğunu görüyor elbette. Ama sabahtan beri ben burnunu farket-

medim bile. İnsan yüzünde en çok ilgiyi ağız ve gözler çeker. Burun da kulaklar gibi, yüzün küçük ayrıntılarıdır. Eğer burnun da öteki hatların gibi olsaydı, sen Jamaica' nın en güzel kızı olurdun.

— Sahi mi söylüyorsun? Sence güzel miyim? Yani yüzümün o kadar çirkin olmadığını biliyorum, ama aynaya bakınca burnumdan başka yerimi göremiyorum. Herhalde... öteki kusurlu insanlar da benim gibidir.

— Sen kusurlu değilsin! Saçmalama. Hem çok basit bir ameliyatla burnunu yaptırabilirsin. Amerika'da bu işi yapan operatörler var.

— Amerika'ya nasıl giderim? Benim sadece bir taşın altında on beş sterlinim, üç eteğim, üç bluzum ve bir tenceremden başka bir şeyim yok ki.

Bond bu işin nasıl yapılacağına çoktan karar vermişti. Şimdilik kararını kıza açıklamamayı uygun buldu.

— Boş ver. Sen hikâyeni anlatmaya devam et. Benimkinden daha ilginçmiş. Dadın öldükten sonra ne oldu?

— Bütün arazimiz şeker kamışlarıyla kaplıydı biliyorsun. Ev de, tam ortadaydı. Yılda bir kere kamışlar kesildiğinde, aralarında yaşayan bütün böcekler kaçışıp bizim eve saklanırlardı. Dadım onlardan çok korkardı. Ama ben akrepler ve yılanlar için bir köşeye yuva yapmıştım. Herhalde kendilerine baktığımı anlamış olacaklar, bana bir şey yapmıyorlardı. Ben de onlardan korkmuyordum. Üstelik bu yaratıklarla vakit geçirince, yavaş yavaş onların yaşamlarını öğreniyor insan. Ne yazık, sen hayvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

— Gerçekten öyle, dedi Bond. Eminim onlar insanlardan daha iyi ve ilginç varlıklardır.

— Onu bilemem, dedi Honey düşünceli düşünceli. Ben fazla insan tanımıyorum. Tanıdıklarımın hepsi de kin ve nefret dolu kişiler. Tabii dadım dışında. Neyse dadım öldükten sonra yaşamım çok zorlaştı. Mander ismin-

de bir adam vardı. Beyazların arazisine bekçilik yapardı. Ondan nefret ediyordum. Beni Port Maria'daki evine götürmek istiyordu. Ne zaman atının sesini duysam saklanırdım. Bir gece yürüyerek geldi. Onun geldiğini duymadım, saklanamadım. Çok sarhoştu, benimle dövüşmeye başladı. Çünkü onun istediklerini yapmıyordum. Bilirsin ya, hani birbirlerini seven insanların yaptıkları şeyler.

— Evet, biliyorum.

— Bıçağımla ona saldırdım, ama adam çok güçlüydü. Bütün gücüyle yüzüme bir yumruk indirdi, burnumu kırdı. Bayılmışım. Sonra herhalde bir şeyler yaptı bana. Yani ertesi sabah anladım. Olanları anlayınca kendimi öldürmek istedim. Tanrıya şükür o adamdan çocuğum filan olmadı. Doktora gidip, burnumu tedavi ettirdim. Oturup, bir sonraki şeker kamışı kesimine kadar beklemeye başladım. Adam geri dönmedi, planımı çoktan yapmıştım. Karadul örümceklerinin gelmesini bekledim. İçlerinde en büyük dişi örümceği bir kutuya kapatıp, uzun zaman yemek vermedim. Dişiler çok kötüdür. Karanlık bir geceyi bekledim. Örümceği bir kutuya koydum, adamın evine gittim. Bahçede saklanıp, onun yatmasını bekledim. Sonra ağaca çıkıp, balkona indim. Adamın horladığını duyana kadar bekledim, parmak uçlarıma basarak pencereden içeri girdim. Çırılçıplak, cibinliğin altında yatıyordu. Cibinliğin kenarını kaldırıp, örümceği karnına bıraktım. Koşa koşa eve döndüm.

— Ulu Tanrım! dedi Bond. Sonra adama ne oldu?

— Tam bir hafta can çekişerek öldü, dedi Honey neşeyle. Sence kötü bir şey yapmadım, değil mi?

— İnsan bu gibi şeyleri alışkanlık haline getirmemeli, dedi Bond. Neyse, olanlardan sonra seni suçlayamam.

— Sonra yeniden hayatımı sürdürdüm, diye devam etti Honey. Bütün amacım yeterince para biriktirip burnumu düzelttirmekti. Yine en iyi dostum ansiklopedi oldu. Ender bulunan deniz kabuklarının para ettiğini oku-

dum. Kabuk koleksiyoncuları için Amerika'da bir dergi çıktığını öğrenip, abone oldum. Reklamlardan, Miami' deki bir satıcının adresini öğrendim. Benden kabuk satın almaya başladı. Tabii başında bir sürü hata yaptım. Önceleri en güzel kabukları toplayıp, onları cilalıyordum. Meğer herkes en çirkinlerini, üstelik denizden çıktıkları gibi istiyorlarmış. Bir yıl önce işin sırrını öğrendim. Topladığım kabukları Miami'ye gönderiyorum. On beş sterlinim var. Şansım yaver giderse yılda elli sterlin kazanabilirim. On yıl sonra Amerika'ya gidip ameliyat olmayı düşünüyorum. Sonra bir gün Crab Key'e gidip mor kabuklardan buldum. Bir, iki tane gönderdim. Adam hemen mektup yazıp bütün bulduğum mor kabukları, tanesi beş dolardan alacağını söyledi. Kabuk yatağını kimseye söylemememi sıkı sıkı tembih etti. Yoksa piyasada fiyatlar düşermiş. O yüzden adada seni görünce kuşkulandım.

— Beni şaşırttın. Seni Doktor No'nun kız arkadaşı sandım önce. Peki ameliyat olduktan sonra ne yapacaksın? Bütün hayatın boyunca bir bodrumda kabuk satarak geçinemezsin.

— "Tele-kız" olayım, diyorum.

Honey bu sözleri sekreter, ya da öğretmen olacağım der gibi söylemişti.

— Ne demek istiyorsun?

Belki de bu sözü bilmeden kullanıyordu.

— Hani şu çok güzel bir katı, harika elbiseleri olan kızlar canım. Bilirsin ya, erkekler onlara telefon edip, sevişmeye çağırıyorlar, sonra da para ödüyorlar. New York'ta her seferinde birkaç yüz dolar kazanıyorlarmış. Tabii işi iyi öğrenmem gerek. Sence tecrübesizler ne kadar kazanıyor?

— Bilmem, diye güldü Bond. O kızlardan biriyle beraber olmayalı yıllar oluyor.

— Evet, herhalde sen istediğin kadını elde ediyorsundur. Para ödeyenler hep çirkin erkekler. Ama zararı

yok. Zaten büyük kentlerde işlerin hepsi berbat oluyor. En azından böylece iyi para kazanabilirim. Sonra buraya dönüp Beau Çölü'nü satın alacağım. Belki zengin bir koca bulur evlenirim, çocuklarım olur. Otuz yaşında Jamaica'ya döneceğim. Ne güzel olur değil mi?

— Planın son bölümü hoşuma gitti. Ama birinci bölümünden pek emin değilim. Bu tele-kız meselesini nereden öğrendin? Yoksa ansiklopedide "T" kelimesinin altında mıydı?

— Saçmalama, tabii ki ansiklopedide görmedim. İki yıl önce New York'ta büyük bir olay olmuştu. Gleaner'da okudum. Zaten Kingston'da binlerce öyle kız var. Tabii o kadar güzel değiller. Dadım anlatırdı, beş şiline çalışıyorlarmış. Onlar gibi olmamamı, yoksa hayatta çok mutsuz olacağımı söylerdi. Beş şilin için hak veriyorum tabii, ama birkaç yüz dolar...

— O paranın hepsi sana kalmaz, dedi Bond. Erkekleri sana bulup getiren adama para vereceksin. Sonra polise de seni rahat bırakması için rüşvet yedireceksin. O işten hoşlanacağını hiç sanmam. Bak sana ne diyeceğim, hayvanlar ve böcekler hakkındaki bütün bilgilerinle Amerika'daki hayvanat bahçelerinden birinde çalışabilirsin. Ya Jamaica Enstitüsü'ne ne demeli? Eminim orada evlenecek iyi birini de bulursun. Çok güzel bir vücudun var. Kendini sevdiğin erkeğe sakla. Tele-kız olmak fikrini de aklından çıkar.

— İşin kötüsü Beau Çölü'nde sevecek erkek yok. Sen benim tanıdığım ilk İngiliz erkeksin. Herhalde o yüzden sana bunları çekinmeden anlatıyorum. Burada uzaklaşırsam, eminim birçok erkekle tanışırım.

— Elbette. Ama sen de harika bir kızsın. Seni ilk gördüğüm anda da bunu düşünmüştüm.

— Benim popomu görünce demek istiyorsun.

Bond güldü.

— Her neyse, çok güzelsin. Haydi bakalım, artık

uyuma vakti geldi. Jamaica'ya dönünce konuşmak için bol bol vaktimiz olacak.

— Olacak mı dersin? Söz ama.

— Söz.

Bond kızın uyku tulumu içinde döndüğünü duydu. Sonra Honey uykuya dalmadan önce çocukların yaptığı gibi içini çekti.

*

**

Bond düşünmeye başladı. Dostlarının yardımıyla kızı ameliyat ettirebilir, ona elbiseler alır, büyük kente hazırlardı. Parası vardı. Hem de eğlenceli bir iş olurdu bu. Ama ya ona beslediği fiziksel arzu? İnsan bir çocukla sevişemezdi ki. Kızın hem kişiliğinde, hem de vücudunda çocukça bir taraf vardı. Kendi yönünden çok olgun ve zekiydi. Üstelik kendini korumasını iyi biliyordu.

Bond kolunun çekiştirilmesiyle, düşüncelerinden uzaklaştı.

— Neden uyumuyorsun? Üşüyor musun yoksa?

— Hayır, iyiyim.

— Uyku tulumu çok sıcak ve rahat. Gelmek istemez misin?

— Hayır Honey, teşekkürler.

— Eğer... yani benimle sevişmene gerek yok. İstersen yüzükoyun ve sırtüstü yatabiliriz.

— Honey, sevgilim lütfen uyu. Şimdi bunun hiç sırası değil. Zaten birkaç saat sonra Quarrel'den nöbeti devralacağım.

— Evet, anlıyorum. Belki Jamaica'ya döndüğümüzde...

— Belki.

— Söz ver. Söz verene kadar uyumayacağım.

— Elbette söz veriyorum. Haydi uyu artık Honey.

— Şimdi bana borçlusun. Söz verdin. İyi geceler sevgili James.

— İyi geceler sevgili Honey.

XII. BÖLÜM
ŞEY

Birisi Bond'un omuzunu tuttu. Bond hemen ayağa fırladı. Quarrel fısıldadı.

— Nehirden bir şey geliyor. Mutlaka canavardır!

— Ne oldu? diye sordu Honey.

— Sen burada kal Honey. Sakın hareket etme. Hemen dönerim.

Bond, peşinde Quarrel çalıların arasından kumların üzerinde koşmaya başladı. Kumluğun ucuna geldiler. Çalıların arasında durdular. Bond uzanıp, çalıları ayırarak ileri baktı.

Yarım mil ilerde, gölün ötesinden turuncu renkte, iki gözü olan bir şey geliyordu. Ağız olması gereken kısımdan, mavi bir alev fışkırıyordu. Yıldızların pırıltısı altında, iki kısa kanatın yanında küt bir kafa görünüyordu. Bu şey her neyse, hafif bir iniltiyle birlikte motor sesi geliyordu. Canavar saatte on mil hızla kendilerine doğru ilerliyordu.

— Aman tanrım! Ne korkunç yaratık! diye fısıldadı. Quarrel.

— Bana kalırsa insanı korkutacak biçimde süslenmiş bir çeşit traktör bu. Dizel motoru var. Bu yüzden canavar fikrini aklından çıkarabilirsin. Kaçmanın yararı yok. Çalıları ve ağaçları ezdiğini biliyoruz. En iyisi kalıp onunla burada mücadele etmek. Acaba zayıf noktaları neler? Mutlaka şoförlerdir. Ama onlar da çok iyi korunuyorlardır. İki yüz metre yaklaşınca, sen başına ateş et Quarrel. Galiba uçak tekerleklerine benzer tekerlekleri

var. Ben lastiklere de ateş edeceğim. Sen burada kal, kurşunları kızdan uzak tutmalıyız. Canavar fikrini de unut. Doktor No'nun ilginç bir buluşu bu. Şoförünü öldürüp, aracı ele geçirir, sahile bununla gideriz. Ayakkabılarımız da eskimemiş olur.

Quarrel güldü.

— Tamam kaptan, sen öyle diyorsan, öyle olsun. Umarım senin dediğin gibidir.

Bond geri koşup seslendi.

— Honey!

— Evet James.

— Plajda yaptığımız gibi kuma bir çukur kaz. İçine girip uzanacaksın. Bize ateş edebilirler. Canavar filan da yok, sen merak etme. Üstü boyalı bir çeşit araç bu. İçinde Doktor No'nun adamları var. Sakın korkma, ben yanındayım.

— Pekâlâ James, dikkatli ol.

Kızın sesi korkudan titriyordu.

Şimdi o şey üç yüz metre ötedeydi. Ağzından hâlâ mavi alevler çıkıyordu. Ağız kısmı altın yaldızla boyanmıştı. Ateş bir çeşit egzozdan çıkıyor olmalıydı. Araç gölde ilerlerken gerçekten korkutucu bir manzara oluşturuyordu. Dizel motorun sesini tanımasa, Bond da çok korkardı. Ama paniğe kapılmayıp silah kullanan adamlara nasıl davranacaktı acaba bu canavar?

Quarrel'in Remington tabancasından bir gürültü çıktı. Canavarın tepesinden bir alev çıktı, metal sesi duyuldu. Quarrel bir kez daha ateş etti. Mermiler metal gövdeye çarpıyor, delik açamıyordu. Canavarın hızında bir azalma yoktu. Bond silahını doğrultup nişan aldı. Aracın farlarından biri parçalandı. Öteki fara dört kez nişan aldıktan sonra, ancak beşinci atışta farı vurabildi. Araç açılan ateşi umursamadan ilerliyordu. Bond bu kez yayvan lastikleri hedef aldı. Araç sadece otuz metre uzaklıktaydı, Bond lastikleri vurduğundan emindi. Ama yine

hiçbir şey olmamıştı: Bond ilk kez ölümün soğuk nefesini vücudunda hissetti.

Bond tekrar silahına mermi sürdü. Lanet olası şeye arkadan ateş edebilir miydi acaba? Göle atlayıp, araca çıksa mıydı? Çalıların arasından bir adım attı. Sonra olduğu yerde donakaldı.

Birden canavarın ağzından, Quarrel'in saklandığı yere doğru bir alev fışkırdı. Bond'un sağ tarafındaki çalılar turuncu ve kırmızı alevlere bürünüverdi. Ve korkunç bir çığlık duyuldu. Canavar yaptığı işten memnun, ateş saçan dilini geri çekti. Olduğu yerde dönüp, durdu. Şimdi mavi delik ağız Bond'a çevrilmişti.

Bond durup, korkunç sonunu bekledi. Ölümün mavi çenesine baktı, kocaman borunun dibindeki ateşin kaynağını gördü. Quarrel'in kumların üzerinde yatan kapkara vücudunu düşündü. Şimdi Quarrel'i düşünmeye vakit yoktu. Çok geçmeden kendisi de meşale gibi yanacaktı. Ardından sıra Honey'e gelecekti. Ulu Tanrım, neden çılgın gibi bu adamın yoluna çıkmıştı, Bond? 007 dişlerini sıktı. "Haydi, bitirin şu işi de kurtulayım!"

Megafonun cızırtısı duyuldu. Metal bir ses, bağırdı:

— Haydi ikiniz de çıkın. Yoksa arkadaşın gibi cehennemde yanarsın.

Ne demek istediklerini göstermek için, Bond'un bulunduğu tarafa doğru alev gönderdiler.Bond bir, iki adım geri çekildi. Honey tam arkasındaydı.

— Gelmem gerekti, seni yalnız bırakamazdım James, dedi kız.

— Tamam Honey, arkamdan ayrılma.

Bond kararını vermişti. Daha sonra ölseler bile, bundan kötü olamazdı. Bond uzanıp, kızın elini tuttu, birlikte kuma doğru yürüdüler.

— Aferin sana... Tabancanı da at. Numara yapayım deme, yoksa ıstakoz gibi ikinizi de kızartırım.

Bond silahını attı. Kız inledi. Bond onun elini sıktı.

— Korkma Honey. Bir yolunu bulup, kurtulacağız.

Bond kendi sözlerine kendisi de inanmıyordu.

Demir bir kapı sesi duyuldu. Aracın arkasından bir adam inip, suya doğru yürüdü. Elinde tabanca vardı. Canavarın ateş saçan ağzından uzakta durdu. Bond mavi ateşin aydınlığında onun melez olduğunu gördü. İriyarı adamın üzerinde sadece pantolonu vardı. Bir elinde tuttuğu kelepçeler pırıl pırıl parlıyordu. Adam birkaç adım attıktan sonra durdu.

— Ellerinizi ileri uzatın. Sonra bana doğru yürüyün. Yavaş yavaş yoksa ikinizi de delik deşik ederim.

Bond söyleneni yaptı. Meleze yaklaşınca, adam tabancasını dişlerinin arasına yerleştirdi, uzanıp kelepçeyi Bond'un bileklerine taktı. Bond arkasını dönüp yürümeye başladı. Quarrel'in cesedini görmek istiyordu. Ayaklarının yakınlarına bir mermi saplandı. Bond durdu, yavaş yavaş döndü.

— Sinirlenme. Az önce öldürdüğünüz adama bir bakacağım. Hemen dönerim.

Adam silahını indirip, bir kahkana attı.

— Pekâlâ, keyfine bak. Çabuk dön, yoksa bu pilici kızartırız. İki dakikan var.

Bond duman çıkan çalılara doğru yürüdü, eğilip baktı. Yüzünü buruşturdu. Tam tahmin ettiği gibiydi. Üstelik daha da kötü. "Özür dilerim, Quarrel!" dedi. Eğilip bir avuç kumu gözlerinden geri kalan yere döktü. Sonra yavaş yavaş geri dönüp, kızın yanında durdu.

Adam silahıyla öne gelmelerini işaret etti. Makinenin arkasına doğru yürüdüler. Küçük, kare biçiminde bir kapı vardı. İçerden biri seslendi.

— İçeri girin, yere oturun. Bir şeye dokunayım demeyin, parmaklarınızı kırarım.

Demir kutuya girdiler. Daracık kutuda, dizlerini büküp yere oturdular. İçersi yağ ve ter kokuyordu. Adam içeri girip kapıyı kapadı. Işıkları açıp, şoförün yanına

geçti.

— Tamam Sam. Haydi gidelim. Ateşi kapatabilirsin, çevre yeterince aydınlık.

Kontrol tablosunda sayısız kadran ve düğme vardı. Şoför uzanıp birkaç düğmeye bastı. Makineyi vitesi takıp, önündeki duvardaki aralıktan dışarı baktı. Bond motor sesiyle birlikte aracın döndüğünü hissetti, hareket ettiler.

*

**

— Bizi nereye götürüyorlar? diye fısıldadı Honey.

Bond dönüp kıza baktı. İlk kez onun saçını kurumuş görüyordu. Saçlarının rengi beyaza yakındı. Omuzlarına kadar iniyor, içeri kıvrılıyordu. Honey başını kaldırıp Bond'a baktı. Göz ve ağız kenarları korkudan bembeyazdı.

— Herhalde bizi Doktor No'ya götürüyorlar. Merak etme Honey. Oraya gidince, sakın bir şey söyleme. Ben ikimiz adına da konuşurum. Saçlarını çok beğendim. Sakın kısa kesme olur mu?

— Şimdi böyle şeyleri nasıl düşünebiliyorsun? Saçlarımı beğendiğine sevindim. Haftada bir kere hindistancevizi yağı sürüyorum. Cesur olmaya çalışacağım. Sen yanımda olduğun sürece korkmuyorum.

Honey başını öne eğip, sessizce ağlamaya başladı. Kelepçelerini gözüne yaklastırıp, inceledi. Amerikan polislerinin kullandıkları kelepçelerdendi bunlar.

İki adam arkaları dönük, kayıtsızca oturuyorlardı. Duruma hakim olduklarını biliyorlardı. Bond'un sorun çıkarmasına olanak yoktu. Ayağa kalkamaz, elindeki kelepçelerle dengesini bulup adamların başına vuramazdı. Kapıyı açıp dışarı fırlasa, ya onu yakalarlar, ya da alevle yakarlardı. Bond, bu adamların kendisinin sorun yaratmayacağını bilecek kadar zeki olmalarından da hoşlanmıyordu. Budala olsalar, ellerinde silahla baş-

larında durur, ya da kızla kendisini bayıltırlardı. Bunlar tam profesyoneldi, ya da o şekilde eğitilmişlerdi.

İkisi de hiç konuşmuyorlardı. Kendilerini övmüyorlar, yorgun ya da ne kadar başarılı olduklarını belirtmiyorlardı. Sadece aracı ustalıkla sürüyorlardı.

Bond hâlâ aracın niteliğini anlayamamıştı. Bunca boya altında, traktöre benziyordu. Tekerlekler, Bond'un boyunun iki misliydi. Kurşun işlemediğine göre herhalde lastikler özel yapılmıştı. Arkada dengeyi sağlamak için üçüncü bir tekerlek vardı. Radyatörün önüne metal canavar kafası eklenmişti. Bulundukları bölüm kurşun geçirmezdi. Bu adada rahatlıkla gezebilecek tek araçtı. Önüne çıkan engelleri ezip geçebiliyordu. Bond, makineli tüfek yerine neden araca ateş saçan bir boru eklendiğini anlayamadı.

Araç Bond'u etkilemişti. Zaten o her zaman profesyonellikten etkilenirdi. Doktor No ayrıntıları seven, titiz biri olmalıydı. Çok geçmeden onunla tanışacaktı. Peki ya sonra? Elde ettiği bilgilerle asla adadan ayrılamazdı. Mutlaka onu öldürürlerdi. Peki ya kız? Bond onun suçsuz olduğunu kanıtlayabilecek miydi? Kanıtlasa bile kızın adadan ayrılmasına izin vermezlerdi. Honey, ömrünün sonuna kadar adamlardan birinin, ya da beğenirse Doktor No'nun metresi olarak yaşayacaktı.

Araç sallanmaya başladı. Gölü geçmiş olmalıydılar. Biraz sonra, dağdaki kulübelere doğru tırmanmaya başladılar. Beş dakika sonra orada olacaklardı. Şöförün yanında oturan adam, dönüp Bond ile kıza baktı. Bond neşeyle gülümsedi.

— Bu başarından dolayı sana madalya verecekler.

Kahverengi-sarı gözler kayıtsızca Bond'a baktılar. Mor dudaklar nefretle aralandı.

— Kapat çeneni.

Honey Bond'u dürtüp fısıldadı.

— Neden bu kadar kaba davranıyorlar? Neden biz-

den bu kadar nefret ediyorlar?

— Herhalde onları korkuttuğumuz için. Hâlâ da korkuyorlar. Bunu sürdürmeliyiz.

— Çalışırım, dedi Honey.

Çıktıkları tepe iyice dikleşmişti. Şafak söküyordu. Bond, şafağı göremeyecek olan dev, cesur Quarrel'i düşündü. Hayat sigortasını anımsadı. Quarrel ölümün kokusunu almıştı. Yine de hiç soru sormadan gelmişti. Bond'a güveni, korkusundan daha fazlaydı. Bond onu kurtaramamıştı oysa.

Şoför ileri uzandı. Polis sirenine benzer bir düdük sesi duyuldu. Bir dakika sonra motorun sesi sustu. Adam bir düğmeye basıp, yanındaki mikrofona uzandı.

— Tamam, kızla adamı yakaladık, öteki öldü. Açın.

Bond demir bir kapının yana çekildiğini duydu. Birkaç metre ilerleyip durdular. Şoför motoru kapadı. Dışardan demir bir sürgünün açılış sesi duyuldu. Eller Bond'u omuzlarından tutup, beton yere doğru çektiler. Bond ayağa kalktı. Yan tarafında bir silahın namlusunu hissetti.

— Olduğun yerde kal, numaraya kalkışma.

Bond adama baktı. O da ötekiler gibi melezdi. Meraklı gözlerle kendisini süzüyordu. Birisi namluyu Honey'in sırtına dayamıştı. Bond, kızın yanına gidip bağırdı.

— Kızı rahat bırakın.

Bond çevresine bakındı. Nehirden gördüğü kulübelerin birindeydiler. Tepede florasan lambalar yanıyordu. İki adam eğilmişler, "canavarı" inceliyorlardı. Çevrede egzoz ve yağ kokusu vardı.

— Haberi gönderdik, dedi muhafızlardan biri. Her şey yolunda mı?

— Tabii. Farlar çalışmıyor. Lastikler de biraz zarar gördü. Ben şu ikisini götüreyim, sonra biraz yatıp uyuyacağım. (Bond'a döndü.) Haydi yürüyün.

— Biraz terbiyeli ol bakalım, dedi Bond. Söyle şu gorillere silahları üstümüzden çeksinler. Pek aptal görünüyorlar, kazayla silah ateş alabilir.

Adam Bond'a yaklaştı. Kıpkırmızı gözleri nefretle parlıyordu. Kocaman yumruğunu Bond'un burnunun altında tuttu. Kendini güç tutuyordu.

— Dinle bayım. Bazen biz küçük adamların da eğlenceye katılmalarına izin verirler. Bir keresinde tam bir hafta sürmüştü. Dua ediyorum, bu kez de öyle olsun.

Adam bu kez Honey'e bakmaya başladı. Şimdi gözleri başka türlü parlıyordu. Ellerini pantolonuna sildi. Öteki üç adama döndü.

— Ne dersiniz?

Üç adam, Noel ağacının önündeki çocuklar gibi budalaca başlarını salladılar. Bond onların üzerine atılıp, adamları bir bir boğazlamak istedi.

— Pekâlâ, pekâlâ, dedi. Dörde karşı biz iki kişiyiz. Üstelik ellerimiz bağlı. Bizi fazla itip kakmayın yeter. Yoksa Doktor No'yu sinirlendirebilirsiniz.

Bu ismi duyunca adamların yüzü değişti. Üç adam, liderlerine baktılar. Liderleri ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti, vazgeçti.

— Tamam, sadece şaka ediyorduk. Bu taraftan bayım. Kulübenin arka tarafına doğru yürümeye başladı.

Bond kızın bileğinden tutup çekti. Doktor No'nun ismini söylemek çok etkili olmuştu. Bir dahaki sefere bunu unutmamalıydı.

Adam tahta bir kapının önünde durdu, zile bastı. Kapı açıldı. Halı kaplı bir koridorun sonunda başka bir kapı göründü. Adam yana çekildi.

— Dümdüz gidin bayım. Kapıyı çalın. Resepsiyon memuru sizi içeri alır.

Adamın hiç de şaka eder gibi bir hali yoktu.

Bond kızı alıp koridora girdi. Durup Honey'in yüzüne baktı.

— Şimdi ne olacak?

— İnsanın ayağının altında halıyı hissetmesi ne güzel, dedi Honey.

Bond kızın bileğini sıktı. Krem rengi boyalı kapıya yürüyüp, vurdu.

Kapı açıldı. Bond, peşinde kız içeri girdi. Olduğu yerde birden durunca, kızın kendisine çarptığını hissetmedi bile. Sadece durdu ve ileri baktı.

XIII. BÖLÜM
VİZONLU HAPİSHANE

Burası, Amerikan şirketlerinde genel müdür sekreterlerinin oturduğu odalara benziyordu. Yerde tüylü, şarap rengi bir halı vardı. Duvarlar açık gri boyalıydı. Duvarlara Degas'nın balerinler tabloları asılmıştı. Yüksek, modern abajurlar odayı aydınlatıyordu.

Odanın bir tarafında, üstü yeşil deri ceviz bir masa ve yüksek arkalıklı iki yeşil koltuk vardı. Öte tarafta üstü parlak, metal bir masa ve iki koltuk daha vardı. Oda serindi, pahalı bir parfüm kokusu insanın burnuna geliyordu.

Ceviz masanın ardında, siyah saçları kısa kesilmiş, gözlüklü, melez bir kız oturuyordu. Yüzünde tipik bir sekreterin meraklı, yardımsever, zeki ve davet edici gülümsemesi vardı.

İçeri girmeleri için kapıyı tutan kadın ise, yine melez ve kırk beş yaşlarındaydı. Toplu bir yapısı olmasına karşın, hareketleri son derece zarifti.

Her iki kadın da bembeyaz giysiler içindeydiler. Çok pahalı Amerikan güzellik salonlarında çalışan kadınlar gibi. Sanki hiç dışarı çıkmıyorlarmış gibi, tenleri yumuşak ve renksizdi.

Bond çevreyi incelerken, kapıdaki kadın fırtınaya tutulup, bir davete geç kalmış konuklarını karşılar gibi onları içeri aldı.

— Zavallıcıklar. Bize geleceğiniz haber verildi, ama bir türlü emin olamadık. Önce dün kahvaltıya bekledik, sonra akşam yemeğine. Haydi gelin. Açlıktan ölmüşsü-

nüzdür. Hemşire Rose formlarınızı doldursun, sonra ikinizi de yatak odanıza götürürüm. Çok yorgunsunuzdur herhalde.

Kadın gülerek, onları içeri alıp, koltuklara oturttu.

— Benim adım hemşire Lily, bu da hemşire Rose. Durun bakayım, ha sigara ister misiniz? İngiliz, Amerikan, ya da Türk sigarası?..

Bond kelepçeli elleriyle eğilip bir Türk sigarası aldı.

Hemşire Lily, hayret dolu bir çığlık attı. Gerçekten utanmış görünüyordu.

— Ah, olamaz! Hemşire Rose, hemen anahtarı ver. Kaç kere hastaların buraya böyle getirilmemesini söyledim. Şu dışardakiler yok mu, onlarla konuşmanın zamanı geldi.

Hemşire Rose hemen anahtarı buldu, Hemşire Lily cık-cıklarla iki kelepçeyi de açtı. Hemşire Rose, adeta kirli bandajları atarmış gibi kelepçeleri çöp tenekesine attı.

— Teşekkürler.

Bond ne yapacağını pek bilemiyordu. Sigarasını yaktı. Honey'e baktı. Kız sinirle koltuğun kollarını sıkıyordu. Bond ona gülümsedi.

— Şimdi formları dolduralım lütfen. İsminiz bayım?

— Bryce. John Bryce.

— Adresiniz?

— Royal Zooloji Cemiyeti.Regent's Park, Londra, İngiltere.

— Mesleğiniz?

— Kuş uzmanı.

— Çok güzel. Ziyaret amacı?

— Kuşlar, dedi Bond. Ben aynı zamanda New York' taki Audubon Cemiyeti'nin temsilcisiyim. Bu adanın bir bölümünü kiralamışlardı.

— Sahi mi?(Bond kadının söylenenleri aynen yazdı-

ğını gördü.)Son kelimelerin yanına muntazam bir soru işareti koydu.

— Peki ya karınız? O da mı kuşlarla ilgileniyor?

— Evet, öyle.

— Onun ilk ismi?

— Honeychile.

— Ne kadar güzel bir isim. Şimdi en yakın akrabanızın ismini verirseniz, bu işi bitiririz.

Bond her ikisi için de M. nin gerçek ismini verdi. Onu "amcaları" olarak tanımladıktan sonra, "Evrensel İhracat, Müdür, Londra" adresini verdi.

— İşte hepsi bu kadar, dedi Hemşire Rose. Çok teşekkürler Bay Bryce. Buradan memnun kalacağınızı umarım.

— Çok teşekkürler, eminim kalacağız.

Bond ayağa kalktı. Honey de onu izledi. Kızın yüzünde hâlâ hiçbir ifade yoktu.

— Haydi gelin, lütfen, dedi hemşire Lilly. Krem dairesinde, on dört ve on beş numaralar. Beni takip edin, yolumuz bir hayli uzun. Doktor hep o yürüyen merdivenlerden koydurmaktan söz ediyor. Ama meşgul adamlar nasıldır bilirsiniz. Düşünecek bir sürü şey var.

Hemşire neşeyle güldü.

— Herhalde öyledir, dedi Bond nazik bir tavırla.

Bond, Honey'nin elini tuttu, kadının peşinden yüz metre uzunluğundaki koridorda yürümeye başladılar. Bond hemşirenin sözlerine tek kelimeyle cevap veriyordu. Böyle kibarca karşılanmalarına çok şaşırmıştı. İki kadının davranışlarının içten olduğuna emindi. Görünüşlerine bakılırsa, dışarıyla hiç ilgileri yoktu. O silahlı adamları tanımıyorlar ve varlıklarına bir anlam veremiyorlardı. Şimdiye kadar çoktan kulübeden çıkmış olmalıydılar. Herhalde dağın içinde açılan bir tünelden yürüyorlardı. Batıya, denize doğru. Duvarlarda nem yoktu. İçerdeki hava temiz ve serindi. Böyle bir yeri gerçekleştir-

mek için herhalde çok para harcanmış ve çok yetenekli mühendisler çalıştırılmıştı.

Kapıya varınca hemşire Lily zili çaldı. Kapı, çok güzel bir melez kız tarafından açıldı. Kızın üzerinde nefis ipek bir kimono vardı.

— Bunun ismi May,dedi Hemşire Lily. İkinizle de o ilgilenecek. Ne isterseniz onu çağırın, Hastalarımız May'i çok severler.

Hastalar, diye düşündü Bond. İkinci kez kadın bu sözü kullanıyordu. Kibarca melez kıza gülümsedi.

— Evet, ikimiz de bir an önce odalarımıza gitmek istiyoruz.

May tatlı tatlı gülümsedi. Çok hoş bir sesle, fısıldar gibi konuşmaya başladı.

— Geldiğinizi duyar duymaz hemen kahvaltı söyledim. Gidelim mi?

Sola ve sağa koridorlar gidiyordu. May önde, kız ve Bond arkada, peşlerinde Hemşire Lily sağa saptılar.

May koridorun sonunda durdu. On dört ve on beş numaralı kapılar yanyanaydı. May on dört numaralı odanın kapısını açtı. İçersi Miami stili döşenmişti. Duvarlar koyu yeşil, mobilyalar bambuydu. Çevredeki vazolara güller konmuştu. Yerde kalın, beyaz bir halı seriliydi. Odanın bir kapısı daha erkeksi bir giyinme odasına, bir kapısı da son derece lüks ve modern bir banyoya açılıyordu.

Burası adeta Miami'nin en lüks otellerinden biriydi. Bond'un farkettiği iki ayrıntının dışında: odaların pencereleri ve kapıların içerden tokmakları yoktu.

May ikisine de umutla baktı. Bond, Honeychile'a dönüp gülümsedi.

— Çok rahat görünüyor, değil mi sevgilim?

Kız eteğinin ucuyla oynuyordu, Bond'un yüzüne bakmadan başını salladı. Kapı vuruldu, içeri May kadar kadar güzel bir kız girdi. Elindeki dolu tepsiyi masanın

üzerine koyup, May'le birlikte dışarı çıktı. Hemşire Lily Bond'a göz kırptı.

— Şimdi ikinizi başbaşa bırakacağız.Gardıropta temiz giysiler bulacaksınız. Ama korkarım hepsi Çin stili. Doktor asla rahatsız edilmemeniz için emir verdi. Sizinle akşam yemeği yemekten mutluluk duyacak.

İki kadın odadan çıktıksan sonra, Bond kıza döndü. Honey hâlâ önüne bakıyordu. Bond onun bu kadar lüksü ve kibar davranışları hayatında hiç görmediğini anladı. Eli hâlâ eteğinin ucundaydı. Saçları ve çıplak bacakları toz içindeydi. Honey'in yanına gidip ellerini tuttu. Kızın elleri buz gibiydi.

— Honey, şu halimizle tam korkuluğa benziyoruz. Önce kahvaltı mı edelim, yoksa üstümüzü değiştirip banyo mu yapalım? Endişeye gerek yok. Bu güzel evdeyiz. Haydi söyle, ne yapalım?

— Başımıza neler geleceğinden endişelenmiyor musun? Sence bütün bunlar bir tuzak değil mi?

— Eğer tuzaksa, elimizden başka ne gelir ki? Endişelenmeyi sen bana bırak. Bir saat önce neredeydik bir düşün. Böylesi daha iyi değil mi? Haydi şimdi daha önemli konuyu düşün. Kahvaltı mı, yoksa banyo mu?

— Ben önce... temizlenmek isterim. Ama senin bana yardım etmen gerek. Bu banyoların nasıl çalıştığını bilmiyorum. Ne yapmam gerek?

— Çok kolaydır. Ben senin için her şeyi hazırlarım. Sen yıkanırken ben kahvaltımı ederim. Seninkini de sıcak tutarım.

Bond dolabı açıp, ipek ve pamuklu kimonolardan rasgele birini seçti.

— Sen üstündekileri çıkarıp, bunu giy. Daha sonra yatarken ve gece giyeceğin giysileri kendin seçersin. Ben banyoya gidip bir bakayım.

Bond banyoya girdi. Aradığı her şey vardı burada. Erkekler için Floris limonlu banyo sabunu, kadınlar için

Guerlain'in parfümlü sabunu. Sabundan birazını suya dökünce banyo orkide kokusuyla doldu. Lavabonun üstündeki dolapta, aspirin, çeşitli ilaçlar, iki tane jilet makinesi, diş fırçaları, diş macunları, tarak ve fırçalar vardı. Hepsi de yepyeniydi.

Bond aynadaki kirli, sakalı uzamış yüzüne baktı. Banyo küvetine dolan suyu kontrol etti. Hayatında hiç sıcak suyla banyo yapmamış biri için su çok sıcak olabilirdi. Birden boynuna kollar dolandı. Honey, beceriksizce Bond'u öptü. Bond dönüp kızı kendine çekti. Honey nefes nefese kulağına fısıldadı.

— O Çin elbiseleri çok garip. Hem sen evli olduğumuzu söyledin.

Bond'un eli kızın sol göğsünün üstündeydi. Neden olmasın? Saçmalama, ikiniz de ölümle burun burunasınız. Daha sonra. Zayıf olma. Bond elini kızın göğsünden alıp, boynuna doladı. Sonra uzun uzun öptü. Bir an için ihtirasla parlayan gözlerle birbirlerine baktılar. Kızın dudakları aralıktı.

— Seni pataklamadan önce, çabuk banyoya gir, dedi Bond.

Honey banyoya girdi. Saçları altın gibi suda parlıyordu. Bond'a bakıp gülümsedi.

— James!

— Lanet olsun! diye bağırdı Bond. Kapa çeneni Honey. Flört etmeyi bırak. Sabunu, süngeri al ve temizlen. Sevişme zamanı değil şimdi. Gidip kahvaltı edeceğim.

Bond dönüp baktı. Honey ona dilini çıkarıyordu. Gülerek kapıyı kapatıp dışarı çıktı.

Bond dışarı çıkıp, kalbi çarparak elleriyle yüzünü ovuşturdu. Kızı unutmak için iki odayı incelemeye başladı. Duvarda sekiz buçuğu gösteren bir saat vardı. Bir de yatağın yanında bir dizi zil. Yanlarında berber, oda servisi, hizmetçi, manikürcü yazıyordu. Telefon yoktu. Bir duvarda havalandırma için ızgara vardı. Çok küçük ol-

dukları için buralardan kaçış olanaksızdı. Kapılar ince bir metaldi. Bond bütün gücüyle kapılardan birine yaslandı. Kapı bir milimetre bile yerinden oynamadı. Bond omuzunu ovuşturdu. Burası son derece lüks bir hapishaneydi. Yapacakları hiçbir şey yoktu. Fare bir kez kapana kısılmıştı.

Bond kahvaltının başına geçti. Büyük bir bardakta buzlu ananas suyu vardı. Hepsini başına diktikten sonra, tabağını örten kapağı kaldırdı. Omlet, iki dilim tost, dört dilim domuz pastırması, İngiliz domuz sosisi, marmelat, çilek reçeli vardı tabakta. Kahve bir sürahide sıcak duruyordu.

On dakika sonra, Bond kapının açıldığını duydu. Honey banyodan çıkmış, kendi kendine konuşuyordu. Bond elleriyle yüzünü kapadı.

— Bir korkak o. Acaba neden benden korkuyor? Onunla güreşsem rahatlıkla kazanabilirim. Kolları ve göğsü güçlü görünüyor. Henüz gerisini görmedim. Belki güçsüzdür. Evet, öyle olmalı. O yüzden benim önümde giysilerini çıkartmaya cesaret edemiyor. Dur bakalım, bu elbiseyle beni beğenir mi acaba? (Honey sesini yükseltti.) James, sevgilim beni her tarafı kuşlu bir kimono içinde beğenir misin?

— Evet. Lanet olsun, kendi kendine konuşmayı bırak da gel kahvaltı et. Uykum geldi.

— Yatma zamanı geldiyse, elbette acele ederim.

Bond onun ayak sesini duydu. Honey karşısına geçip oturdu. Saçlarının yandan ayırmış, omuzlarına dökmüştü. Mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. Şimdi Bond kırık burna bayılıyordu. Honey ellerini göğsünde kavuşturmuş oturuyordu.

— Dinle Honey. Çok güzelsin ama kimono böyle giyilmez. Vücuduna sıkı sıkı bağla. Tele-kız gibi görünmekten de vazgeç. Kahvaltıda terbiyesizlik etmemelisin.

— Sen de amma ukalasın ha! Neden oyun oynamak-

tan hoşlanmıyorsun? Ben evlilik oyunu oynamak istiyorum.

— Kahvaltıda olmaz. Yorgun ve kirliyim. Banyo yapıp, tıraş olacağım. Oyuna gelince dünyada en çok seninle oyun oynamak isterim. Ama şimdi olmaz.

Bond tıraş olup yıkandı. Yavaş yavaş, uykusu gelmişti. Dişlerini fırçalamaya çalıştı, ama beceremedi. Şimdi farkına varıyordu. Kendisine ilaç verilmişti. Bond sarhoş gibi sallanarak yatak odasına girdi. Kız çoktan üzerindeki kimonoyu atmış, çarşafın altına çırılçıplak girmişti.

Bond büyük bir gayretle kendi yatağını buldu. Hemen uzandı. Yatağının baş ucundaki abajuru söndürmeye çalıştı. Abajur yere düştü, ampul patladı. Son bir çabayla Bond yan döndü, kendini uykunun tatlı kollarına bıraktı.

Saatin yelkovan ve akrebi dokuz buçuğu gösteriyordu.

Saat onda odanın kapısı hafifçe açıldı. Çok uzun boylu, ince bir adam içeri girdi. Kollarını göğsünde kavuşturup, eşikte durdu. Yavaş yavaş yatağa yaklaştı. Yolu çok iyi biliyordu. Eğilip kızın vücudunu inceledi, nefesini dinledi. Bir eliyle çarşafı aşağı çekti. Çarşafı çeken el, el değildi. Siyah kolun altında kaybolan metal bir uzantının ucundaki çelik pençelerdi.

Adamın göğsünde bir ışık takılıydı. Eğilerek, ışık altında vücudu baştan başa inceledi. Sonra çelik parmaklar kızın üzerine çarşafı örttü.

Göğsündeki ışığı söndürüp Bond'un uyuduğu odaya geçti. Adam Bond'un üzerinde daha çok zaman harcadı. Yastıkta yatan hareketsiz başının her çizgisini inceledi. Boyundaki nabzı ölçtükten sonra aynı işlemi kalpte de tekrarladı. Göğsünün ve karnının gücünü inceledikten sonra, eğilip açık duran sol eline ve çizgilerine bile baktı.

En sonunda, büyük bir özen ve dikkatle çelik pençe

Bond'un üstünü örttü. Bir dakika kadar uzun boylu adam Bond'a baktıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

XIV. BÖLÜM
BENİM ODAMA GEL

Dağın tam ortasındaki serin odada elektrikli saat dört buçuğu gösteriyordu.

Bond yavaş yavaş uyandı. Honey'in odasında ışıklar yanıyordu. Hemen yataktan fırlayıp, dolaptan eline gelen ilk kimonoyu sırtına geçirdi. Honey yatağın üzerine bütün kimonoları yığmış, hepsini tek tek deniyordu. Üzerinde gök mavisi ipek bir kimono vardı. Harika duruyordu.

— Bu tam sana göre, dedi. Bond.

— Ah sen kalktın demek!Birkaç kez yanına geldim. Seni tam beşte uyandıracaktım. Saat şimdi dört buçuk. Açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şeyler istesene.

Bond yatağın yanındaki zillere uzanıp bir, iki zile bastı. Eline herhangi bir silah geçirmek istiyordu. Manikürcünün makası bile olabilirdi bu. Onlar uyurken birileri gelip kahvaltı tepsisini almıştı. Duvarın yanında bir içki arabası ve iki tane menü duruyordu. Menüdeki yemeklere diyecek yoktu doğrusu. Havyardan seçme Fransız yemeklerine kadar her şey vardı.

Kapı vuruldu. May, peşinde iki kızla birlikte içeri girdi. Bond, Honey'in manikür pedikür istediğini söyledikten sonra banyoya girip soğuk bir duş aldı. Üzerinde kimononun çok gülünç durduğunu düşündükten sonra, odaya girdi. May neşe içinde akşam yemeğini seçmesini söyledi. Bond isteksizce kendisi ve Honey için yemek seçti.

— Doktor saat sizi yedi kırk beşte bekliyor. Şimdi-

den teşekkür etti. Ben sizi gelip alırım, dedi May.

Bond, Honeychile'ın süslendiği tuvalet masasının önüne gitti. Kız Bond'a heyecanla gülümsedi. Bond dönüp içki tepsisinden kendisine sert bir içki doldurdu. Berber ve manikürcünün aletlerinin bellerine zincirle bağlı olduğunu görünce düş kırıklığına uğramıştı. Bond yatağa oturup, kendini içkiye verdi.

Kadınlar çıktılar. Bond duvardaki saate baktı, kendine bir içki daha hazırladı. Az sonra kapı çalındı, May göründü. Birlikte serin koridora çıktılar, asansöre bindiler. Asansörün içi bile son derece lükstü. Bond ne saldıracak, ne de kendini koruyacak durumdaydı. Bu da sinirlerini iyiden iyiye bozuyordu.

Bond, Honey'e yaklaşıp kulağına fısıldadı:

— Bu gece bütün konuşmayı bana bırak. Doktor No için endişelenme. Adam biraz kaçık olabilir.

— Elimden geleni yaparım.

Asansör birden durdu. Bond ne kadar mesafe indiklerini bilmiyordu. Kızla birlikte geniş bir odaya girdiler.

Her duvarı tavana kadar kitapla kaplı oda bomboştu. Oda bir çeşit çalışma odasına benziyordu. Kırmızı deri, rahat koltuklar çevreye serpiştirilmişti. Odanın bir duvarı kesintisiz siyah camla kaplıydı. Bond'un gözüne siyah camda bir hareket ilişti. Koyu maviliklerde, peşlerinde büyük bir balık, bir grup küçük balık oradan oraya kaçıştı. Neydi bu? Bir çeşit akvaryum mu? Bond yukarı baktı. Tavanın bir metre kadar üstünde dalgaları gördü. Hayır, bu akvaryum değil, denizin ta kendisiydi. Odanın yarısı özel camla kaplıydı. Yirmi metre derinlikte, denizin dibindeydiler.

Bond ve kız büyülenmiş gibi durdular. Önlerinden değişik türlerde balıklar geçiyordu. Bond bu değişken dünyayla başbaşa yaşamaktan büyülenmiş, cama doğru yürüdü. Kimbilir nasıl yapmışlardı böyle bir akvaryumu? Camın kalınlığı ne kadardı acaba? Kaç tane dalgıçla bu iş

yapılmıştı? Ulu Tanrım, kaça malolmuştu bu akvaryum?

— Bir milyon dolara.

Tiz, mekanik ve yankılı bir sesti bu. Amerikan şivesiyle konuşuyordu.

Bond yavaş yavaş, isteksizce akvaryuma arkasını döndü.

Doktor No içeri girmiş, ince dudaklarında bir gülümsemeyle onlara bakıyordu.

— Herhalde maliyetini merak ediyordunuz. Konuklarımın hepsi on beş dakika sonra bunu düşünürler. Siz de mi düşünüyordunuz?

— Evet.

Doktor No yavaş yavaş onlara doğru yaklaştı. Yürümüyor, adeta kayıyordu. Kimonosunun altında ayakları gözükmüyordu. Bond, önce onun inceliğini, dimdik duruşunu ve uzun boyunu farketti. Doktor No, Bond'dan en az otuz santim daha uzundu. Ama dimdik yürüyüşü yüzünden daha da uzun boylu görünüyordu. Teni şeffaf, sarıydı. Başı uzun ve tamamiyle keldi. İnsan bu kafaya baktığında, ters çevrilmiş bir yağ damlası görür gibi oluyordu.

Doktor No'nun yaşını kestirmeye olanak yoktu. Yüzü de, başı gibi pırıl pırıldı. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi çok sivri, kaşları siyah kalemle çizilmiş gibiydi. Gözler iki namluya benziyorlardı. Kirpikleri yoktu. İfadesiz, hiç gözlerini kırpmadan, dik dik bakıyorlardı insana. İncecik burnun hemen altındaki ağızda kalıcı bir gülümseme olmasına karşın, acımasız ve otoriter bir ifade vardı. Çene, boyna doğru girikti. Daha sonra Bond bu çenenin çok az oynadığını farkedecekti.

Bu garip, kaygan vücut, alüminyum kâğıda sarılmış bir solucanı andırıyordu. Doktor No, birkaç adımda yanlarına geldi.

— Sizinle el sıkışamadığım için özür dilerim. Benim ellerim yoktur.

Doktor No kollarını iki yana açtı, bir çift çelik kıskaç ileri uzandı. Sonra iki kol yine kimononun altında birleşti.

Bond yanındaki kızın ürperdiğini hissetti. Siyah gözler Honey'e döndüler, sonra kızın burnuna kaydılar.

— Büyük bir talihsizlik. Akvaryumumu hayranlıkla seyrediyordunuz. İnsanlar canavarlardan ve kuşlardan hoşlanırlar. Ben balıkları da seyretmek için burayı yaptırdırn. Onları çok daha ilginç buluyorum.

— Sizi tebrik ederim, dedi Bond. Bu odayı asla unutamayacağım.

— Evet. Konuşmamız gereken bir çok şey var, zamanımız ise pek az. Lütfen oturun. İçki içer misiniz? Sigara yanınızdaki masada.

Doktor No yüksek arkalıklı deri koltuklardan birine kıvrıldı, Bond karşısına, kız ise aralarına geçip oturdu.

Bond arkasında bir kıpırtı hissetti, dönüp baktı. Kısa boylu ve güreşçi yapılı bir melez içki tepsisinin yanında duruyordu. Üzerinde siyah pantolon, beyaz ceket vardı.

— O benim koruyucumdur. Pek çok şeyde ustadır. Aniden gelişi sizi şaşırtmasın. Ben hep yanımda telsiz taşırım. Kız ne içecek?

"Karınız" dememişti. Bond, Haneychile'a döndü. Kızın gözleri kocaman açılmıştı.

— Coca Cola, lütfen.

— Ben de votka martini rica edeceğim. Bir dilim limonla lütfen. Lütfen karıştırarak hazırlayın. Rus ya da Polonya votkasını tercih ederim.

— Ne istediğini bilen birisiniz. Bu seferlik arzularınız yerine getirilecek. Zaten hep öyle değil midir? İnsan istediği bir şeyi elde eder. Benim tecrübelerime dayanarak vardığım sonuç bu.

— Küçük şeyleri ama.

— Büyük şeyleri elde edemezseniz, büyük şeyler için

yeterince hırslı değilsiniz demektir. Konsantrasyon ve amaç saptamak yeterlidir. Araçlar daha sonra da bulunur. Tabii şimdi gevezelik ediyoruz. Artık gerçekten konuşmanın zamanı geldi. Martiniyi beğendiniz mi? Ciğer kanseri olmanıza yetecek kadar sigaranız da var. Her şey tamam. Saat şimdi sekizi on geçiyor. Tam dokuzda yemek yiyeceğiz.

Doktor No koltuğunda dimdik oturuyordu. Az sonra öne eğilip Bond'a bakmaya başladı. Odaya bir an için derin bir sessizlik çökmüştü.

— Şimdi Gizli Servis Ajanı Bay James Bond, birbirimize sırlarımızı söyleyelim. Önce, hiçbir şey saklamadığımı göstermek için, ben sırlarımı söyleyeceğim. Ardından da siz. Birbirimize gerçekleri söyleyelim. Yalan söylerseniz, bunlar hemen anlayacaktır. (Doktor No, çelik pençelerinden biriyle gözlerini işaret etti.

Sonra, çelik pençeyi dikkatle her gözüne götürüp, teker teker gözbebeklerine vurdu.

Gözbebeklerinden metal bir tıngırtı sesi duyuldu.

— Bunlar, dedi Doktor No, her şeyi görürler.

XV. BÖLÜM
PANDORA'NIN KUTUSU

James Bond kadehini alıp, düşünceli düşünceli içkisini yudumladı. Audubon Cemiyeti'ni temsil etmediğini kuşlar hakkında biraz bilgisi olan herkes anlayabilirdi. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Önce kızı korumaya çalışmalıydı. Bond, Doktor No'ya gülümsedi.

— King's House'daki kontağınızı biliyorum. Bayan Taro. O da sizin ajanınız. Öteki ipuçları gibi bunu da buldum, gerektiğinde kullanacağım. Konuşacaksak, daha fazla rol yapmadan konuşalım. İlginç bir adamsınız. Ama kendinizi daha fazla ilginç göstermenize gerek yok. Mekanik elleriniz var. Savaşta ellerini kaybeden pek çok kişi gibi. Gözlük yerine kontak lens takıyorsunuz. Yanınızda telsiz taşıyor, hizmetçinizi zille çağırmak yerine bu aygıtı kullanıyorsunuz. Hiç kuşkusuz başka numaralarınız da var. Ama hâlâ hepimiz gibi uyuyan, yemek yiyen ve tuvalete giden birisiniz. Bu yüzden, lütfen daha fazla numara yapmayın. Ben sizin guano toplayıcılarınızdan değilim. Üstelik o adamlarınız da beni hiç etkilemiyor.

— Çok cesursunuz,Bay Bond. Uzun zamandır gorillerle yaşadığım için nezaketi unutmuş olabilirim. Sakın blöf yaptığımı sanmayın. Ben bir teknisyenim. Aletlerimi elimdeki materyale uydururum. Biz konuşmamıza bakalım. Her zaman sizin gibi zeki bir dinleyici bulamam. O yüzden size dünyanın en inanılmaz adamının hayat hikâyesini zevkle anlatacağım. Bunu hiç kimseye anlatmadım. Siz hikâyenin değerini bilecek ve kendine saklayacak tek adamsınız. Cümlemin son bölümü kız için de ge-

çerlidir.

Jamaica'ya adımını attığından beri Bond peşinde ölümün kol gezdiğini biliyordu. Bir ölüm düellosuydu bu. Her zamanki gibi, düelloyu kendisinin kazanacağına inanmıştı. Ta ki adada Quarrel alevler içinde yanana dek. Sonra pek o kadar emin olmamaya başlamıştı. Şimdi biliyordu. Bu adam çok iyi teşkilâtlanmıştı ve çok güçlüydü.

— Kızın bunları duymasına hiç gerek yok, dedi Bond. Ben onu dün sabah plajda buldum. Jamaicalı bir kız, deniz kabukları topluyor. Onu hemen evine gönderin. Duyduklarını anlatmaz.

— Anlatacağım! Her şeyi anlatacağım. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum! diye Honeychile öfkeyle araya girdi.

Bond kıza baktı, buz gibi bir sesle:

— Seni istemiyorum, dedi.

— Kahramanlıklarla boşuna nefes tüketmeyin, dedi Doktor. Bu adaya gelen hiç kimse buradan ayrılmadı. En basit bir balıkçı bile. Bu benim prensibimdir. Benimle tartışmayın, blöf de yapmayın. Bunların hiç yararı yok.

*
**

Bond omuzlarını silkti, Honey'e döndü.

— Pekâlâ, Honey, Senin gitmeni ben de istemem. Birlikte kalıp, bu manyağın hikâyesini dinleyeceğiz.

— Haklısınız Bay Bond, ben bir manyağım. Bütün büyük adamlar, kendilerini amaçlarına götüren bir maniye, sabit fikre kapılmışlardır. Manyak olmasalar, bütün büyük bilimadamları, filozoflar amaçlarından saparlardı. Bay Bond, manyaklık deha kadar değerlidir. Ben de sizin dediğiniz gibi manyağım. Güç elde etme yolunda bir manyak. Güç, benim hayatımın anlamıdır. Bu yüzden buradayım. Siz de bu yüzden buradasınız. Burası aynı nedenden dolayı var.

— Hiç şaşırmadım, dedi Bond. Şu eski kendini Tan-

rı sanma hikâyesi. O yüzden akıl hastaneleri dolu ya. Ama siz kendi hastanenizi yaparak kendinizi dünyadan soyutlamışsınız. Neden burada oturmak size güç izlenimini veriyor?

— Bay Bond, güç egemenliktir. Önce güvenilir bir yeriniz olmalı. Ondan sonra hareket özgürlüğüne kavuşursunuz. Buna egemenlik denir. Ben bunları ve fazlasını elde ettim. Dünyada hiç kimse benim elde ettiklerimi edememiştir. Dünyada özel hayat diye bir şey yok. Bunların hepsi dünyadan soyutlanarak elde edilebilir. Dünyada kimin, yönettiği halkın ölüm ve yaşamı üzerinde gücü vardır? Bana benim dışımda böyle biri gösterebilir misiniz? Bu güç ve egemenliği nasıl mı elde ettim? Özel hayat yoluyla. Kimse ne yaptığımı bilmiyor. Kimseyi dikkate almak zorunda değilim ben.

— Bu hayal Doktor No. Elinde silahı olan herkes, karşısındakinin yaşamına hükmedebilir. Gizlice insan öldürüp, kurtulan pek çok insan var. Ama sonunda sahip olduklarından daha büyük bir güç toplum tarafından onlara baskı yapar. Aynı şey sizin de başınıza gelecek Doktor No. Gücü arayışınız bir hayaldir, çünkü gücün kendisi bir hayaldir.

— Güzellik de öyledir Bay Bond. Sanat, para ve ölüm de. Belki hayat da. Kelime oyunları beni ilgilendirmiyor. Ben felsefe ve mantığı sizden iyi bilirim. Ama biz asıl konuya dönelim şimdi. İnanın bana, sizinle yarım saat süren bir konuşma benim yaşantımı değiştirmeyecektir. Sizin deyiminizle bir hayalin nasıl peşinden koştuğumu ve elde ettiğimi dinleyin. Ben iyi bir aileden gelen Çinli bir kızla, Alman bir misyonerin tek oğluydum. Pekin'de doğdum. Ama istenmeyen bir çocuk olarak. Şanghay'da çalışmaya başladım. Kanun dışı olaylara karıştım. Beni istemeyen babama karşı bir tür isyandı bu. İnsanların mahvolmasından ve ölümünden hoşlanıyordum. Suç tekniklerini öğrendim. Sonra başım derde girdi. New

York'a kaçıp yerleştim. Amerika'da faaliyet gösteren gizli Çin örgütü Tonglar'la çalışmaya başladım. Beni yanlarına katip olarak aldılar. Otuz yaşıma gelince, hazineden sorumlu kişi oldum. Hazinede bir milyon kadar para vardı. O zamanlar Çin çeteleri arasında savaşlar başladı. İnsanlar öldü, işkence edildi, yangınlar ve isyanlar çıktı. İki çetenin karargâhları polis tarafından basıldı, liderler hapse atıldı. Bizim karargâhın basılacağını ben önceden haber aldım. Kasaya gittim, bir milyon dolar altınla birlikte Harlem'e kaçıp gizlendim. Budalalık etmiştim. Ülke dışına çıkmalıydım.Çete reisinin eli Sing Sing Hapishanesi' nin lanetli hücrelerinden bile, bana uzandı. Katiller gece beni buldular. Bütün gece işkence edip, paranın yerini sordular. Ben söylemeyince, cesedimin bir hırsıza ait olduğunu belirtmek için ellerimi kestiler. Kalbime ateş edip kaçtılar. Ama benim hakkımda bir şeyi bilmiyorlardı. Ben, kalbi sağda olan ender insanlardanım. Milyonda bir olur bu. İradem ve gücümle hastahenede aylarca kalıp, iyileştim. Bu sırada hep parayla ne yapacağımı, nereye gideceğimi düşündüm.

*

**

Doktor No sustu. Yanakları anılarıyla kızarmıştı. Kimononun içindeki vücut kımıldanıyordu. Bir an için gözlerini kapadı. Şimdi! diye düşündü Bond. Bardağımı kırıp, onun boğazını kesebilirim. Kessem mi acaba? Doktor No gözlerini açtı.

— Karar vermeyi gerektiren bir zamandı bu, Bay Bond. Hastahaneden çıktıktan sonra New York'un en büyük pul satıcısına gittim. Bütün paramı bulabildiğimen değerli pullara yatırdım. Paramın dünyanın her yerinde değerini korumasını istiyordum. Dünya savaşını önceden görmüştüm. Enflasyon olacağını, en iyisinin değerini koruyacağını biliyordum. Bu arada dış görüntümü değiştirdim. Saçlarımın hepsini kökünden kazıttım. Burnumu

inceltirdim. Ağzımı genişlettirdim. Boyumu uzatmak için içi doldurulmuş ayakkabılar giymeye başladım. Değişik biçimde yürümeye çalıştım. Gözlüklerimi atıp, ilk çıkan kontak lenslerden aldım. Adımı Julius No'ya çevirdim. Julius babamın ismiydi. No ise, beni reddettiği içindi. Sonra Çinlilerin olmadığı bir kente, Milwaukee'ye gidip tıp öğrenimine başladım. Kendimi tıp bilimine adadım. Bedenin ve insanın yeteneklerini öğrenmek istiyordum. Fiziksel zayıflıkları yenmek, hayatın tehlikelerinden uzak yaşamayı öğrenmek istiyordum. Böyle bir bedeni elde ettikten sonra, güç kazanmaya çalışacaktım. Okuldan mezun olduktan sonra, Amerika'dan ayrılıp dünyayı gezmeye başladım. Kendime yer arıyordum. Savaştan uzak kalması için buranın bir ada olması gerekiyordu. Aynı zamanda endüstriyel yönden gelişmeye yatkın olması. En sonunda Crab Key'i satın aldım. On dört yıl burada kuş pisliğini altına çevirdim. Verimli yıllardı onlar, ufukta tek bulutun olmadığı yıllar, Kuşların hepsi birer fabrika gibiydi. Tek sorun işçilik masrafları. O yıllarda Jamaicalı işçiler şeker kamışı keserek on şilin alıyorlardı. Ben on iki teklif ederek onları adaya çektim. Ama ücretlerin sabit kalması koşuluyla... Adayı enflasyondan soyutlayarak bunu temin etmiştim. Arada bir sert yöntemler kullanmak zorunda kaldım. Ama çok geçmeden herkes bu hayata alıştı. Çinlileri aileleriyle birlikte buraya getirttim. Yapı ustaları ve yüksek maaşlı mühendisler getirterek dağda çalışmaya başladık. Bu gördüğünüz yeri onlar yaptı. Resmi kişiler geldiğinde, onları kusursuz biçimde ağırlayabilirim. En sonunda kalem tamamlandı. Kolay olmadı bütün bunlar, Bay Bond. Ama güvenilir, sağlam bir kale burası. Artık ikinci amacıma doğru yola çıkabilirim: Gücümü dış dünyaya uzatmak istiyorum. Sonra Audubon Cemiyeti karşıma çıktı. İki bekçi gönderip, kaşıkçıl kuşlarını korumak istediklerini bildirdiler. Umursamadım. Onların bulundukları bölge bana ve

adamlarıma uzaktı. Sonra bana resmi bir mektup gönderdiler. Kuşların olduğu yere pahalı bir otel yapıp, bütün kuş severleri buraya çekeceklermiş! Düşünebiliyor musunuz Bay Bond? Bütün emeklerim, gelecek için yaptığım planlar bir avuç ihtiyar kadın ve saçmalıkları yüzünden boşa gidecekti. Onlara cevap yazıp, ellerindeki arazi için çok yüksek bir miktar teklif ettim. Kabul etmediler. Ben de oturup kuşları inceledim ve çözüm yolunu buldum. Bu kaşıkçıllar son derece ürkek hayvanlardı. Böylece Florida'dan bataklıklarda, her türlü arazide gidebilecek aracı getirttim. Onu canavar kılığına sokup, ateş çıkartan borusunu ekledim. Böylece hem kuşları hem de insanları korkutacaktı. Bir gece canavar yola çıktı, bekçilerin kampını yaktı, biri öldü, öteki de kaçıp Jamaica'da can verdi. Kuşların bir bölümü ya kaçtı ya da öldü. Yuvaları bozuldu. Başarım tamdı. Sonra yine bir mektup aldım. Soruşturma için buraya bir uçak göndereceklerdi. Uçak tam piste inerken, önüne bir kamyon sürdüm. Olaya kaza süsü verdim, cesetler büyük bir törenden sonra tabutlarına konuldular. Olayı haber vermenin daha uygun olacağını düşündüm. Ardından bir destroyer geldi. Kaptan ve subaylara kamp yeri gösterildi. Bekçilerin uzun süre yalnız yaşamaktan çıldırıp birbirlerini öldürdükleri söylendi. Onlara iniş pistini gösterdim. Adamlarım uçağın son hızla inişe geçtiğini anlattılar. Cesetler teslim edildi. Kaptana ve subaylarına büyük konukseverlik gösterdim. Böylece olay kapandı. Tekrar adaya huzur geldi.

Doktor No kibar bir tavırla öksürdü. Bir Bond'a, bir kıza baktı.

— İşte dostlarım benim hikâyem bu. En azından ilk bölümü. Tekrar huzura kavuştum. Hiç kuşkusuz Audubon Cemiyeti de teklifimi kabul edecek, araziyi bana satacaklardır. Artık kuş kalmadı çünkü. Tekrar burunlarını işlerime sokarlarsa, kötü kaderleri onların sonu ola-

cak. Bir daha kimseyi işlerime karıştırtmayacağım.

— İlginç, dedi Bond. Çok ilginç bir hikâye. Demek o yüzden Strangways ve kız öldürüldü. Ne yaptınız onlara?

— Mona Rezervuarının dibindeler. En iyi üç adamımı gönderdim. Jamaica'da da teşkilatım var. Küba ve Jamaica haberalma örgütlerini izliyorum. Gelecekteki projelerim için gerekli bu. Bay Strangways kuşkulandığı için işlerime karıştı. İyi bir zamanlama yapıp, onları ortadan kaldırdım. Size de aynı şeyi uygulamak istiyordum. Ama siz şanslıydınız. King's House'dan aldığım dosyalarla sizin nasıl biri olduğunuzu öğrendim. Kano radarda göründüğünde geldiğinizi anladım.

— Radarınız iyi çalışmıyor, dedi Bond. İki tane kano vardı. Sizin gördüğünüz benimki değil, kızınkiydi.

— Öyleyse kızın pek şansı yokmuş. Zaten küçük bir deney için beyaz bir kadına ihtiyacım vardı. Dediğim gibi Bay Bond, insan istediğini elde edebiliyor.

*

**

Bond bu adama blöf yaparak nefes tüketmeye bile değmeyeceğini düşündü. Elinde zavallı bir sinek ikilisinden daha iyi bir kâğıt yoktu. O kâğıdı oynama düşüncesi bile Bond'u sıkıyordu. Kayıtsızca ve umursamaz bir tavırla kâğıdı açtı.

— Sizin şansınız yokmuş Doktor No. Şimdi Londra'da sizin adınıza bir dosya açılmış bulunuyor. Bu olaydaki düşüncelerim, zehirli meyveler, çıyan ve kaza yapan araba hep bu dosyada. Bayan Chung ve Bayan Taro'nun isimleri de. Crab Key'den üç gün içinde geri dönmezsem, raporum açılarak hemen harekete geçilecek.

Bond sustu. Doktor No'nun yüzünde en ufak bir kımıltı yoktu. Bond öne doğru eğildi.

— Ama yalnız kız var diye sizinle bir anlaşma yapacağım. Jamaica'ya sağsalim dönmemiz karşılığında

size bir hafta zaman verilecek. Uçağınızı ve pul koleksiyonunuzu alıp kaçabilirsiniz. Nasıl? Bu teklifimle ilgilenir miydiniz Doktor No?

XVI. BÖLÜM
ACILI UFUKLAR

Bond arkasında bir ses duydu.

— Yemek hazır.

Bond arkasını döndü. Doktor No'nun koruyucusuydu bu. Yanındaki adam galiba ikiziydi. İkisi birden, elleri kimonolarının kollarına sokulmuş, ayakta durup Doktor No'ya bakarlarken tıknaz, kas yığınını andırıyorlardı.

— Saat dokuz olmuş bile, dedi Doktor No. Haydi gelin, konuşmamıza daha samimi bir atmosferde devam edelim. Beni nezaketle dinlemenize teşekkür ederim. Umarım yemekleri ve mahzenin ürünlerini beğenirsiniz.

Adamların arkasındaki kapılar açıldı. Kız ve Bond, Doktor No'nun peşinden altıgen, duvarları maun kaplı bir odaya girdiler. Ortadaki maun, yuvarlak masaya üç kişilik gümüş ve kristal yemek servisi konmuştu. Yerdeki lacivert halıya yürürken insanın ayakları gömülüyordu. Masaya geçip, ipek peçeteleri açtılar.

Bu nezaket ve merasim, şahane oda Bond'u çıldırtıyordu. Elindeki ipek peçeteyi Doktor No'nun boğazına sarıp, lanet olası gözlerinden kontak lensler fırlayana kadar boynunu sıkmak istiyordu. Yemek, beyaz eldivenler giymiş iki muhafız tarafından ustaca servis edildi.

Önceleri Doktor No meşgul ve düşünceli göründü. Çelik pençelerine göre yapılmış kısa saplı kaşığıyla çorbasını içiyordu. Bond, korkularını Honey'e belli etmemeye çalıştı. Jamaica'dan, kuşlar ve hayvanlardan söz etti. Arada bir masanın altından ayağına dokundu. Kız neşe-

lenmişti. Bond, nefret ettikleri amcasına yemeğe giden nişanlı bir çifte benzediklerini düşündü.

*

**

Doktor No'nun inanılmaz hikâyesi gerçek gibi görünüyordu. Belki dünyanın başka köşelerinde diledikleri gibi kendi özel imparatorluklarında yaşayan insanlar vardı. Peki kendisini rahatsız eden sinekleri öldürdükten sonra ne yapacaktı? Acaba Londra Bond'u aramaya çıkar mıydı? Pleydell Smith ve zehirli meyvelerin raporu vardı. Ama Doktor No, ne onu, ne Quarrel'i ne de Honey'i görmediğini söyleyecekti mutlaka. Kızın denizde boğulduğu ileri sürülecekti. Doktor No'ya kimin, nasıl engel olacağını kestirmek güçtü. Hayatının ikinci bölümünde ne tasarlıyorsa, gerçekleştirecekti.

Kızla gevezelik ederken, Bond bir yandan da kendini en kötü duruma karşı hazırlıyordu. Etler geldiğinde, Bond ekmek bıçağıyla kesmeye karar verdi. Yiyip konuşurken, büyük, çelik et bıçağını kendine doğru çekti. Sağ elinin bir hareketiyle şampanya kadehini devirdi ve bir saniyede bıçağı kimonosunun geniş koluna sokuverdi. Özür dilerken, muhafızların temizliği sırasında kolunu havaya kaldırdı. Bıçağın kol altından sıyrılıp göğsüne indiğini hissetti. Etleri bitirdiğinde, bıçağı karnına indirerek, kimononun kuşağını sıkı sıkı bağladı. Bıçak tenine yerleşti, yavaş yavaş ısınmaya başladı.

*

**

Yemek bitince kahve geldi. İki muhafız, elleri göğüslerinde kavuşmuş, hareketsiz, kayıtsız Bond ile kızın arkasında duruyorlardı.

Doktor No fincanını tabağına koydu. Dimdik oturdu. Vücudunu bir santim kadar Bond'a doğru döndürdü. Gözleri sert ve dik dik bakıyorlardı. İnce ağız açıldı.

— Yemeği beğendiniz mi Bay Bond?

Bond gümüş kutudan çakmağı aldı. Gümüş çakmakla oynamaya başladı. Kötü haber yakındı, bunu seziyordu. Çakmağı ne yapıp yapıp almalıydı. Ateş belki silah olabilirdi.

— Evet, dedi Bond, nefisti.

Koltuğunda öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı ve çakmağı almayı başardı. Bond hareket yaratmak için ellerini ve kollarını hareket ettirerek, sigara içiyordu. Doktor No'ya döndü. Sigarasını tablaya bastırıp arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Çakmak sol kolunun altındaydı. Neşeyle gülümsedi.

— Şimdi ne olacak Doktor No?

— Yemek sonrası eğlencesi başlayabilir. Teklifini her açıdan düşündüm, kabul etmiyorum.

— Akılsızlık ediyorsunuz, diye omuz silkti Bond.

— Hayır Bay Bond. Teklifinizden kuşkulanıyorum. Sizin gibi Gizli Servis ajanları söylediğiniz gibi yapmazlar. Şeflerine devamlı rapor verirler. Siz pek çok polisiye roman okumuşsunuz. Hayır Bay Bond, hikâyenizi kabul etmiyorum. Eğer doğruysa, başıma gelecekleri karşılamaya hazırım. Yolumdan dönemem. Askerler de gelse, polis de gelse onlara ne sizi ne de kızı görmediğimi söylerim. Benim ajanlarımdan hiçbiri konuşmaz. Kaybedecek neyim var? Suç dosyasında iki ölü daha. Ama insan bir kez asılabilir Bay Bond. Başka soracak bir şeyiniz var mı? Zamanınız kısalıyor. Benim de uyumam gerek. Yarın gemi gelecek, yükleme işini idare etmem gerek. Evet, Bay Bond?

Bond, Honey'e baktı. Kızın yüzü ölü gibi bembeyazdı. Kendisine bakıyor, bir mucize yaratmasını bekliyordu. Bond zaman kazanmaya çalışarak, tırnaklarını, ellerini inceledi.

— Peki ya sonra? Yarından sonra programınızda ne var?

— Ah evet. Soru sormak sizde alışkanlık halini al-

mış. Birkaç saatlik ömrü kalan bir adamın bu tip alışkanlıklarına hayranım. Evet Bay Bond, tahminleriniz doğru. Bu adada kuş pisliğinden öte şeyler var. Bu ada Bay Bond dünyanın en değerli teknik haberalma merkezi haline gelecek.

— Sahi mi? (Bond gözlerini ellerinden çekmedi.)

— Hiç kuşkusuz, buradan üç yüz mil uzaklıktaki Türk Adaları'nın Amerika'nın en önemli silah deneme merkezi olduğunu biliyorsunuz.

— Evet, öyle.

— Belki son günlerde hedefini şaşıran silahları duymuşsunuzdur. Örneğin Güney Atlantik'in derinliklerine ineceğine Brezilya ormanlarına giden SNARK gibi. Hatırlarsanız, telemetre emirlerine uyup hedefini değiştirmedi. Kendi kendini yok etmedi. Tam tersine kendi rotasını çizdi.

— Hatırlıyorum.

— Başka yenilgiler de oldu. Öyle çok ki şimdi isimlerini bile unuttum. Belki Bay Bond bu yenilgilerin Crab Key'den yönetildiğini duymak sizin ilginizi çeker?

— Sahi mi?

— Bana inanmıyorsunuz değil mi? Önemi yok. Türk Adaları'ndan gelen emirlere uymadığı için bütün bu füze serisinin bırakıldığını gören ötekiler inandılar. Ötekilerden kastım Ruslar tabii. Bu macerada benim ortaklarım Ruslar. Adamlarımdan üçünü eğittiler. Şu anda ikisi bu silahların yol aldığı radyo frekanslarını dinliyor. Tepemizdeki dağların içindeki koridorlarda, milyonlarca dolar değerinde araç var Bay Bond. Sinyalleri dinliyor, bozuyor, ışınlara karşıt ışınlar gönderiyorlar. Ne zaman Atlantik'e bir roket atılsa, hedefinden çıkıyor, denize düşüyor, ya da kendi kendini yok ediyor. Bir deneme daha başarısızlıkla sonuçlandı. Herkes başkasını suçluyor. Pentagon'da panik var. Tabii her zaman başaramıyoruz. O zaman Rusları arıyoruz. Ruslar bize kendi frekansları-

mızla bir şifre makinesi verdiler. Düşünmeye başlıyorlar, bize öneriler veriyorlar. Ve bir gün Bay Bond, kalabalığın içinde birinin ilgisini çekmek gibi olacak. Stratosferdeki bir roket bizim sinyalimizi alacak. Biz onunla konuşup, fikrini değiştireceğiz.

Bond başını kaldırdı. Yanılmamıştı. Bu işin içinde guanodan daha önemli şeyler vardı. Birkaç kişiyi öldürmeye, kuşları kaçırmaya değecek bir şey? Gizlilik mi? Elbette Doktor No kızı ve kendisini öldürmek zorundaydı. Büyük bir oyun oynanıyordu. Bond saygıyla kara gözlere baktı.

— Bu işi elinizde tutmak için daha çok adam öldürmeniz gerekecek, Doktor No. Burada tahminimden de büyük bir teşkilat var. Herkes bunu ele geçirmek isteyecektir. Acaba önce sizi kim öldürecek? Moskova'da eğitim gören teknisyenleriniz mi? Acaba Ruslar onlara ne gibi bir emir verdiler? Bunu bilmiyorsunuz, değil mi?

— Beni küçümsemekte ısrar ediyorsunuz,Bay Bond. İnatçı ve tahminimden daha aptalsınız. Ben her şeyin farkındayım. Adamlardan birini dağın öteki ucuna yolladım. Aynı şifre makinesi onda da var. Moskova'dan gelen bütün raporların bir kopyasını bana veriyor. Ben her zaman önlem alırım, Bay Bond. Dediğim gibi beni küçümsüyorsunuz.

— Hayır. Çok dikkatli birisiniz. Ama karşınızdakileri ne kadar iyi tanıyorsunuz? Hakkınızda açılmış pek çok dosya var. Aynı şey benim için de geçerli. Örneğin Çinliler sizi izliyordur. Herhalde en önemsiz dosya FBI'a ait. Hırsızlık ve sahtekârlık. Ama ya Ruslar? Onları ne kadar tanıyorsunuz? Rusların ortakları yoktur. Sizi bir kurşunla silerler. Sonra Gizli Servis'in açtığı dosya var. Bana ve kıza bir şey olursa Doktor No, Crab Key'in çok küçük ve tenha bir ada olduğunu anlarsınız.

— Riskleri göze almadan, yüksek kumar oynayamazsınız, Bay Bond. Ben tehlikelere karşı önlem aldım.

Hayatımın ikinci bölümü sadece korktuğu için bir budalanın vazgeçebileceği ödüllerle dolu. Size söyledim, roketlerin yolunu değiştirebiliyorum. Onlardan birini Crab Key yakınında denize indirip, sırlarını çözebilirim. Sık sık olan şeyler bunlar. Kimse kuşkulanmaz, Mekanik bir hata deyip geçerler alt tarafı. Belki daha sonra kendilerinin dışında başka sinyallerin roketlerine yön verdiğini bulurlar. Dünyada panik başlar. Roketlerini geri çevirebilirim. Savaş başlığı olmasa bile, on tonluk bir metal saatte bin mil hızla bir yere çarparsa büyük zarara neden olabilir. Acaba elime geçirdiğim her füze için Ruslar bana ne öder? Bütün operasyon için on milyon dolar diyelim. Bütün bu paralar karşısında, sizin söyledikleriniz önemsiz kalmıyor mu?

Bond söyleyecek söz bulamadı. Aklına M.nin sözleri geldi. "Kuşlar hakkında lanet olasıca bir iş işte... sorun çıkacağını sanmam... güneşte tatil sana iyi gelir..." Ve Bond piknik sepetiyle, "Bir kolaçan etmek" için adaya gelmişti. İşte Pandora'nın kutusu'na bakmıştı. Bundan sonra ne olacaktı. Şimdi, bu çılgınca macerada peşine taktığı kızla birlikte mezarını seçmesi söylenecekti.

— Pekâlâ Doktor No. Oyuna devam edelim. Programda ne var? İp, kurşun, bıçak, zehir? Çabuk olun, yeterince sizi gördüm.

Doktor No'nun ağzından tek kelime çıktı. İki muhafız ileri çıkıp, kurbanları kollarından tuttular. Bond, kolunun altındaki çakmağı düşürmemeye çalışıyordu. Dönüp kıza gülümsedi.

— Özür dilerim Honey. Korkarım seninle oynayamayacağız.

Kızın mavi gözleri korkudan kararmıştı. Dudakları titriyordu.

— Çok acıyacak mı?

— Susun? (Doktor No'nun sesi bir kırbaç gibi şakladı.)Elbetteacıyacak, insan vücudunun nelere dayanabile-

ceğini görmek istiyorum. İkiniz de başımı derde soktunuz. Karşılığını acı çekerek ödeyeceksiniz. Dayanma sınırınızı kaydedeceğim. Ölümünüz bile bilime yararlı olacak. Senin için seçtiğim ölüm tarzıyla deney yapmayalı yıllar oluyor. O kadın zenciydi, üç saat sonra korkudan öldü. Beyaz bir kadınla aynı deneyi yaparak, kıyaslamaları görmek istiyorum.

Honey, Doktor No'ya çıngıraklı yılana bakan bir tarla faresi gibi bakıyordu. Hipnotize olmuş gibiydi.

— Sen Jamaicalısın. Bu adaya neden Crab Key dendiğini bilirsin. Akreplerle doludur burası. Bu mevsimde yüzlerce kara akrebi, kıyıdaki deliklerinden çıkıp dağlara doğru göçe başlarlar, Jamaica'da yollarına çıkan evlerden geçerler. Şimdi üstümüzdeki dağda binlercesi koşuyor. Bu gece yollarında çıplak bir kadın bulacaklar. Ve pençeleriyle ılık vücudu hissedecekler. Birisi ilk önce derini kesecek ve sonra... ve sonra...

Kızdan bir inleme sesi çıktı. Başı önüne düştü. Bayılmıştı. Bond kalkmak istedi, iki çelik gibi el kendisine engel oldu. Bir an sonra, Bond duyduğu bütün kini haykırdı.

— İt oğlu it! Bu yaptıkların yüzünden cehennemde yanacaksın.

Doktor No, Çinçe bir şeyler söyledi. Muhafız kızı koltuğundan kaldırıp sırtına aldı. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

— Ben insanın dayanıklılık derecesini ölçmek niyetindeyim, Bay Bond. Sizin için seçtiğim yöntem ise bir hayli cesaret istiyor. Ama insan yaşama iradesini, acıya dayanıklılığı ve korkuyu yenmeyi nasıl ölçebilir? Bunun için bir yöntem geliştirdim. Bir ilaç vererek sizi uyutup, dinlendirdim. Sonra iyice besleyip güçlendirdim. Ölüme karşı engelli bir yarış düzenledim Bay Bond. Açıklamayacağım, çünkü korkunun en önemli yönü sürprizdir. En kötüsü bilinmeyen tehlikelerdir. Sizin gibi güçlü birinin bu deneye ilk kez katılması ilginç olacak. Yarış alanı bek-

lenmedik tehlikelerle dolu. Sizden çok umutluyum. İlerleyeceksiniz. Ama kaçınılmaz olarak bir engele takılacaksınız. O zaman vücudunuzun geri kalan parçaları toplanıp incelenecek. Bir grafiğin ilk noktasını oluşturacaksınız siz. Büyük bir şeref değil mi?

Bond hiçbir şey söylemedi. Bütün iradesini toplamaya çalıştı. Kendisini bekleyen sınavın ne olduğunu tahmin edemiyordu. Her şeyden önemlisi, elindeki zavallı silahları bırakmamalıydı.

Doktor No koltuğundan kalkıp, yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü. Sonra döndü. Kapkara gözler Bond'a bakıyordu. Baş hafifçe yana eğikti. Mor dudaklar aralandı.

— İyi bir yarış çıkarın,Bay Bond. Düşüncelerim sizinle olacak.

Doktor No döndü, kapı ardından yavaşça kapandı.

XVII. BÖLÜM
UZUN ÇIĞLIK

Asansörde biri vardı. Kapılar açık, bekliyordu. James Bond, elleri hâlâ arkasında zaptedilmiş, asansöre sokuldu. Kapılar kapandı. Asansörcü düğmelere bastı. Yukarı çıkıyorlardı. Bond mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. Asansör durdu. Kapılar açıldı. Yirmi metre kadar uzunlukta, halısız, beton bir koridora çıktılar.

Koridorun iki tarafından, üzerinde harfler olan kapılar vardı. Bir yerden motor sesleri geliyordu. Koridorun sonundaki Q harfli kapının önünde durdular. Muhafız Bond'u içeri soktu. Beş metre karelik beton bir odaydı burası. İçinde, üzerinde Bond'un blucin pantolonu ve gömleği asılı sandalyeden başka bir şey yoktu.

Muhafız Bond'un kollarını bıraktı. Kapıyı açık bırakmıştı. Bond'a döndü.

— İşte buraya kadar dostum. Başlangıç kapısındasın. Ya burada oturup, kokuşursun, ya da buradan çıkmanın yolunu bulursun.

Kapı kapandı.

Bond kapıya bir göz attı. Metalden yapılmıştı. İçerden tokmağı yoktu. Bond kapıya yüklenmeye gerek görmedi. Sandalyeye oturup, çevresine baktı. Tavanın tam altında, bir köşede kalın demirlerden yapılmış bir hava deliği vardı. Bond'un omuzlarından biraz daha genişti. Duvardaki öteki çıkış noktası Bond'un başı büyüklüğünde, kalın camdan bir pencereydi. Hücreye ışık bu pencereden giriyordu. Zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu. Az sonra Honey yıldızların altında akreplere yem olacak-

tı. Bond dişlerini gıcırdatarak kalktı. Metal ızgaranın ötesinde kendini bekleyen neyse, gitmenin zamanıydı.

Bond çakmağı ve bıçağı çıkardı. Üzerine elbiselerini giydi. Bıçağın ucu çok keskindi. Bıçağı uzun zaman yere sürttü. Yarım saat sonra istediğini elde etmiş, ucunu sivriltmişti. Sandalyeyi ızgaranın altına getirip, üzerine çıktı. Izgarayı kaldırabilirse, metallerden birini de üçüncü bir silah olarak kullanabilirdi. Parmaklarını ızgaraya doğru uzattı.

Bir anda kollarında korkunç bir ağrı duydu. Başı taşa vurdu. Bond sadece mavi bir ışığı ve elektrik sesini hatırlıyordu.

Dizlerinin üzerine kalkıp durdu. Başını öne eğip iki yana salladı. Yanan etin kokusunu farketti. Sağ eline baktı. Parmaklarının içinde yanık yaraları vardı. Bond küfrederek ayağa kalktı. Sandalyeyi tekrar duvara yasladı. Bıçağıyla kimonodan bir parça kesip parmaklarına bağladı. Izgaradan geçmesi gerekiyordu. Gelecek acıyı göstermek için tele elektrik vermişlerdi. Geçmesini istedikleri için, şimdi de elektriği kesmiş olmalıydılar. Bond bir an için ızgaraya baktıktan sonra, parmaklarını uzatıp demire dolandı.

Hiçbir şey olmadı! Bond homurdandı. Izgarayı çekmeye başladı. En sonunda yerinden oynatmayı başardı. Izgarayı çekip yere attı. Demirlerden birini, sandalyeyi lövye olarak kullanarak çıkardı.

On dakika sonra Bond demirden bir buçuk metre uzunluğunda bir mızrak yapmıştı. Sadece başa ya da boyna vurmaya yarardı bu. Mızrağı pantolonunun beline sokup, tekrar sandalyeye bindi. Bu kez elektrik yoktu. Bond aralığı inceledi. Yuvarlak, cilalı metaldi. Bond cebinden çakmağı çıkartıp çaktı, aralığa baktı. Evet, çinkoya benziyordu. Boruların birleştiği noktalar dışında kenarlarda çıkıntılar yoktu. Bond çakmağı cebine koyup, kendini yukarı çekti.

Tırmanış çok rahattı. Bond'un yüzüne soğutma aygıtından serin hava geliyordu. Acaba buraya ne gibi bir tuzak konmuştu? Kurtuluşu olmayan, sonunda yarışçıyı ödüllerin beklemediği bir yarıştı bu. Tabii Doktor No, yaşama bağlılığı hesaba katmamışsa. Bu Bond'un tek umuduydu. Son aşamaya kadar varabilmek...

İlerde hafif bir ışık görünüyordu. Bond, bütün duyuları uyanık, başı metale dayanana kadar yoluna devam etti. Tam tepesinde, elli metre kadar ötede sürekli bir pırıltı vardı. Demek, bu parlak metalin içinde tutunacak yer olmadan tırmanmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Ayakkabılarını çıkartıp, denemeye karar verdi.

Bond ağır ağır, boruların birleştiği yerlere basarak tırmanıyordu.

Her noktada durup, dinleniyordu.

"Tek tek aşman gereken bölümleri düşün," Yukarı bakma. Yaklaşmayan, ışığı artmayan ışığı merak etme. Krampı unut. Haykıran kasları ve omuzlarındaki morlukları düşünme.

Az sonra Bond'un ayakları şişmeye ve kaymaya başladı. En sonunda durup on dakika kadar dinlenmek zorunda kaldı. Metale yansıyan terli yüzünün hayalini seyretti. Yine de başını kaldırıp, önündeki yola bakmak istemiyordu, direnci kırılabilirdi. Ayaklarını pantolonuna silip, tekrar yoluna devam etti.

Bond'un beyninin yarısı düş kurarken, öbür yarısı mücadele ediyordu. Kendini bir sürüngen, bir solucan gibi görüyordu.

Bond'un başı bir şeye çarptı, Ani şokla bir kaç metre aşağı kaydı. Sonra tepeye vardığını anladı. Rüzgâr ve ışık çoğalmıştı. Esinti sol kulağına geliyordu. Başını yana çevirdi. Tepesinde ışık parlıyordu. Bütün yapması gereken iş, yani buraya uzanıp, bütün gücünü toplayarak kendisini yukarı çekmekti. Sonunda uzanabilir ve dinlenebilirdi.

Bond geride kalan bütün gücünü toplayarak kendi-

sini yukarı çekip, iki boru arasındaki bölmeye, boylu boyunca, nefes nefese uzandı.

Bond daha sonra serin esintiyle kendine geldi. Aklını başına toplamak için doğrulup, tepedeki pencereye baktı. Bunun da odasındaki gibi çok kalın camdan yapıldığını tahmin ediyordu. Nerede olduğunu ve aradan ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu.

Birden pencerenin ötesinde bir hareket gördü. Bond seyrederken, bir çift göz merakla kendisine bakıp uzaklaştı. Bond gülümsedi. Demek birileri kendisini seyredip Doktor No'ya rapor ediyorlardı. Bond karnının üstünde dönüp, ileri baktı. Vakit kaybetmenin anlamı yoktu. Bond bıçağını dişlerinin arasına iliştirip, ilerledi.

Çok geçmeden boşlukta ışık kalmadı. Bond arada bir durup, çakmağı çakarak nerede olduğunu görmeye çalışıyordu. Hava iyice ısınmıştı. Bond ter içinde kalmıştı. Bir kez sağa, az sonra bir daha sağa döndü. Bond'un tutunduğu yerler sıcaktı. Çakmağı çakıp, ikinci engeli inceledi. İkinci engel sıcaklık olacaktı!

Bond yüksek sesle inledi. Morarmış etleri bu ısıya nasıl dayanabilirdi? Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek tesellisi bunun son engel olmamasıydı. Sadece dayanıklılığını ölçmek için hazırlanmış başka bir tuzaktı bu.

Bond kızı ve katlandığı acıları düşündü. Haydi, durma, ilerle. Dur bakalım şimdi...

Bond bıçağını çıkarıp, gömleğinden ince şeritler kesti. Vücudunun metale değecek bölümlerini, ellerini ve ayaklarını yanmaktan korumak içindi bu önlemler.

Çıplak karnını değdirmemeye çalış! Omuzlarını daralt! Eller, dizler, ayak parmakları; eller, dizler, ayak parmakları. Daha çabuk, daha çabuk! Her bir metalle temas çok kısa sürmeliydi.

Dizleri bütün ağırlığını taşıdığı için korkunç ağrıyordu. İçerde hava yoktu, Ciğerleri patlayacak gibi oluyordu. Metale her dokunuşunda, ellerine sardığı kumaştan

çıkan dumanlar Bond'un gözlerini yaşartıyordu. Kumaş erimiş olmalıydı. Bond metalle her temasta çığlık atmaya başladı. Son bu olmalıydı. Bağır, haykır! Etlerin kemiğe kadar eriyene dek ilerle! Acıyı durdurmaya yardımı oluyor. Yaşadığını biliyorsun böylece. Burada ölmemelisin. Hâlâ yaşıyorsun. Şimdi vazgeçemezsin!

Bond'un önce elleri, sonra başı bir şeye vurdu. Teneke sesinin ardından buz gibi bir hava geldi. Büyük bir tangırtıyla bir kapak açılıp kapandı. Cehennem gibi sıcaklıktan kurtulmayı başarmıştı. Soğuk hava, hançer gibi ciğerlerine işledi. Eliyle duvarları yokladı, soğuktu. İnleyerek yüzükoyun kendini yere bıraktı.

Az sonra acıyla kendine geldi. Hayal meyal tepesindeki pencereden sızan ışığı gördü. Yavaş yavaş, karanlıkta teni su topladı. Ter vücudunda ve giysilerinde buz gibi oldu, kurudu. Oksijen, acıyla kıvranan bedene, kalbe ve damarlara hayat aşıladı.

Yıllar sonra, Bond uyandı. Gözleri açılınca, kendine bakan bir çift gözle karşılaştı. Acıdan titreyerek, şokun geçmesini bekledi. Sonra hasmının gücünü ölçmek için onu seyretti. Uzanıp, ne kadar gücünün kaldığını anlamaya çalıştı. Dudaklarını araladı, karanlığa doğru haykırdı. Acıya karşı insanca tepki gösteremeyecekti artık. Doktor No onu köşeye sıkıştırmıştı. Geriye hayvansı bir umutsuzluk kalmıştı. Ve güçlü bir hayvanda bu içgüdüler kuvvetli olurdu.

Yavaş yavaş cebinden çakmağını çıkartıp yaktı. İlerdeki delikte ay ve gökyüzü görünüyordu. Derin bir nefes alıp, el ve dizlerinin üzerinde yükseldi. Şimdi farklı bir acı hissediyordu.

Dizlerindeki ve ellerindeki su toplamış yerler, soğuk metale değip patlayınca, biriken sıvıya bir anlam veremedi Bond. "Canım acıyor, ama fazla önemi yok," diye düşündü. Ölümü kucaklamadan önce, daha nelere katlanacaktı acaba?

Karanlıkta gördüğü kırmızı toplu iğne başları yorgunluğun sonucu olabilirdi. Durup gözlerini ovuşturdu. Hayır, noktalar hâlâ oradaydılar. Şimdi hareket ediyorlardı. Bond durup dinledi. Yumuşak, hafif bir sürtünme sesi duydu. Bond tekrar çakmağı yakıp, önündeki şeyi inceledi.

İçinde küçük yaratıklarla dolu, bir çeşit kafesti bu. Çakmağı söndürüp, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Kırmızı noktalar yine bir araya toplanmış, kendisine bakıyorlardı. Neydi bunlar? Yılan mı? Çıyan mı? Yoksa akrep mi?

Bond elini ileri uzatıp, çakmağı ileri geri oynatarak kafesin içine doğru baktı. Tüylü bacaklar, gözler gördü. Örümcekti bunlar. Dev gibi tarantulalar. Kafeste yirmi kadar vardılar. Bond onların arasından geçmek zorundaydı. Bond yine uzanıp, düşünmeye başladı. Bu dev örümceklerin hayvanları öldürdüğünü duymuştu. Acaba insandaki etkileri neydi? Acaba Doktor No'nun kendisine uygun gördüğü ölüm bu muydu? Örümceğin zehirinin acısıyla çıldıracak mıydı? Tabii Doktor No, Bond'un çakmağı aldığını bilmiyordu. Kendini bir sürü tüylü yaratığın arasında bulup, çığlıklar atarken, örümceklerin zehirlerinden öleceğini sanmıştı.

Bond, çakmağın fitilini alevi büyütmek için biraz dışarı çekti. Bıçağıyla ince tel kafesi kesti. Çakmağını yaktı. Teldeki aralıktan geçti. Örümcekler üstüste, alevin ucuna toplanmışlardı. Bacağına soktuğu kalın demiri çıkarıp, vurmaya başladı. Örümcekler kendisine doğru gelince, ateşi onlara doğru tuttu, bir yandan demirle vurmaya devem etti. Yaşayan örümcekler, yaralı ve ölülere saldırıyorlardı şimdi. Ve Bond bu iğrenç kan ve tüy yığını arasında ilerlemek zorundaydı.

Çok geçmeden bütün hareketler kesildi...Bond tehlikeyi göze alıp, kafesin öbür uçtaki tellerini kesti. Çakmağın benzini bitmeye başlamıştı. Bond bütün gücünü top-

layıp, örümcek ölülerini kenara iterek kendisini yukarı çekti. Birkaç adım ilerledikten sonra, durup biraz dinlendi.

Başını kaldırıp ileri baktı. Bir çift göz kendisine bakıyordu. Bir el uzanıp, kendisine el salladı, sonra yanan ışık söndü. Bond, bu adamların kendisinden nefret ettiklerini anladı. El hareketlerine bakılırsa, yolun sonuna gelmişti.

Bond dişlerini gıcırdattı. Kızı düşündü. Bu düşünce kendisine güç verdi. Lanet olsun, kalbi vücudundan ayrılana kadar yaşayacak, ölmeyecekti!

Bond'un kasları gerildi. Harekete geçmeliydi. Dikkatle silahlarını yerine koydu. Acı içinde, karanlıkta ilerlemeye başladı.

Yol aşağı doğru meyilliydi. Az sonra hiç çaba sarfetmeden vücudunun ağırlığıyla kaymaya başlayacaktı. İlerde gri bir ışık parlıyordu. Hava hâlâ serindi, ama koku değişmişti. Neydi bu? Deniz mi?

Birden Bond aşağı doğru kaydığını hissetti. Omuzlarını ve bacaklarını açıp yavaşlamaya çalıştı, başaramadı. Kanal genişliyordu. Bond tutunacak yer bulamadı. Gitgide hızlanıyordu. Aşağıda bir eğim daha vardı.

Bond'un başı eğime çarptı, Başaşağı kayıyordu. Kendini kontrol edemiyordu. Sonunda ne vardı acaba? Açık hava mı? Deniz mi? Nefes almaya çalıştı. Ölme budala! Yaşaman gerek!

Başı önde, Bond kanaldan dışarı fırladı, ve havada uçmaya başladı. Yavaş yavaş, taş gibi sert, yüz metre aşağıda kendisini bekleyen deniz yaklaştı.

XVIII. BÖLÜM
ÖLDÜREN YER

Bond'un vücudu, ayna gibi parlayan denize, bomba patlarcasına çarptı.

Havada uçarken, içgüdüleri çarpışın etkisini azaltmak için ellerini ileri uzatmasını, bıçağı dişlerinden çekmesini ve vücudunu dik tutmasını söylemişti, Son saniyede aşağıda kabaran denize bakarken, derin bir nefes almayı becerdi. Ellerini ileri uzatıp, yumruk yaptığı için başı ve omuzlarını koruyabildi. Suya çarptığı anda bayıldı, ama saatte kırk millik bir düşüş sonucu ölmedi.

Yavaş yavaş vücudu su yüzüne çıktı. Ciğerlere giren su beyne nasılsa mesaj gönderdi. Başı sulara gömüldü, ağzından sular boşandı. Bacaklar içgüdüyle batan vücudu çıkartmak için yükseldiler. Bu kez korkunç bir biçimde öksürerek, baş suyun yüzüne çıktı. Bacak ve kollar, beceriksizce hareket etmeye başladılar. Kan çanağına dönen gözler, yaşamı gördüler. Uyuşmuş beyne, yaşaması gerektiğini söylediler.

Öldüren yer, korkunç bir kulenin dibindeki derin, dar su girdabıydı. Bond, girdabı açık denizden ayıran tel kafese doğru gitmeye çalıştı. Kalın tel, su yüzünden altmış santim kadar yükseklikteydi ve suyun dibinde kayboluyordu.

Bond tele yapıştı, on beş dakika öyle kaldı. Gücünü toplayınca, dönüp nerede olduğuna baktı. Hemen yanında kayalar yükseliyordu. Çevresi dağlarla kaplı olduğu için, gri gölgelikler içindeydi. Oysa dışarda şafak çoktan sökmüştü.

Bond, neden bu bölümün tellerle çevrili olduğuna düşündü. Çevresindeki siyah derinliğe baktı. Bacaklarının çevresinde küçük balıklar dolaşıyordu. Yemek yiyor gibiydiler, Bacaklarının siyah uzantılarına doğru gelip, yine uzaklaşıyorlardı. Ne uzantılarıydı bunlar? Pantolonundan sökülen iplikler mi? Bond başını iki yana salladı, kendine gelmeye başladı. Tekrar baktı. Hayır, balıklar bacaklarından akan kanla besleniyorlardı.

Bond ürperdi. Bacaklarından, omuzlarından ve kollarından kan sızıyordu. İlk kez tuzlu suyun acısını yaralarında hissetti. Acıyla birlikte aklı başına geldi. Eğer bu küçük balıklar kanını sevdilerse, köpekbalıkları ne yapacaktı kimbilir? Neden peşine düşmemişlerdi? Bu tel insan yiyen canavar balıkları tutmak için mi konmuştu? Canları cehenneme! İlk önce teli tırmanıp, öbür tarafa atlamalıydı. Kendini bu korkunç akvaryumdan kurtarmalıydı.

Bond yavaş yavaş teli tırmandı, tepesinden geçti, yine yavaş yavaş öte tarafa geçip biraz dinlendi. Bütün olanlar Bond'un gücünü alıp götürmüştü. Kendini suyun yumuşak kollarına bırakıp, pes etmesine ramak kalmıştı. Ne kadar güzel olacaktı, ebedi bir uykuya dalmak...

Küçük balıkların birden kaçışması, Bond'u ölüm düşlerinden uyandırdı. Uzakta bir kıpırtı oldu. Kara tarafındaki tellerden bir şey yaklaşıyordu.

Bond'un bedeni gerildi. Tehlikenin elektrikli şokuyla, yaşam gücü yeniden benliğine doldu. Bond bıçağına ve bacağına sıkıştırdığı demire uzandı. Şimdi ne olacaktı bakalım?

Altındaki sularda, büyük bir şey kımıldanıyordu. Uzun, parlak bir gri gölgeyi seçebildi. Gri karaltıdan, Bond'un kolu kalınlığında bir şey çıktı. Ucu şişkin ve ovaldi. Balıkların olduğu yerde dolaştıktan sonra, geri çekildi. Şimdi geriye karanlık bir gölge kalmıştı. Nasıl bir yaratıktı bu? Ne yapıyordu? Yoksa... yoksa kanın tadına mı bakıyordu?

Bond'un sorusunu yanıtlarcasına, futbol topu büyüklüğünde iki göz çıkıp Bond'a bakmaya başladı. Bond sırtında korkunç bir ürperti hissetti. Kendi kendine küfretti. Demek Doktor No'nun son sürprizi, ölüm yarışının son etabı buydu!

Bond aşağıdaki korkunç yaratığa baktı. Demek bir ton ağırlığında, yüz elli metre uzunluğunda, balinalarla boğuşup, gemileri suyun altına çekebilen o efsanevi ahtapot buydu. Bond bu yaratık hakkında ne biliyordu? Sekiz tane vantuz gibi kolu olduğu doğru muydu acaba? Pek emin değildi. Gözlerinin altında düz bir gaganın, insan gözleri gibi fotoğraf makinesi prensibiyle çalıştığını. Su altında çok hızlı ilerlediklerini, kolay kolay ölmediklerini... Suyun yüzeyi dalgalandı. Şimdi Bond yaratığın kollarını görebiliyordu. Tanrım, yaratık tren vagonu kadar büyüktü!

Bond ayaklarını tellerin arasına geçirdi, sıkı sıkı tutundu. Çevresine bakındı. İki taraftan da karaya yirmi metre kadar uzaktaydı. Hareket etmek ölümcül olabilirdi. Burada sessizce duracak, yaratık kendisiyle birlikte telleri parçalayana kadar bekleyecekti. Belki canavar kendisiyle ilgilenmekten vazgeçerdi. Eğer geçmezse... Bond parmakları arasındaki bıçağı yokladı.

Gözler, sabırla, soğuk soğuk kendisini seyrediyorlardı. Bir filin hortumu gibi, kollardan biri bacağına doğru uzandı. Bond vantuzları hissediyordu. Hareket etmedi. Kol yavaş yavaş yaralı dize doğru gelip, durdu. Bond dişlerini sıktı. Kol baldırına doğru ilerledi. Kolun ucu, birden Bond'un baldırının eni kadar genişledi. O nokta Bond'un hedefi olacaktı. Acı ve dehşete dayanarak, yaklaşana kadar bekleyecekti.

Birden sağ tarafından bir siren sesi duyuldu. Antwerp'den tanker gelmişti. Hemen köşede, insanlar kahvaltı ediyordu. Kahve kokusu, yumurta olmalıydı. Bu dünya şimdi Bond'un milyonlarca kilometre uzağındaydı.

Vantuzlar kalçasındaydı. Ahtapotun kolu kendisine doğru uzanırken, Bond'un burnuna pis bir koku geldi. Kolu bıçaklasa mıydı? Hayır, enlemesine ip keser gibi çabucak kesmeliydi.

Şimdi! Bond çabucak ıki kocaman göze baktı. Bakarken, başka bir kol su yüzüne çıktı, yüzüne uzandı. Bond geri çekildi. kol, bir yumruğa dönüştü. Bir saniye sonra, Bond'un işi bitecekti. Şimdi!

Kol, kaburgalarına doğru uzandı. Bond iyi hesaplamadan bıçağı rastgele salladı. Bıçağın yumuşak eti kestiğini hissetti. Yarılan kol suya çekilirken bıçak nerdeyse Bond'un elinden düşüyordu. Bir an için çevresindeki sular kaynamaya başladı.Şimdi öteki kol karnına değiyordu. Vantuzlar karnına değince, Bond bir çığlık attı. Çılgın gibi bıçağıyla uzanan kolu kesti. Tanrım, karnı adeta dışarı fırlamıştı. Sular yine karıştı. Bu kez kolun arka tafını bıçakladı. Başarmıştı! Kol, Bond'un teninde yirmi kadar çevresi kanlı halka izi bırakarak, geri çekildi.

Bond'un yaralarını düşünecek zamanı yoktu. Canavarın başı suyun yüzüne çıkmış, kıpkırmızı gözler kendisine bakıyordu. Bir sürü kol, bacaklarına ve kollarına uzanıyordu. Bond santim santim aşağı çekiliyordu. Bond belkemiğinin gerildiğini bile hissedebiliyordu. Tele tutunursa, vücudu ortadan ikiye bölünecekti. Şimdi gözler ve üçgen gaga ayaklarına uzanıyordu. Bir tek şansı vardı Bond'un. Tek bir şansı.

Bond bıçağını dişlerinin arasına iliştirdi, bacağına soktuğu demiri çıkardı. Bir kolunu bırakıp, canavara uzanması gerekiyordu. Eğer hedefi tutturamazsa, tellerin üzerinde paramparça olacaktı. Şimdi vurmalıydı. Acıdan ölmeden, şimdi!

Demirin ucunun, siyah gözün üstüne inerken çıkardığı pırıltıyı gördü. Sonra bütün deniz, bir fıskıye gibi simsiyah kendisine doğru yükseldi. Bond düştü, başaşağı dizlerinden tellere asılı kaldı. Başı deniz seviyesinden bir,

iki santim yukardaydı.

Ne olmuştu? Kör mü olmuştu yoksa? Hiçbir şey göremiyordu. Gözleri cayır cayır yanıyordu. Ama dizlerini kesen telleri hissedebiliyordu. Öyleyse yaşıyordu. Bond elindeki sopayı bıraktı, yavaş yavaş kendini yukarı çekip, tellerin üzerine oturdu. Eliyle gözlerini ovuşturdu. Artık görebiliyordu. Eline baktı. Eli yapış yapış ve simsiyahtı. Vücuduna baktı. Siyah, yapışkan bir maddeyle kaplıydı. Aynı madde, suyun yüzüne yirmi metre kadar çevreye yayılmıştı. Sonra Bond olanları anladı. Yaralı hayvan, mürekkep dolu torbasını boşaltmıştı.

Ama canavarın kendisi neredeydi? Geri dönecek miydi? Hiçbir kımıltı yoktu siyah denizde. Git öyleyse! Çabuk kaç, kurtul buradan! Bond sağına soluna bakındı. Mutlaka bir çıkış yolu olmalıydı. Bond tepedeki tele uzanıp, yavaş yavaş yirmi metre ötedeki kayalıklara doğru yürümeye başladı.

Her tarafı kan içinde, simsiyah bir korkuluktan farkı yoktu. Kol ve bacakları otomatikman hareket ediyordu. Bond artık düşünemiyordu. Ortadan ikiye kesilmiş solucan gibiydi. Henüz ölmemişti. Bütün istediği azıcık umuttu. Yaşama değdiğini gösteren küçücük bir umut.

Bond kayalıklara vardı. Yavaş yavaş tellerin altına indi. Su simsiylah ve derindi. Riski göze almaya mecburdu. Üzerindeki paçavraları çıkarıp tele astı. Kanlı, beyaz-siyah vücuduna baktı. Hemen nabzını ölçtü. Yavaş ama düzenli atıyordu. Birden kendine geldi. Neden endişeleniyordu? Yaşıyordu ya. Yaraları kötüydü, ama bir yeri kırılmamıştı. Uyan artık! Temizlen! Ölmediğine şükret! Kızı düşün. Bulup öldürmek zorunda olduğun adamı düşün. Kendine üzülmekten vazgeç. Olanların canı cehenneme! Suya gir ve yıkan!

On dakika sonra, Bond vücudu ıslak, saçları geri itilmiş karaya çıktı.

Evet, tahmin ettiği gibiydi. Dar kayalık bir yol tepe-

yi dolaşıp öteki tarafa doğru gidiyordu.

Yakında bir yerlerden sesler geliyordu. Bir vincin sesi kulağına geldi. Bir pompadan çıkan suyun sesi ve demir sesleri duyuluyordu.

Bond gökyüzüne baktı. Açık maviydi. Kenarları pembe bulutlar ufukta toplanmıştı. Çok geçmeden kuşlar yemek yiyeceklerdi. Saat altı olmalıydı. Çok güzel bir gün olacaktı, şafak söküyordu.

Arkasında kan izleri bırakarak, yolda yavaş yavaş yürümeye başladı. Köşeyi dönünce, yol daraldı. Sesler yükseldi. Bond ses çıkarmadan ilerlemeye çalışıyordu.

— Tamam mı? diye seslendi birisi.

— Tamam.

Vincin motoru çalışmaya başladı. Birkaç metre daha, Şimdi!

Bond kendini kayalara yasladı, dikkatle başını köşeden uzatıp baktı.

XIX. BÖLÜM
ÖLÜM YAĞMURU

Bond bir kez daha bakıp, geri çekildi.

Serin kayalara yaslanıp, nefesinin normale dönmesini bekledi. Bıçağını tutup, keskin yerini inceledi. Bıçağı tekrar pantolonunun beline yerleştirdi. Çakmağı artık çalışmıyordu. Çakmağı çıkartıp ayaklarının dibine, yere koydu.

Sonra Bond oturup düşünmeye başladı.

Köşede vinç vardı. Vinci, bataklıktaki canavarı kullanan melez sürüyordu. İlerde T biçiminde tahta bir iskele yirmi metre kadar denize uzanıyordu. On bin tonluk eski bir tanker iskeleye bağlanmıştı. İsmi Blanche'dı. Köprüdeki dümenin başında biri duruyordu. Onun dışında gemide hayat belirtisi yoktu. Mürettebatın gerisi içerde olmalıydı. Vinçin sağında, kayaların arasında bir konveyör uzanıyordu. Konveyör iskelenin üzerinden geçip, geminin ucunda sona eriyordu. Ucunda çapı yirmi santimlik kocaman bir boru vardı. Vinç, boruyu kaldırıp, tankere doğru tutuyordu. Borudan dakikada tonlarca guano tozu gemiye doluyordu.

İskelenin sol tarafında, Doktor No durmuş, olanları seyrediyordu.

Hepsi bu kadardı işte. Konveyör ve vincin sesi ile Doktor No ve kaptan köşkündeki adam dışında, ortada hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Dağın öteki ucunda adamlar canla başla konveyöre guano tozlarını dolduruyorlardı herhalde. Ama bu tarafa kimsenin geçmesine izin verilmiyordu.

Bond oturup düşünmeye başladı. Mesafeleri, açıları ölçtü, vincin sürücüsünün ellerinin ve ayaklarının nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yavaş yavaş güneşten yanmış yüzde bir gülümseme yayıldı. Evet, başarabilirdi. Başarmaması için hiçbir neden yoktu. Üstelik kendini bekleyen ödül son derece güzel ve tatlıydı.

Bond ellerini ve ayaklarını inceledi. Ellerini ter ve deniz tuzundan kurumuş saçlarına götürdü, bıçağını yokladı. Sonra ellerini pantolonunun üzerine sürdü. Son bir kez ellerini açıp kapadı. Hazırdı.

Bond başını çıkartıp bir kez daha olanlara baktı. Evet, hiçbir şey değişmemişti. Mesafeyi iyi tahmin etmişti. Vinçin sürücüsü bütün dikkatini araca vermişti. Gömleğinin göğsü açıktı. Boynu davet edercesine Bond'un gözleri önündeydi. Yirmi metre ötede arkası Bond'a dönük, Doktor No duruyordu. Köprüdeki bekçi sigarasını yakıyordu.

Bond on metrelik yolu ölçtü, ayaklarını nereye koyacağını hesapladı. Sonra kayaların arasından çıkıp, koşmaya başladı.

Vincin sağına geldi. Böylece şoför ve iskeleden saklanmış oluyordu. Eğilip çevreyi dinlemeye başladı. Her şey yolunda gidiyordu.

Motorun sesinden, küçük sesler duyulmazdı. Çabuk davranıp adamı yerinden itmek, kendisi vincin kontrolünü almak zorundaydı. Bıçağın tek bir hareketiyle bu işi halledebilirdi. Kendi boynunu parmaklarıyla yoklayarak vuracağı noktayı buldu.

Bir saniye kadar çevreyi dinledikten sonra, bir panter hızı ve sessizliğiyle vince yöneldi.

Son anda acele etmesi gerekiyordu. Bond adamın arkasında durup, bütün gücünü topladı. Sonra bıçağı kahverengi-sarı tene indirdi.

Adamın elleri ve bacakları vinçden ayrıldı. Arkasını dönüp baktı. Kocaman açılmış gözler, yuvalarından fır-

lamadan önce Bond'u tanır gibi baktılar. Sonra açık ağızdan boğulur gibi bir ses çıktı. Ve iri vücut bütün ağırlığıyla yere düştü.

Bond düşen adama bakmadı bile. Hemen vince atladı. Her şey kontrolden çıkmıştı. Vincin başı, zürafa kafası gibi öne doğru eğiliyordu. Konveyör de eğilmişti, tozlar iskele ile gemi arasına dökülüyordu. Doktor No yukarı bakıyordu. Belki bir şeyler söylüyor, bağırıyordu.

Bond soğukkanlılıkla vince hakim oldu. Her şey eskisi gibi normale döndü. Guana tozları yeniden gemiye dolmaya başladı. Şimdi!

Şoförü ilk gördüğü anda adamın tuttuğu demir direksiyona uzandı. Ne tarafa dönmesi gerekiyordu? Bond solu denedi. Vincin başı sağa döndü. Öyle olsun. Bond direkiyonu sağa çevirdi. Tamam, olmuştu işte! Vinç, beraberinde konveyörü taşıyarak havada ilerliyordu.

Bond iskeleye baktı. Doktor No hareket etmişti. Elinde bir telefon vardı. Çılgın gibi düğmelere basarak, dağın öte tarafına haber göndermeye çalışıyordu.

Bond direksiyonu çevirdi. Ulu Tanrım, neden lanet olası alet daha hızlı hareket etmiyordu? Doktor No haber verirse, her şey için çok geç olabilirdi. Şimdi konveyörün ucu, tozları iskeleye dökerek ilerliyordu. Beş metre, dört, üç, iki! Arkanı dönüp bakma, itoğlu it. Tamam işte! Direksiyonu durdur! Al bakalım Doktor No, al!

Toz kütlesinin kokusunu duyunca, Doktor No döndü. Kaçmak istercesine bir dizini kaldırdı. Ağız açıldı, ince bir çığlık duyuldu. Sonra Doktor No dans eden kardan adam gibi hareket etti. Ve daha sonra, sarı kuş pislikleri bir yığın oluşturdular. Yığın gitgide büyüdü.

Şimdi sarı yığın dört metre kadardı. Gübre iskeleden denize dökülmeye başlamıştı. Bond gemiye baktı. O anda üç kez düdük sesi duyuldu. Dördüncü siren durmadan çalıyordu. Bekçi köprüden eğilmiş aşağı bakıyordu. Bond vinçten atladı. Gitme zamanı gelmişti artık.

Cesedin yanında durup, silahını aldı. 38'lik Smith Wesson'du bu. Bond tabancayı pantolonunun beline soktu. Soğuk metali teninde hissetmek hoşuna gitmişti.

Vincin durduğu yerin gerisinden, konveyörün çıktığı odaya doğru demir bir merdiven yükseliyordu. Bond merdivenleri tırmandı, kapıyı rahatlıkla açtı.

İçerde, tekerleklerin üzerinde kayan konveyörün sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Konveyörün yanında küçük bir yol dağın içine doğru ilerliyordu. Tepede küçük ışıklar vardı. Bond dağın içine oyulmuş bu dar tünelde çabuk çabuk yürümeye başladı. Muhafızlar harekete geçmeden tünelin sonuna varmalıydı. Ne kadardı uzunluğu acaba? İki yüz metre mi? Bond daha hızlı koşmaya başladı. Ayağı kayarsa, hızla akan guano nehrine düşüp başına gelecekleri düşünüyordu. Belki de kendini Doktor No'nun tepesinde, aynı gübre yığınında bulurdu.

Bond'un başı yumuşak karına vurunca ve elleri boynunda hissedince, silahını düşünecek vakit bile bulamadı. Can havliyle kendisini bacaklara doğru fırlattı. Bond sırtüstü düşerken, acı bir çığlık duydu.

Bond tam kendisine saldıranı guano nehrine doğru itecekken, birden bir şey sezdi. Çığlığın niteliğini ve çarptığı vücudun yumuşaklığını. Olamazdı bu.

Bunları düşünürken, saldırgan bacağını ısırdı, aynı anda bir dirsek acımasızca bacaklarının arasına indi. Bond acıyla haykırdı. Kendini korumak içini yan dönmeye çalıştı. "Honey" diye bağırırken, dirsek ikinci kez bacaklarının arasına indi.

Kızı konveyöre atmadan durdurmanın tek yolu vardı. Bond eğilip, tek bacağından tuttuğu gibi,Honey'i omuzuna vurdu. Kızın öteki ayağı hafifçe başına vurdu. O da hata yaptığını anlamış olmalıydı.

— Yeter artık Honey, benim, Bond.

— James, James!

Bond kızı yavaş yavaş yere indirdi, sonra kollarına

alıp umutsuzlukla, inanamayarak kendisine çekti.

— İyi misin Honey?

— Evet, James, evet. (Honey başını Bond'un omuzuna yaslayıp hıçkırmaya başladı.)

— Tamam Honey. Geçti artık. Doktor No öldü. Hemen kaçmamız gerek. Buradan çıkmalıyız. Haydi! Tünelden nasıl çıkacağız? Sen buraya nasıl girdin? Elimizi çabuk tutalım, haydi çabuk!

Honey'nin üzerinde ona çok büyük gelen mavi bir işçi tulumu vardı. Yüzü gözü guano tozu içindeydi.

— Yukarda. İlerde bir yan tünel var. Garaja çıkıyor. Peşimizden gelirler mi dersin?

— Peşimden gel, dedi Bond.

Konuşacak zaman yoktu.

Bond, peşinde kız koşmaya başladı. Yan tünelin başına geldiler. Tünelden gelen sesler, adamların kendilerine doğru yaklaştığını gösteriyordu.

Bond kızı bir,iki adım geri çekti.

— Özür dilerim Honey, onları öldürmek zorundayım.

— Elbette.

Honey'nin sesi sakindi. Bond'un elini sıkıp, ona yer açmak için geri çekildi. Parmaklarıyla kulaklarını tıkayıp gözlerini kapadı.

Bond belinden tabancayı çıkardı. Parmağıyla silahın dolu olduğunu yoklayarak anladı. Böyle soğukkanlılıkla adam öldürmekten nefret ediyordu. Ama bu adamların hepsi eğitilmiş katildi. Vicdanını rahatlatmanın bir anlamı yoktu. Ya ölecek, ya öldürecekti.

Sesler yaklaşıyordu. Üç adam vardı. Sinirli, sinirli, yüksek sesle konuşuyorlardı. Bond tünelden çıkınca, çevrelerine bakıp bakmayacaklarını merak etti. Yoksa onları sırtlarından vurmak zorunda mı kalacaktı?

Çok yaklaşmışlardı. Yerde sürüdükleri ayakkabılarının seslerini duyabiliyordu.

Birinci adam çıktı, sonra ikincisi, daha sonra üçüncüsü. Ellerinde tabancaları yürüyorlardı.

— Bu gece kendime o beyaz kızdan bir parça kesip yiyeceğim, hah, hah ha! diye güldü içlerinden biri.

— Hayır, yiyemeyeceksin, dedi Bond sert bir sesle.

Üçü birden döndüler. Ağızları bir karış açıldı. Bond arkadaki adamı başından, ikincisini karnından vurdu. Öndeki adamın silahı havadaydı. Bond'un başının yanından bir mermi ıslık çalarak geçti. Bond silanını bütün gücüyle indirdi. Adam ensesini tutarak, yavaşça döndü ve konveyöre düştü.

Bond namlusu sıcak silahını beline soktu. Dönüp kızın elini tuttu, çekerek koşmaya başladı. Tünelde ayak seslerinden başka bir ses duyulmuyordu. Vuruşmanın verdiği gerilimle Bond yine acı duymaya başladı. Kızı hiç düşünmeden koşmaya başladı. Aklında yalnız çektiği acı ve tünelin ucundaki kendilerini bekleyen olası tehlikeler vardı.

Şimdi tek amacı ve umudu garaja varıp, bir yolunu bulup sahile çıkmaktı. Tünel uzadıkça uzuyordu. Honey sendeledi. Bond onu beklemediği için kendi kendine küfrederek durdu. Honey, Bond'a dayanıp nefes nefese bir süre dinlendi.

— İyi misin Honey?

— Evet, iyiyim. Sadece korkunç yorgunum. Karanlıkta çok düştüm. Zaten fazla yolumuz kalmadı. Garaja açılan bir kapı var. Oraya girsek olmaz mı?

— Ben de onu arıyordum Honey. Tek kurtuluş şansımız bu. Kapıya kadar dayanabilirsen, kurtuluruz.

Bond kızın beline sarılıp, ağırlığını yüklendi. Ayaklarına bakmak istemiyordu. Çok kötü olduklarını biliyordu. Hayatta kalmak istiyorlarsa, birbirlerine acıyarak vakit kaybedemezlerdi.

Bond sırtındaki fazla ağırlıktan yüzünü buruşturarak ilerlemeye başladı. Honey'in ayakları yerde kanlı iz-

ler bırakıyordu. Az sonra kız yandaki kapıyı işaret etti. Kapı yarı açıktı, içerden ses gelmiyordu.

Bond silahını çıkartıp içeri girdi. İçerde altın yaldıza boyalı bataklık canavarı dışarı çıkmaya hazır bekliyordu. Bond aracın tamir edilmiş olması ve deponun dolu olması için dua etti. Birden dışardan sesler duyuldu. Saklanacak tek yer vardı: canavarın içi. Bond kızla birlikte açık araca binip, kapıyı örttü. Sesler yaklaşıyordu. Silahında sadece üç kurşun kalmıştı. Adamlar aralarında konuşarak garajdan çıktılar.

Bond kızın koluna dokunup, parmağını dudaklarına götürdü. Yavaşça kapıyı açıp, dışarıyı dinledi. Bond aşağı atladı, aracın ön tarafına gitti. Ortalarda kimseler yoktu. Yakında bir yerlerde yemek pişiriliyordu. Bond'un ağzı yemek kokularıyla sulandı. Birisi bir kalipso söylüyordu. Köpekler laf olsun diye havladıktan sonra sustular. Dobermanlardı bunlar.

Bond koşup, tünele açılan kapıyı kilitledi. Raftan bir Remington tabancayla, bir Smith Wesson aldı. Dolu olduklarını anladıktan sonra, iki tabancayı da kıza verdi. Koşup dışarı açılan kapıyı omuzladı. Kapı rahatça açıldı. Bond geri koşup, canavarın direksiyonuna geçti.

— Kapıyı kapat Honey, diye fısıldadıktan sonra, eğilip kontağı çevirdi.

Benzin deposu doluydu. Bazı dizel motorları hemen çalışmazdı. Bond ayağını gaz pedalına bastırdı.

Şimdi Bond vitesi geçirmek zorundaydı. Ama Hangisini? Şunu dene. Fren yap budala! Motor neredeyse stop ediyordu. Ama şimdi garajdan çıkmışlar, yolda ilerliyorlardı.

— Peşimizden gelen var mı?

— Hayır. Dur! Kulübeden biri çıktı. Biri daha. Bağırıyorlar. Biri içeri koştu. Elinde tüfekle çıktı. Yere uzanıyor. Bize ateş ediyor, dedi Honey.

— Yere yat! diye bağırdı Bond.

Bond bütün gücüyle elini ve ayaklarını kontrol düğmelerinde tutmaya çalışıyordu. Aracın gövdesinde bir metal ses duyuldu. İyi nişan almışlardı.

— Honey, kapağı biraz arala, dışarı bak.

— Adam ayağa kalktı. Artık ateş etmiyor. Hepsi durdular arkamızdan bakıyorlar. Dur bir dakika. Köpekler tek başlarına peşimizden geliyorlar. Bizi yakalarlar mı dersin?

— Yakalasalar bile farketmez. Gel yanıma otur. Başardık Honey! Göle varınca, durur köpekleri vururum. Birisini vurursam, ötekiler öleni yerler. Canavarlar!

Göle varınca, Bond motoru boşa aldı. Önündeki deliği hafifçe aralayıp, tüfeği doğrulttu. Köpekler suda yüzmeye başlamışlardı. Biri öldü. Ötekiler çıldırmış gibi ölenin üzerine atıldılar. Bond bütün kurşunları köpeklerin üzerine boşalttı. Gölde ağır ağır ilerlemeye başladı sonra. Nehrin ağzına doğru gidiyorlardı.

Beş dakika sessizce ilerlediler. Sonra Bond elini kızın dizine koydu.

— Artık kurtulduk,Honey. Patronlarının öldüğünü öğrenince, paniğe kapılacaklar. Akıllı olanları kendilerini kurtarmaya çalışacaklardır. Hava kararmadan kanoya binmeyeceğiz. Bir saat sonra kıyıda olmamız gerek. Sonra oturur dinleniriz. Hava güzel. Bu gece ay bile çıkacak. Nasıl, dayanabilecek misin?

— Elbette James. Ama ya sen? Senin zavallı vücudun? Karnının üzerindeki kırmızı izler de nedir?

— Sonra anlatırım. Sen asıl kendi başına gelenleri anlat. Akreplerden nasıl kurtuldun? Bütün gece senin akrepler tarafından yendiğini, parça parça edildiğini düşündüm. Ne oldu?

— O adam her şeyi bildiğini sanıyordu. Aptal yaşlı budala. Ben hayvanların bana dokunmasından hiç etkilenmem. Zaten o akrepler,hiç kımıldamayan,vücudunda yara filan olmayan insanlara dokunmazlar. Aslında etten

hiç hoşlanmazlar. Budalanın söylediği doğruysa, o zenci kız ya vücudunda açık yara olduğu için, ya da korkudan ölmüştür. Yemek sırasında bayıldım. Çünkü senin için daha kötü planları olduğunu anlamıştım.

— Keşke bilseydim bunu. Ben de senin parça parça olduğunu sanmıştım.

— Elbette çırılçıplak soyulup yere bağlanmak hiç hoş değildi. Kayaların üzerinde yatarken seni düşündüm. Sonra akrepler harekete geçtiler. Yüzlercesi. Hiç kımıldamadan yattım. Beni kaya sandılar, geçip gittiler. Sabah olunca, hepsi gitti. Ben de iplerimden kurtuldum. Garajın yanındaki atölyeye girip, üzerimdeki pis tulumu buldum. Senin öldüğünü sanıyordum. O sırada konveyör çalışmaya başladı. Dağın öte tarafına guano taşıdıklarını biliyordum. Niyetim Doktor No'yu bulup öldürmekti. İngiliz anahtarıyla öldürecektim onu. Sana rastlayınca, kafana indirmek istedim, ama anahtarı cebimden çıkartamadım. Umarım canını fazla acıtmadım sevgilim. Dadım erkeklerin hep orasına vurmamı söylerdi.

Bond güldü.

— Öyle mi?

Uzanıp, kızın yüzünü kendisine çekti. Honey'in dudakları Bond'un yanağına değdi, sonra dudaklarıyla buluştu.

Araç yana doğru yalpaladı. Öpücük sona erdi. Nehrin ağzındaki ilk ağaç köklerine varmışlardı.

XX. BÖLÜM
VERİLMİŞ SÖZ

— Bunlardan emin misiniz?

Valinin gözleri nefret doluydu. Jamaica topraklarında, burnunun dibinde nasıl olabilirdi bunlar? Koloni bürosu ne diyecekti bakalım?

— Evet efendim. Eminim.

Bond adamın işinden atılacağını biliyor, ona hiç acımıyordu. Son ziyaretindeki karşılanışını,Strangways ve kız hakkındaki imalı sözlerini hiç beğenmemişti. Şimdi hatırladıkça daha çok sinirleniyordu.

— Basına sızmamalı bunlar. İlk diplomatik kuryeyle Devlet Bakanına raporumu gönderirim. Eminim siz de...

— Özür dilerim efendim.

Karayip Savunma Kuvvetlerinin komutanı, otuz beş yaşlarında, eski kafalı valilerden hoşlanmayan, sicili tertemiz modern bir subaydı.

— Bay Bond'un kendi bölümü dışında kimseyle irtibat kurmayacağından eminim. Londra'nın onayını beklemeden Crab Key'i temizlemek en doğrusu. Bugün yeni bir askeri müfreze geldi. Hemen bir gemi gönderebilirim. Tabii kokteyl partiler ve karşılama törenleri yirmi dört saat ertelenebilirse...

— Ben de komutanla hemfikirim efendim, dedi polis komiseri.(Sesi sertti.)Londra'yı bekleyerek vakit kaybedemeyiz. Zaten benim hemen araştırmaya başlamam gerek. Bay Bond, haydutlardan çoğunun şimdiye kadar Küba'ya kaçmış olabileceğini söylüyor. Hepsi yeraltına girmeden, onları durdurmak zorundayım.

Toplantı odasında derin bir sessizlik oldu. Tavana, jaluzilerden sızan güneş ışıkları yansıyordu. Uzakta tenis toplarının sesini duydu.

— Siz ne düşünüyorsunuz koloni sekreteri? diye sordu vali.

Pleydell Smith de ötekilerle aynı fikirdeydi.Bond düşüncelere daldı. Londra'yı, turistlerle dolu Trafalgar Meydanı'nı, kendisine kahve yapan hizmetçi May'i düşündü. Sonra Crab Key'i, Quarrel'i, boğucu sıcakları ve korkunç dakikaları hatırladı. Koloni sekreteri kendisinden söz ediyordu. Bond toparlandı.

— ...hayatta kalmış olması olağanüstü bir şey. Tavsiyelerini yerine getirerek ona şükranlarımızı bildirmeliyiz. İşin dörtte üçünü o bitirdi. Geri kalanını hiç olmazsa biz tamamlamalıyız.

Vali Bond'u süzdü. Bu adamlardan hiç hoşlanmıyordu. Bilir bilmez burunlarını her şeye sokarlardı. Narvik Gemisi'ni adaya göndermek mutlaka basının ilgisini çekecekti. Sonra birden gazetelerin başlıkları gözünün önüne gelir gibi oldu.

VALİ DERHAL HAREKETE GEÇTİ...ADANIN GÜÇLÜ ADAMI MÜDAHALE EDİYOR... DENİZ KUVVETLERİ ADADA!

Evet, belki de bu işten kendisine bir şeyler çıkartabilirdi. Evet, neden olmasın? Kendisini ön plana çıkartabilirdi. Oyunu böyle oynamak en iyisiydi.

Vali ellerini, teslim olur gibi bir hareketle masanın üstüne koydu. Odadakilere tek tek gülümsedi.

— Demek kararlısınız beyler, öyleyse...

Vali, çocuklarına "bu seferlik" diyen babalar gibiydi. Gülümseyerek devam etti.

— Komutan, askeri işlemleri size bırakıyorum. Koloni sekreteri, lütfen Narvik'in komutanını arayın, olanları anlatın.(Vali ayağa kalktı, başını eğip, Bond'a baktı.)Ve size en derin şükranlarımı sunarım. Devlet Ba-

kanına raporumu verirken, sizden söz edeceğim.

Dışarsı hamam gibi sıcaktı. Bond'un yaralı elleri, direksiyonu tutarken acıyordu. Pleydell Smith camdan içeri eğildi.

— Biliyor musun? Tam sırası şimdi. Ona "kapa çeneni!" demeni bekledim. Neyse, boşver. Senin için ne yapabilirim? Gerçekten Beau Çölü'ne gitmek niyetinde misin? Hastanede bir hafta kalman gerekiyormuş.

— Teşekkürler, dedi Bond. Şefime mesajı verdin mi?

— Evet.

— Gidip kızı görmek istiyorum. Enstitüde ona uygun bir iş bulacaksın değil mi? Ben onunla New York'a gidip, ameliyatıyla ilgileneceğim. Geri dönünce...sen ve karın...yani çok iyi bir kız. Biliyorsun, birisi ona göz kulak olsun diyorum.

— Hiç merak etme. Bu gibi işlerde Betty'nin üstüne yoktur. Hemen kızı kanatlarının altına alır. Nasıl olsa hafta içinde görüşürüz. O hastane bu sıcakta berbattır. Belki bizim evde yani New York'a gitmeden önce birkaç gece geçirmek istersin. İkinizi de beklerim.

— Çok teşekkürler, her şey için.

Bond arabayı çalıştırıp, son hızla King's House'dan ayrıldı. Şu anda herkesten uzaklaşıp bir an önce Beau Çölü'ne varmak niyetindeydi.

Yıldızların altında gece yolculuğu iyi geçmişti. Peşlerine düşen olmamıştı. Tekneyi kız idare etmişti. Bond hiç karşı koymadan, teknenin dibinde ölü gibi yatmıştı. Arada bir uyanıp, kızı ve geceyi seyretmişti. Uykuya daldığında kâbuslar görmüştü. Ama artık o kâbuslar Bond'u korkutmuyordu. Crab Key'de olanlardan sonra, hiçbir şey Bond'u korkutmayacaktı.

Morgan Körfezi'ne gelince uyanmıştı. Onu tekneden kumların üzerinden eve kadar Honey getirmişti. Sonra elbiselerini keserek üzerinden çıkartmış, banyoya götür-

müştü. Sıcak suyla Bond'u adeta bir atı yıkar gibi yıkamıştı. Vücudunu kurularken, havlular kan içinde kalmıştı. Bond kızın tentürdiyot şişesine uzandığını görünce inlemişti. Honey, eğilip Bond'u öpmüştü.

— Sıkı dur sevgilim. İstersen bağır. Canın yanacak.

Ertesi sabah körfezi seyrederek nefis bir kahvaltı ettikten sonra, Kingston'a hastanenin acil servisine gitmişlerdi. Soru sorulmamıştı. İlk müdahaleden sonra, tekrar döneceğine söz vererek Bond, Pleydell Smith'le birlikte King's House'a toplantıya gitmişti. Bu arada koloni bürosu yoluyla M.'ye mesaj yollamıştı.

TEKRAR HASTALIK İZNİ ALMAK ZORUNDAYIM ÖZÜR DİLERİM STOP DOKTOR RAPORUNU GÖNDERİYORUM STOP SİLAH UZMANINA ATEŞ SAÇAN CANAVARLAR KARŞISINDA SMİTH WESSON'UN ETKİSİZ OLDUĞUNU BİLDİRİN STOP

Bond mesajı gönderdikten sonra pişman olmuştu. M. bundan hiç hoşlanmayacaktı. Sadece M. ye güneşli bir tatil geçirmediğini bildirmek istemişti. Yazılı raporunu gönderdiğinde özür dileyebilirdi.

Bond'un yatak odası serin ve karanlıktı. Yatağın başucuna bir tepsi sandviç ve bir termos dolusu kahve konmuştu. Yastığın üzerinde, kocaman çocuksu bir yazıyla yazılmış bir mesaj vardı.

— Bu gece benimle kalıyorsun. Hayvanlarımı bırakamam, üzülürler. Seni de bırakamam. Hem bana verilmiş sözün var. Saat yedide geleceğim. H.

Alacakaranlıkta, Bond oturmuş üçüncü buzlu viskisini içerken Honey geldi. Üzerinde siyah beyaz çizgili bir etek, şeker pembesi bir gömlek vardı. Saçları ucuz şampuan kokuyordu. Çok güzeldi. Elini uzatıp, Bond'un elini tutarak eve götürdü.

— Korkma, dedi Honey. Şeker kamışları şimdi uzun. Çoğu da dışardalar.

Bond evi kafasında canlandırmaya çalışmıştı. Du-

varlar ıslak olacaktı. Birkaç kırık dökük eşyayla, çevrede hayvan kokusu duymayı bekliyordu. Kızı üzmemeye dikkat edecekti, kendini hazırlamıştı.

Girdikleri oda, puro kutusuna benziyordu. Yerler tertemiz, cilalıydı. Duvarlar bambu kamışlarıyla kaplıydı. Tepedeki avize odaya ışık yayıyordu. Küçük bir masa, eski moda ama pahalı gümüş takımlarla çoktan hazırlanmıştı.

— Bu gümüş takımları hiç kullanmamıştım. Bütün gün onları parlattım. Şu gördüğün kapı var ya, orası benim yatak odam. Küçüktür, ama ikimize yetecek kadar yer var. Haydi gel. Korkarım sadece soğuk yemek var. Istakoz ve meyve.

Bond, kızın yanına gitti. Kollarına alıp, uzun uzun dadaklarından öptü. Sonra pırıl pırıl parlayan, kocaman mavi gözlerine baktı.

— Honey, sen tanıdığım en harika kızsın. Umarım hayat seni fazla değiştirmez. Gerçekten ameliyat olmak istiyor musun? Yüzüne bayılıyorum. Bu haliyle çok güzel.

— Bu gece ciddi olma lütfen. Bunlardan söz etmek istemiyorum. Lütfen aşktan söz etmeyelim. Söz veriyor musun? Şimdi gel yanıma otur.

— Söz veriyorum, dedi Bond.

Gülümseyerek kızın yanına oturdu.

— Mayonezi evde yaptım. Ekmek ve tereyağ da burada.

Honey, Bond'u seyrederek yemek yemeğe başladı. Bond'un yemekleri beğendiğini görünce, sordu:

— Şimdi bana aşktan söz edebilirsin. Bildiğin her şeyi anlat.

Bond, kızarmış altın yüze baktı. Gözler, mum ışığında yumuşak ve parlaktı. Ama onu ilk gördüğü günkü gibi, Bond'un deniz kabuklarını çalmaya geldiğini sandığı

günkü gibi parlıyorlardı. Dolgun, kırmızı dudaklar sabırsızlık ve heyecanla aralanmıştı. Honey'de utanma diye bir his yoktu. Tabii yalnız Bond'un yanında. Birbirlerini seven iki hayvan gibiydiler. Honey için bu son derece doğaldı. Sanki çoktan sevişmişlerdi. Ona her istediğini soruyor, yanıt bekliyordu.

— Bakire misin? diye sordu Bond.

— Pek değil. Sana o adamı anlatmıştım.

Bond artık yemek yiyemiyordu. Boğazı Honey'i düşündükçe kurumuştu.

— Honey, ya sana aşktan söz ederim, ya da yemek yerim. İkisini birden yapamam ki.

— Yarın Kingston'a gidiyorsun. Orada bol bol yiyeceksin. Aşktan söz et.

Bond gidip, kızın yanında diz çöktü. Elini tuttu. Başparmağının altındaki şişkin bölge, Venüs tepesi kabarıktı. Bond başını eğip sertçe bu noktayı ısırdı. Kız bir çığlık attı.

— Ne yapıyorsun?

Honey'nin gözleri kocaman açılmış ve karanlıktı. Yüzü solmuştu. Nefes nefeseydi. Bond elini kızın sol göğsüne koydu. Sonra Honey'in elini boynuna doladı. Dudakları birleşti.

Tepelerindeki mumlar oynaşmaya başladı. İçeri kocaman bir pervane girmiş, mumların çevresinde geziniyordu. Honey uzanıp tek tek mumları söndürdü. Pervane, pencereden çıkıp gitti.

Honey, masadan uzaklaşıp gömleğini üzerinden çıkardı. Sonra da eteğini. Ayışığında, karanlık bir gölgeydi. Bond'un yanına yaklaşıp, yavaş yavaş gömleğini çıkardı. Honey'nin vücudu bal ve biber kokuyordu. Pencereden sızan ayışığı tek kişilik yatağı aydınlatıyordu. Yatağın üzerinde uyku tulumu duruyordu.

Kız Bond'un elini bıraktı. Uyku tulumunun içine girdi. Bond'a baktı.

— Bunu bugün aldım. Çok paraya maloldu. Üzerindekileri çıkar da gel. Bana söz vermiştin. Borcun var.

— Ama...

— Dediğimi yap...

Bond, basit bir görevle gönderildiği Jamaika'da hem iş, hem tatil yapacaktır... Manzara dinlendirici, kalipsolar coşturucudur... Oysa, ufuktaki adada 007'nin sonu planlanmaktadır. Burası Doktor No'nun kalesidir... Güç tutkusunun esiri olan Doktor No, Bond için işkence ve ölümden oluşan bir reçete hazırlar... .

"İnandırıcı teknik ayrıntılar ve tüyler ürpertici işkence sahneleri okuyucuyu baştan sona adeta bir solukta sürüklüyor..."

BBC, WORLD OF BOOKS

250 LİRA